

МАРИОН ДЕЛИ

КАКТО В ПРИКАЗКИТЕ

Превод от френски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ГЛАВА I

— Гвенола, твоите коси сякаш са от слънчеви лъчи...

Ивон де Розмандур се наведе над приятелката си и докосна с пръсти тъмнорусите ѝ коси, които преливаха в цвета на старо злато. Лъчите на топлото лятно слънце проникваха през листата на големите липи и придаваха на хубавите коси още по-прелестен блясък.

Гвенола се засмя високо, без да я погледне. Дори не престана да провира иглата през бродерията, която беше сложила на коленете си.

— Щастие е, че моите коси не изльчват наоколо същата топлина, каквато изльчва слънцето! Каква адска горещина би настъпила в такъв случай!

— Скъпа, ще има буря — обади се отново Ивон и вдигна към небето своето малко, чипо носле. — Но едва надвечер, поне така предсказват амурите.

— О! Колко много вярваш ти на тези твои амури и на техните предсказания! — отговори весело Гвенола.

Тя вдигна глава и погледна към небето, след това обърна към Ивон своите чудни, тъмносини очи, погледът, на които беше винаги дълбок и пълен с някаква мечта. Тези великолепни очи бяха достатъчни, за да направят Гвендолин де Панденек голяма красавица, дори и сред най-хубавите момичета. Но тя имаше и изтънченост, овално лице, правилни черти и бяла кожа, която в тази лятна горещина беше добила нежнорозов оттенък.

— О, да вярвам чак толкова много — това не е съвсем точно — заяви Ивон и като се засмя, откри своите бели, прелестни зъби. — Човек обаче с удоволствие вярва в онова, което му се иска да стане. А аз бих искала да привърша с това садене, преди да падне дъждът.

— Ще станеш прочута градинарка, Ивон.

— Градинарството ме интересува твърде много, а и татко е толкова доволен, че има възможност да ме учи. Нашите градини и лозя обаче не могат да се сравнят с вашите, поне по качеството на своята реколта.

— Да, защото земята и разположението на „Кенендорф“ имат предимства.

— Това е така. Трябва обаче да се признае, че и господин Де Панденек има необикновен талант за градинарството. Баща ми му е толкова признателен за онези съвети, които той му е дал и които удесеториха стойността на нашето малко имение. А това увеличи и приходите ни, които, между другото, напоследък бяха твърде оскъдни.

— Да, ако баща ми не беше намерил в себе си достатъчно енергия, за да се откаже от работите, които беше започнал, и да презре всички критики, които в началото му се отправяха, ние сигурно щяхме да сме днес твърде бедни — съгласи се Гвенола.

— Господин Де Панденек се ползва с името на добър и разумен човек. Той сам струва повече от всички онези, събрани заедно, които смятат, че е достатъчно някой да бъде аристократ и да се отдае на аристократични занимания, без оглед на това, дали с тези занимания ще се опрости или не. Вместо да използват онези малки способности, с които си надарени, на тях им е по-приятно да водят един глупав и празен живот в ловните си замъци, летни вили или луксозни жилища. А онези, които все още са успели да запазят някакви пари, предпочитат да се отдават на светски живот в градовете, за да прахосат по такъв начин и малкото, което още имат, вместо да се заловят с каквато и да било работа...

Гвенола остави ръкоделието си, което беше завършила и отново се съгласи с приятелката си.

— Да, такива има много! Има обаче и някои аристократи, които сами обработват земите си, оставени им в наследство, и се грижат за именията си. Моят баща нанесе със своята работа удар върху традицията. Той, един от най-знатните представители на аристокрацията в областта, се посвети изключително на градинарството.

— „Маркизът-градинар“, както го наричат и сега някои празноглавци, като например Плоеланови.

— Той малко иска да знае за това, кой какво говори! Главното за него е, че успя да осъществи на дело своя план, естествено с помощта на майка ми, която винаги е била негов добър другар. Днес ние виждаме вече резултатите. Нашият живот е осигурен. Положението на Оливие, когато замести баща ми в неговата работа, ще бъде наистина

завидно. Ален трябва да постъпи в политехниката. А Ги, доколкото здравето му позволява, ще може да постъпи в морското училище — неговата отдавнашна мечта.

— А Гвенола, след като има вече необходимото образование, ще се радва и на една хубава зестра. А тя и без зестра би могла да се омъжи, за когото си иска. Защото и един принц не би бил достоен за теб, хубавата ми Гвен — завърши Ивон и най-искрено целуна другарката си по челото.

— Принцът, който ще дойде да търси „малката градинарка“ сред зелето и салатите — отговори Гвенола весело, като махна игриво с ръка.

— О, слушай, имам да ти казвам нещо ново. Ти ме подсети с това, че каза „малката градинарка“, защото този прякор ти го измисли Никол. Това момиче те мразеше, завиждаше ти за твоя външен вид, за успеха ти по времето, когато учеше, за умението, с което успяваш да свършваш всяка работа. Тя не пропускаше нито един случай да те одума... или поне да опита това, защото, за щастие, тези нейни дребнави клюки изглежда не са оказвали никакво влияние върху тебе.

Гвенола се засмя малко презрително и се замисли.

— Не, не съм се вълнувала от това, какво е мнението на Никол за мене. Нашите схващания толкова много се различават в основата си, че ние никога няма да можем да се спогодим или да се споразумеем... И така, каква е тази новина?

— Знаеш ли, че на леля ми Д'Еспеван тази зима умря майка й? Поради това ще трябва да се откаже тази година от летуването си в Динар, където ходи обикновено. Освен това тя е твърде болна, така че лекарите я посъветвали да напусне веднага Рен, защото там климатът съвсем не й понасял. Ето защо тя е решила да дойде в имението си „Фужерай“, за да прекара три-четири седмици. Това ми пише Никол в едно писмо, съвършено отчаяна. Пише ми, че страшно съжалявала, задето има траур в семейството й, поради който за известно време ще бъде принудена да се откаже от обикновените си развлечения и светски връзки. Едновременно с това се пита, как ще може да прекара толкова време в това ужасно „Фужерай“ и предупреждава, че се страхува да не умре от скуча. Това е твърде любезното, що се отнася до нас, нали?

— Едно обаче е ясно: тя наистина няма да може да се наслаждава на живота при нас, защото е свикнала на съвсем други условия. Не мога просто да си обясня, как е възпитано това момиче!

— И не трябва да забравяш, че те нямат кой знае колко много пари.

— Да оставим това настрана. Живот, какъвто води тя, може само да я опрости, да разложи душата ѝ. А в никакъв случай не може да разчита, че така ще намери щастието. Напротив! — каза Гвенола.

— Във всеки случай аз съм сега пред перспективата да правя компания на едно разгледено, капризно девойче. Освен това ми възложиха и грижата да приведа в ред градината във „Фужерай“. Всичко това ще ми отнеме много време. Но я виж, аз не се сещам да погледна часовника, когато съм край тебе, мила Гвен!

Ивон скочи леко, грабна голямата шапка, която беше на един стол и я сложи на главата си. С ръка тя леко поправи тъмнокестенявите си коси, целите на буйни къдри, които заобикаляха лицето ѝ. Чертите ѝ не бяха особено правилни, но все пак свежестта, необикновено големите, изразителни черни очи и хубавите зъби ѝ придаваха особена прелест.

Гвенола също стана. Тя направи крачка, загледа се в небето и се върна при Ивон.

— Мога да пригответя колата и да те изпратя. Едновременно с това ще ида за Ги до къщата на свещеника, защото се опасявам, че той ще се забави твърде много в игри със сина на кмета, а бурята може да избухне всеки момент.

— О, ти си самата прелест! Прибери веднага ръкоделието си, защото аз наистина се забавих доста.

— Тръгни направо по тази пътека и кажи на Жоаким да впрегне конете.

Ивон се отдалечи, като подскачаше живо. Тази походка необикновено много подхождаше на цялата ѝ фигура, защото ги беше извънредно стройна, елегантна и винаги в движение. Гвенола бързо прибра ръкоделието си, сложи го в торбичката и очисти дрехата си от конци. Роклята ѝ беше от бяла батиста на бледорозови райета, твърде скромна, но все пак великолепно изтъкваше стройната ѝ фигура.

Гвенола прехвърли торбичката през рамото си и тръгна през една алея на градината. В дъното на алеята се виждаше сива постройка.

Сградата беше малко тежка, но все пак имаше тържествен вид. Това беше замъкът на имението „Кенендри“. Тя изтича до стряхата, под която се намираха конете. Там едно малко момче в бретонска носия вече приготвяше колата за тръгване. На няколко крачки от него беше застанала Ивон и разговаряше с един артилерийски офицер, твърде строен, с весело и симпатично лице. Офицерът с едната си ръка се беше облегнал на коня.

— Амурите все пак ме уверяват, че дъждът ще вали едва довечера, Гвен — обади се Ивон, когато видя приятелката си да се приближава. — Имаме още време.

— За мене е съвършено безразлично кога ще вали. Твърдо ли си решен да не останеш на вечеря, Ален? — обърна се момичето към офицера.

— Да, Гвен, няма да остана! По-добре е да не злоупотребявам с улесненията на моя началник. Изглежда, че ще дойда в неделя. — Той погледна часовника си и добави: — Е, време е вече да вървя! Довиждане, Ивон. Ако дойда в неделя, ще се отбия, за да видя градината на коменданта.

— Сигурно ще му бъде много приятно. Той се е отдал със страст на градинарството.

— Това е безспорно едно хубаво хоби, а освен това носи и добри приходи. Тази работа съвсем не е за пренебрегване. Защото ние не сме милионери — добави младежът и се засмя колко глас имаше.

— Разбира се, но всичко това ми е съвършено безразлично. Аз и без пари се чувствувам великолепно — засмя се и Ивон.

— Ако имах много пари, струва ми се, че бих ги раздала всичките на бедните — заяви Гвенола, като милваше нежно ноздрите на коня.

Ален се наведе и целуна сестра си по челото.

— Ти си самият разум, мила. Довиждане и пълен успех в градинската работа, Ивон.

Той възседна леко коня, докосна с пръст фуражката си за поздрав и след това бързо се отдалечи.

Току-що беше тръгнал Ален и на терасата, която водеше към замъка, се появи друг младеж, висок, в съвсем светли дрехи. Щом видя Ивон, той свали широкополата си сламена шапка.

— Изглежда, че съм пристигнал тъкмо навреме, за да ви поздравя, Ивон? Нали Гвенола ще ви изпрати с колата до вкъщи?

Той задържа продължително ръката на младото момиче в своята.

— Да, а след това ще иде да вземе Ги. Изглежда, че ви е много топло, бедни ми Оливие.

Наистина, неговото лице, което се отличаваше с много енергичен израз, беше съвсем пламнало от топлината и по високото му чело бяха избили капки пот.

— Помагах на работниците в градината за зеленчук. Днес няма да можем да свършим. Не може да се издържа на продължителна работа в такава страшна горещина.

— Доволен ли сте тази година от първите приходи, които ви донесоха овоцията?

— Ех, горе-долу! По-слаби са от миналата година. О, слушай, Гвен, току-що дойде слугата на онзи австриец. Иска да му продадем дребни круши и пита дали можем да му доставяме и цветя.

Ивон се обади живо:

— О, чужденецът, който нае „Ти Глац“? Господин Волф? Видяхте ли го?

Оливие махна с ръка. А Гвен каза, като започна да се смее:

— Ивон го забелязала в неделя на утринната литургия. Беше изпаднала в неописуем възторг, когато ми го хвалеше.

— О, драги Оливие, той е наистина човек, който прави впечатление. И татко го видя. И той казва същото. Той дори малко говори с младия чужденец. Казва, че държанието и погледът му били такива, че карали всяко женско сърце да трепне. Той обаче не остана дълго с него, защото смята, че е безполезно да се сприятелява с толкова млад човек.

Тя се засмя игриво, но лицето на Оливие изведнъж доби извънредно мрачен вид.

— Що за птица е този човек? Откъде е дошъл и какво търси тук?

— Занимава се с етнография и археология. Завчера е бил при свещеника, за да го помоли да му дава уроци по бретонски език. Нашият добър свещеник каза, че рядко може човек да попадне на толкова интелигентен младеж, с такова богатство от знания. Казва, че умее да говори по всички въпроси с разбиране и при това така

непринудено, че представлявало истинско удоволствие човек да беседва с него.

— Какъв рядък „бисер“! — прекъсна я Оливие, като се засмя саркастично. — Би трябало да го опознаете по-добре, преди да изпадате в такъв възторг от неговата личност. Защото не е изключено непознатият красавец да не е нищо повече от един обикновен авантюрист.

Ивон скочи в знак на протест:

— Авантюрист? И при това обикновен? Сигурно е, че не бихте говорили за него така, ако го бяхте видели! Каква личност! Ще се уверите сам в това. Да видите само каква тайнственост лъха от него! Нещастният Пиер де Собран би припаднал от завист, когато го види.

— Все някога ще го видим и ние — заяви Оливие, като примириено сви рамене. Той извърна встрани обгорялото си от слънцето лице. — Засега би било по-разумно да говорите с известна сдържаност за този непознат чужденец, който в един хубав ден се появил в селото и наел малкия „Ти Глац“ заедно със своя слуга — сякаш са паднали от небето...

— Казват, че се е устроил с необикновен вкус в „Ти Глац“. Жената, която ходи там всеки ден, за да подрежда жилището, казва, че у него било много хубаво. Изглежда, че този чужденец е твърде богат. Има един великолепен кон. Татко го е виждал да язди с такова умение, че всички наши конници биха се пукнали от завист, когато го наблюдават.

— Ако господин Волф е сам, „Ти Глац“ е достатъчен за него, но за някакъв луксозен живот имението не е особено подходящо. „Ти Глац“ е много скромно име, всъщност.

Оливие се съгласи:

— Ти си права, Гвен!... Ивон много бързо се възпламенява от приказките, които се носят из селото. А не бива да се забравя, че тези селски хора правят винаги същински сензации от чужденците, които се настаняват при тях. Впрочем, няма защо да се занимаваме толкова с този човек, когато в края на краишата той с нищо не ни засяга.

— Мислете, каквото искате — отговори Ивон, — обаче този човек мене ме интересува твърде много!

Тя погледна крадешком малко ядосано към Оливие.

Оливие сви леко веждите си и се отправи да даде някакви нареддания на един от слугите. Гвенола сложи шапката на главата си и прехвърли през рамото си едно леко манто. Малко след това тя подкара колата и излязоха от замъка. Поеха по пътя от „Кенендри“ към имението „Семур“. Макар пътят от двете страни да беше засаден с високи дървета, задухата преди бурята беше просто непоносима.

— Имаме щастие, че можем да използваме късия път — заяви Ивон, когато колата сви в гората. — Поне по такъв начин слънцето няма вече да гори главите ни.

Конят тихо се носеше по пътя, обрасъл с трева. За миг между клоните се появи малка къщичка, скрита цялата в зеленината. През отворения прозорец долитаха звуците на пиано.

— Сигурно смири австриецът — се обади Ивон. — Той има едно голямо пиано. Жан-Мари го видяла, когато го внасяли. По всичко изглежда, че той ще се задържи тук дълго време. Във всеки случай трябва да обича самотата и да мрази хората, щом е могъл да наеме този така печален „Ти Глац“.

— Това е твърде приятно място за летуване. Ако този младеж е някои учен или поне ако иска да си почине, в такъв случай това място е великолепно за него. То е напълно откъснато от останалите замъци и къщи. Но всичко това не значи, че той е някакъв мизантроп.

— Разбира се, това също така не значи, че той, като се е сврял тук, за да прекара летния период, е искал да се укрие от някого и от нещо, каквито злословия пръснаха веднага някои в селото. Защото, ако този чужденец е искал да се скрие от някого или от целия свят, по-добре би било да отиде и някой голям курорт, където почти сигурно би останал незабелязан, отколкото в малкото село, където ще направи сензация с появяването си.

— Не бива дори да се казва това „някой“. Самата дума „някой“ звучи тайнствено и привлича вниманието. В малките селища много по-лесно може да бъде привлечено вниманието и на полицията, от която провинените бягат като бухал от светлината — се обади Гвенола. — А откъде можем ние да правим заключението, че господин Волф няма да потърси след известно време обществото и компания, сред които да прекара времето на своето пребиваване на село. Наистина би било много жалко един такъв великолепен мъж да бъде тук сред нас в пълна самота, откъснат от целия останал свят — намеси се и Ивон.

Десет минути след това колата излезе от гората и се понесе пак по откритото шосе. Скоро след това се появиха и първите къщички на малкото селище. Пред една от тях, цяла обрасла в бръшлян, заобиколена с градина, пълна с най-хубавите цветя, каквито човек би могъл да си представи, Гвенола спря конете и Ивон скочи леко на земята.

— Ето ни и нас — пристигнахме благополучно — обади се Ивон.
— Нима няма да слезеш за малко?

— Не, небето ме тревожи. Не искам да закъснявам в такова време, защото може да ме настигне дъжд или буря! Довиждане! Може би утре ще ида на църква, Ивонет, и след това ще се отбия при тебе.

Двете млади момичета се прегърнаха с рядка сърдечност. След това Гвенола удари леко коня и колата потегли. Малко след това тя спря отново пред къщата, в която живееше свещеникът.

Госпожица Панденек скочи от колата, върза поводите за едно дърво и позвъни.

Братата леко се открехна и в образувалия се отвор се появи една стара жена.

— О, госпожице Гвенола. — Усмивка разтегна набръканото лице на жената. С бързо движение тя отвори широко и младото момиче влезе.

— Господин Ги в градината ли е, Мари-Луиз?

— Да, госпожице, той сега си играе с Конан. Трябва ли да го повикам?

— Не, няма нужда. Ще ида сама при него. Не искам да ви задържам! — отговори Гвенола и се усмихна приятелски.

Девойката тръгна през коридора. В дъното му имаше една врата, която водеше към градината. Тя я отвори. До самия вход на градината имаше една маса, краката на която бяха забити в земята. До масата стояха два стола, а върху нея една чиния с плодове. Гласовете, които се носеха из градината, посочиха на девойката направлението, в което трябваше да върви. Недалече от къщата в пяська си играеха две деца. По една цветна алея се разхождаше свещеникът, човек на около петдесет години, с добродушен вид.

— О, ето госпожица Гвендолин! — се обади той и затвори книгата, която четеше. — Ги сигурно няма да се възхити особено много на това, че по-голямата му сестра идва да го вземе!

— Вън е така задушно, а той дойде пеша дотук и сметнах, че ще направя добре, ако го взема. Още повече, че тази сутрин го болеше главата.

Децата прекъснаха играта и се приближиха до Гвенола. Младото момиче протегна на едно от децата ръка. То беше момче с румени страни, много здраво на вид.

— Добър ден, Конан! Игра ли си хубаво с Ги?

— Да. Не можахме само да тичаме много, защото е страшно горещо.

С едно много нежно движение Гвенола привлече към себе си другото момче. Тя го прегърна. Малкият имаше много бледо, издължено лице, на което грееха големи, сини очи, с умен и постоянно замислен поглед.

— Още ли те боли главата, Ги?

— Сега ме боли по-малко. Много съм доволен, че дойде с колата да ме вземеш, Гвен.

— Ако и утре бъде все така топло — се обади свещеникът, — в такъв случай ще дойда аз в „Кенендри“ да ти дам там урока.

— О, в никакъв случай не бива да го правите. Ще го изпратя с колата тук. Иди си вземи шапката, Ги. Трябва да побързаме, времето наистина предвещава буря!

Тя погледна към небето. Над тях то беше още синьо, но на запад всичко вече беше потъмняло от мрачните облаци.

— Ще стигнете преди бурята в „Кенендри“ — заяви свещеникът.

— Имате ли някакви новини от брат ви?

— Да, днес беше тук. Понеже е много уморен, ще си дойде за малко в отпуск. Всички ние сме много доволни от това.

Свещеникът и Гвенола стигнаха до сградата. Конан крачеше зад тях и наблюдаваше Гвенола откъм гърба. Чувствуващо се много щастлив, обладан от някакъв възторг, който би могъл да се нарече екстаз. Младият сестрин син на свещеник Семур беше един от най-възторжените обожатели на Гвенола. Тя и у останалите момчета от селището вдъхваше най-големи симпатии. Всички бяха във възторг от прелестта, от нежната и светла красота на младото момиче, което освен това беше необикновено любезно и добро към всички. Дъщерята на собственика на „Кенендри“ наистина беше твърде обичана от жителите на селото.

ГЛАВА II

Ги се позабави доста дълго време, докато намери шапката си, която беше захвърлил някъде из градината. Когато братът и сестрата седнаха в колата, небето вече се беше съвсем смрачило. Започна изведенъж да гърми. Ги погледна нагоре:

— Всичко е толкова черно, Гвен! И сега точно над нас са се струпали всички облаци.

— В никакъв случай няма да можем да стигнем навреме. Облечи дрехата си, Ги. Изведенъж стана хладно.

— О, забравил съм си я при свещеника!

— Как така си я забравил! Аз дори ти напомних за нея.

— Да, знам. Трябва да съм я забравил в коридора, докато търсех шапката си.

— Каква несъобразителност. От това се вижда колко дълго можеш да помниш. О, дано да успеем да стигнем преди бурята поне до краварника на Мариана.

Гвенола подкара колата по-бързо. Конят, и без това неспокоен поради бурята, която вече усещаше, ставаше още по-капризен. Това все повече започваше да беспокой момичето. Сега гръм пореше тишината, а светковици една след друга осветяваха целия път. След това всичко отново стихна. В този момент колата влизаше в гората, откъдето се виждаше „Ти Глац“. Малко по-далече, на горската пътека, се очертаваше силуетът на един мъж, който крачеше твърде бързо.

Отново светна синьо-бяла светковица, съпроводена от страшен гръм. Конят се опъна, а след това бясно се задърпа наляво и надясно.

Гвенола, която чувствуваше безсилието си да задържи животното, си помисли, че колата, която беше много лека, можеше лесно да се обърне или пък да се удари в някое дърво. В такъв случай те щяха да пострадат твърде лошо.

Детето, извънредно бледо, се притисна към сестра си. Хубаво беше за тях, че този човек тичаше насреща им, защото може би щеше да му се удаде да спре коня.

Гвенола едва успя да забележи как мъжът се хвърли върху животното. С едната си ръка той хвана коня за ноздрите и го стисна така силно, че животното най-напред се изправи на задните си крака, но веднага след това се отпусна на земята.

Погледът на непознатия чак сега се вдигна към Гвенола и момчето. Тя никога в живота си не беше виждала толкова елегантна и благородна красота.

— Ето, сега за малко сте в безопасност. Животното обаче е твърде възбудено и се страхувам, че отново ще се разбеснее, ако го пусна. Ще бъде много по-разумно, ако слезете от колата.

Един нов гръм прекъсна думите му. Конят пак се опита да се освободи от силните ръце на храбрия непознат. Гвенола бързо взе решението си:

— Да, трябва да слезем. Ето вече и дъждът започва. Бедният ми Ги, ти ще се измокриш целия, докато стигнем до „Кенендри“!

Тя скочи леко на земята. След нея скочи и Ги, който беше започнал вече да потреперва.

— Много неразумно от ваша страна, че сте тръгнали по време на такава буря през гората. Позволете ми да ви предложа подслон при мене. Домът ми е съвсем близо!

Той посочи с глава пътя за „Ти Глац“. Значи това е австриецът, господин Волф, за когото Ивон говореше с такъв възторг!? Описанието на Ивон наистина подхождаше твърде много на този млад мъж, който беше дотичал да им помогне и имаше открито, топло и искрено изражение на лицето.

Не биваше много да се мисли. Ако Гвенола беше сама, тя би изтичала до „Кенендри“. Заради Ги обаче тя се видя принудена да приеме предложението, което непознатият й беше направил.

— Благодарим ви, господине. Ние с удоволствие ще злоупотребим за малко с вашето гостоприемство. Здравето на малкия ми брат е така крехко, че не се решавам да го изложа на това лошо време.

— Щом е така, елате бързо с мене.

Господин Волф улови енергично коня и го поведе към „Ти Глац“. Дъждът започна да вали още по-силно. Макар широките клони на дърветата да ги пазеха, младите хора бяха съвсем мокри, когато стигнаха в „Ти Глац“.

Един човек в черна ливрея, с прошарени коси, отвори широко вратите, когато чу стъпки. Той скочи бързо, за да улови коня, а в това време господарят му нареди:

— Янко, отведете коня в обора, а след това елате, за да запалите огъня в салона. Влезте, влезте бързо — извика господин Волф, като се обърна към Гвенола и малкия Ги.

Той тръгна след тях през едно преддверие, застлано с фламандски килими, след това отвори една врата, поклони се и каза с твърде учтив тон:

— Моля ви тук да се чувствувате като у дома си. Искайте всичко, от което бихте имали нужда, от моя слуга.

Гвенола го погледна. В този поглед можеше да се прочете дълбока признателност.

— Страшно много съжалявам, че съм принудена да ви безпокоя, обаче толкова много се страхувам за здравето на това дете...

Австриецът сложи своята силна, обгорена от слънцето ръка, върху рамото на детето. То беше цялото мокро и трепереше.

— Трябва да му се смени ризата, която е съвсем мокра от дъждъ. Ще ви изпратя едно одеяло. Завийте го добре, а моят слуга веднага ще ви направи чай.

Той се отдалечи и затвори вратата на стаята, в която останаха Гвенола и Ги.

Скоро след това в стаята се появи Янко. Той донесе със себе си едно мъхесто одеяло, цветовете на което бяха извънредно красиви и биеха на очи. И докато Гвенола сваляше блузката на братчето си и го завиваше в одеялото, Янко свари чай. Слугата излезе за момент от стаята. След това се върна, като донесе две чаши с широки златни ивици по края, а освен това кутия за захар и чайник от същия порцелан. Всичко това сложи на масата, която беше покрита с дантелена покривка.

Всичко беше извършено много бързо и тихо и от тази бързина и тишина можеше да се заключи колко сръчен и опитен е слугата. Преди всичко този мъж съвсем не приличаше на слуга. Ирон много добре беше схванала това. Той можеше да се движи и в най-големи аристократически къщи.

След като попита на най-чист френски език, дали гостите на неговия господар биха искали още нещо от него, Янко излезе от стаята.

Ги вече малко се беше постоплил, но все пак времето, което беше прекарал навън в дъжд, предизвика у него нещо като треска. Той изпи набързо чая, в който сложиха доста ром и след това се настани в едно удобно кресло до печката.

Стаята беше широка и топла, фини персийски килими покриваха паркета. Стените до височината на прозорците имаха дървена облицовка. Мебелите от светъл бамбук бяха необикновено елегантни, а възглавниците, макар и твърде шарени, все пак — много хубави. Те доказваха, че собственикът на къщата е човек, надарен с изтънчен вкус. Цялата обстановка беше извънредно приятна. Цветя, поставени в много вази, пръскаха навсякъде приятна миризма. По средата на камината бяха сложени две великолепни статуетки от черен мрамор. До пианото, което стоеше отворено, имаше малка библиотека, пълна с книги. Тези книги не бяха подредени в никакъв образцов ред, но това никак не нарушаваше приятния вид на стаята.

Гвенола стана и отиде да види заглавията на книгите. Човек често пъти може да оцени друг човек по книгите, които го интересуват. Макар никак да не беше любопитна, все пак Гвенола почувствува нужда да узнае нещо за този човек, който ѝ беше направил такава услуга и при това беше останал толкова дискретен. Това негово оттегляне само беше удвоило уважението, което тя беше почувствуvalа към него още щом го видя, а сега откриваше и неговото истинско благородство.

Господин Волф трябва да беше полиглот, понеже в библиотеката имаше книги на почти всички европейски езици. Най-много все пак бяха френските. Между тях имаше такива с голяма художествена стойност, както и много научни книги.

Малко по-нататък беше поставена една писалищна маса. На нея стоеше снимка в златна рамка. На снимката — един млад човек, със сериозно и студено лице, облечен в униформата на австрийски офицер, облегнал се на едно кресло. В креслото седеше необикновено красива дама, със замислени, дълбоки очи и светлоруси коси, вчесани на едри вълни.

„Майка му и баща му — си помисли Гвенола. — Каква изтънчена красота има тази жена!“

Младото момиче се наведе над портрета и продължително се загледа в него. И макар само за няколко минути да беше видяла

господин Волф, все пак не можа да убегне от нейния поглед, че той прилича твърде много на дамата, която виждаше сега на снимката. Имаше същите големи сини очи, които придаваха и на портрета такава чудна прелест.

„Трябва да е от някое твърде видно семейство — си помисли Гвенола, — защото двойката от портрета има твърде фин, изтънчен вид. Особено младата дама има точно този вид, какъвто трябва да имат най-високопоставените жени.“

Размишляйки така, Гвенола се приближи до прозореца и погледна навън. Макар бурята да беше престанала, дъждът продължаваше да вали все по-силно и по-силно. Колко загрижени ще бъдат всички в „Кенендри“. Може би ще им хрумне да пратят закритата кола, уверени, че тя и Ги си все още при свещеника? А ако не ги намерят там, вероятно ще си помислят, че те са се подслонили при старата Мариана. А дали би могло да им мине през ума, че са се подслонили при чужденеца в „Ти Глац“?

Тя се приближи на пръсти до малкия си брат. Той вече спеше. Тя безшумно пресече стаята, отвори вратата и излезе в преддверието.

В същия миг, в който тя направи първите стъпки, на другия край на коридора се появи господин Волф. Гвенола обясни:

— Ще изтичам набързо до „Кенендри“ да успокоя родителите си и да изпратя закритата кола. Брат ми заспа...

— Какво? Вие мислите да излезете по това време? В никакъв случай няма да ви позволя да направите подобно нещо, госпожице. Моят слуга ще занесе вашата поръчка в замъка.

— Как? Да изпратите нещастния човек там по време на този дъжд?

По устните на младия мъж се появи усмивка и неговите бели зъби светнаха в полумрака.

— Та преди малко вие казахте, че ще идете сама. Янко е преживял далеч по-големи мъчинотии от тази. Впрочем, ако той не е тук, аз ще отида сам до „Кенендри“.

— Не знам как да ви благодаря. Повярвайте ми, моите родители също ще ви бъдат необикновено признателни за услугата, която сте им направили.

— Аз се чувствувам особено щастлив, госпожице, че ми се е удалось да направя такава услуга на децата на маркиз Панденек, за

когото съм слушал много и най-хубави неща.

За себе си Гвенола беше извънредно скромна, но имаше слабост да слуша похвали за баща си. И особено, ако чувствуваше, че те са искрени. Тези думи на младия чужденец, толкова елегантен и красив, я поласкаха повече, отколкото биха я поласкали най-големите комплименти, отправени от него по адрес на нейната красота. Младежът наистина не каза нито дума за нейната външност, но по лицето му се четеше възторгът, който изпитваше.

— Моят баща излезе достатъчно енергичен и смел, за да презре критиките на известни хора и за да се отдаде на работа, която по мнението на тези хора не е достойна за един аристократ.

— Това е наистина рядкост в днешното общество. Позволете ми да ви се представя, госпожице. Вие сигурно сте чували вече за Франц Волф, който е дошъл тук, за да изучи езика и обичаите на вашия Бретан.

— Наистина ли, господине! В нашето малко селище... — И тя не можа да се не засмее при тези няколко думи, защото си спомни тъкмо в този момент какво разправяше Ивон с такъв възторг. — Тук се говори какво ли не за вас.

Волф се засмя иронично.

— Не само малките селища имат „монопол“ да се ровят в чуждия частен живот, да препредават множество, съвършено неверни истории за человека, за когото говорят. И Виена си я бива в това отношение. Стопли ли се вече малкият ви брат, госпожице?

— Да, но има и никаква лека треска.

— Ще трябва да се настани в леглото. Вие се върнете при него, а аз ще пратя Янко в „Кенендорф“.

Той се отдалечи и Гвенола, преди да затвори след себе си, го чу как дава никакви наредждания на Янко, но не разбра какви, защото за пръв път чуваше този език.

Господин Розмандур, неговата дъщеря и свещеникът имаха пълно право, когато разправяха, че този човек се отличава никак от останалите хора. Не само по своя вид, не само по своето необикновено благородно държание, а и по енергията и интелигентността си. Всичко това можеше да обясни обстоятелството, че господин Волф никъде не би останал незабелязан. Гвенола си помисли и това, че чужденецът изглеждаше необикновено горд.

Тя седна край брат си и се замечта, като разглеждаше предметите, които с такъв вкус бяха пръснати из стаята. В това време Ги се пробуди. Страните му горяха и сигурно имаше температура. Той пак задряма, в очакване на колата, за която беше изпратен слугата. В камината пращеше горящ дънер. Тази камина, така обикновена по форма, придаваше на цялата стая някакъв особен вид и се отделяше от останалите мебели.

„Сигурна съм, че това е един необикновено благороден човек — си помисли пак Гвенола. — Може би не е аристократ по рождение, но поне по маниери, по вид и вкус е. Във всеки случай от пръв поглед може да се заключи, че той е светски човек.“

Гвенола, продължавайки все така да мечтае, съвсем механично взе в ръката си една малка, сребърна кутия. Цялата кутия беше гравирана с великолепни орнаменти. След това Гвенола погледна към чаршафа. Той беше много красив. Украсен с дантели, той не можеше да не привлече вниманието дори и на хора, които не разбират от такива работи.

Гвенола изведнъж вдигна глава... Да, пристигаше колата. Тя стана и повика брат си.

— Ги, мили, стани, ще трябва да вървим.

Детето отвори очи и погледна сестра си, като се засмя.

— Аз не спя, Гвен, бях само задряпал.

В този момент вратата се отвори и господин Волф се появи.

— Идва една кола — заяви той. — Тя сигурно пристига от „Кенендор“... Как се чувствувате, мое дете?

Той се приближи до момчето и сложи ръката си върху неговите хубави, руси коси.

— Не особено зле, господине. Не ми е вече студено, благодарение на чая и на топлата стая. Вие бяхте много добър към мене. Благодаря ви.

Изглежда, че благодарността на това дете смути за малко господин Волф. Той го гледа известно време, преди да успее да каже, като се усмихва:

— Няма за какво да ми благодарите, моето момче! Бих искал от това малко приключение да не остане нищо, което да ви бъде лош спомен... Ще бъде добре, госпожице, да го пренесете до колата така, завит в одеялото.

Гвенола прие това предложение и веднага сгъна блузата на детето, която вече беше изсъхнала. Една минутка след това влезе в стаята и се приближи към детето един снажен и висок господин, с голяма брада.

— Татко — извика весело Ги.

— Е, мили деца, хубаво ли се простудихте? Извинете ни за беспокойството, моля ви, господине, и бъдете уверен, че аз съм ви изключително признателен.

— Това не е всичко, което нашият съсед направи за нас — се обади Гвенола. — Господин Волф просто ни спаси, защото успя да усмири разбеснелия се Лотос.

— Нима това е възможно? Това малко конче, което иначе е така мирно!...

Гвенола разказа с няколко думи всичко, което бяха преживели. Господин Де Панденек протегна ръце към младия човек и каза прочувствено:

— Никога няма да мога да ви се отплатя! Без вас моите деца...

Той потрепери.

— Аз съм много доволен, че попаднах на мястото тъкмо в подходящия момент. Връщах се от гората — обясни господин Волф и стисна приятелски протегнатата ръка.

Господин Де Панденек отговори, като се засмя:

— Макар и само случайно да сте минавали оттам, аз все пак съм ви изключително признателен за стореното. Можете да бъдете уверен, че никога няма да забравя това. Но хайде да вървим! Майка ви ви чака с голямо нетърпение, макар слугата на господина да не ни даде никакъв повод да се беспокоим за вас.

Франц Волф се приближи до Ги, вдигна го, без да обръща внимание на протестите на маркиза, пренесе го до колата и грижливо го настани вътре.

След това той се върна при гостите в коридора и помогна на Гвенола да облече топлото манто, което й беше изпратила госпожа Де Панденек.

— И така, благодаря ви още веднъж, както от името на брат си, така и от мое име — се обади младото момиче, като му подаде ръката си.

Той стисна красивите пръсти, докато погледът му се вливаше в нейното лице, което едва потреперваше от леко вълнение, в нейните светли и чисти очи. След това застана на прага и почака, докато Янко затвори вратата на колата. После влезе в салона, огледа се наоколо и като се усмихна, прошепна: „Също както в някоя приказка“.

ГЛАВА III

Панденекови произхождаха от областта Леон, където от техния стар феодален замък бяха останали само развалини. След като през седемнадесети век Ален де Панденек се беше оженил за последния женски потомък на графовете Де Праело, той беше изbral за място, където да се настани за постоянно, „Кенендри“, което лежи недалече от Марбианския залив. Това имение жена му беше донесла като зестра. От горите и земите, които съставляваха някога имението, не беше останало почти нищо, когато сегашният маркиз Де Панденек реши заедно със своята съпруга, която беше също така разумна и дейна като него, да отглежда там зеленчуци и едно малко лозе. В течение на няколко години продукцията на „Кенендри“ стана известна със своето качество и собствениците на замъка можеха вече спокойно да мислят за бъдещето на своите деца, за тяхното материално положение.

Франц Волф знаеше всичко това, защото му го беше разказал свещеникът, който също така му беше говорил за маркиз Де Панденек и като за любител на келтските стариини. Тъкмо поради това той мислеше да влезе във връзка с него. Случаят, който беше довел в неговото жилище Гвенола и Ги, беше отличен повод, за да може да осъществи това си желание. Два дни след произшествието господин Де Панденек изказа отново своята признателност и предаде на господин Волф, че неговата съпруга има голямо желание да се запознае със спасителя на техните деца. Господин Волф твърде любезно отговори, че ще бъде във възторг да се запознае с госпожа Де Панденек и че ще посети в скоро време „Кенендри“.

Младежът, който беше отнесъл поканата в „Ти Глац“, се върна възхитен от чужденеца. Това накара Ивон, която беше дошла, за да поработи следобед с приятелката си, да каже малко заядливо:

— Значи не съм само аз онази, която изпада веднага във възторг от хора, които не познава!

И тя хвърли поглед, изпълнен с известна ирония, към Оливие.

Младежът отговори нервно:

— Баща ми е вече в зряла възраст и има онзи опит, който вие, Ивон, с вашите двадесет години не можеше да имате. Ако баща ми има благоприятно мнение за господин Волф, сигурен съм, че той заслужава това. Такова доверие обаче не бих могъл да имам във вашето мнение...

— Мнение на неопитна жена — отговори Ивон и избухна в смях.
— И така, Оливие, вие смятате, че той съвсем ми е завъртял главата!...
Не, не, драги приятелю. Уверявам ви, че моята глава е по-здрава, отколкото вие предполагате. Дори и на Франц Волф това не би се удало.

— Говори ли ви за себе си, за своето семейство? — попита госпожа Де Панденек съпруга си.

— Естествено! Неговата баба по майка е била французойка, както и неговата баба по баща. Баща му, който би офицер, починал няколко години след неговото раждане, майка му преди четири години... Няма нито брат, нито сестра, но има многобройно семейство, съставено от различни чичовци, лели и така нататък. Той обича твърде много Франция и по няколко месеца през годината живее тук. Изглежда, че принадлежи към великолепно семейство. Доколкото това може да се долови при кратък разговор, би казал, че има много благороден характер. Набиват се в очи неговите интелектуални способности, човек изпитва приятно чувство, когато води разговор с него. Но за това, струва ми се, ви казах вече какво мисля.

Ивон заяви, без да престава да забива иглата в бродерията си:

— Ето един съсед, който ще бъде чудесен участник в нашите летни забавления. Сигурно танцува великолепно.

— Бих искал да знам, откъде можете да съдите за това? — попита Оливие с известна ревност.

— Е, драги, та той е австриец... А освен това, аз предполагам, че той е надарен с всички качества, с които природата може да надари един мъж.

— И аз — заяви с тих глас Гвенола.

Момчето, което се чувствуваше малко слабо, беше седнало до сестра си. То добави:

— Много ми се иска да го видя отново и мисля, че ще го обикна.

— Би трябвало да му се изпратят цветя, защото изглежда той обича твърде много цветята — се намеси и госпожа Де Панденек. — Ти утре сутринта ще набереш цветя за него, нали, Гвенола?

— Да, мамо, Жоаким ще му ги занесе.

— Би трябвало обаче господин Волф да узнае, че му ги е брала тази хубава ръка. Тогава тези цветя ще имат двойна стойност за него — каза Ивон и хвърли малко ядосан поглед към приятелката си. Гвенола се усмихна, като продължи да бродира. Нейните страни се обляха в слаба руменина и дългите ѝ мигли, които имаха цвета на тъмно злато, леко потрепнаха.

— Това е наистина едно романтично приключение. Този уплашен кон, тази буря, тази къща в гората... и хубавият чужденец, който има държанието на някакъв принц и приема нашата Гвен в своя самотен замък!

— Прекрасен принц — се обади и Оливие с пресилена усмивка.

— Извънредно прекрасен и при това умеет да предизвика възхищение, ревниви господине. Така мисли и вашият баща — каза Ивон.

Оливие се засегна.

— Ревнив? Аз? Защо не кажете... от кого ревнувате? — отхвърли той обвинението, като се разсърди.

— Сигурно ревнувате... от един човек, когото дори и не познавам, само защото говоря за него хубави работи! Но дори и за да изпаднете в добро настроение, драги ми годенико, пак не бих могла да кажа, че той е отвратителен или глупав.

Ивон се засмя, стана и се приближи до Оливие, който беше застанал на няколко крачки от нея, облегнат на оградата на балкона. Тя го улови под ръка и тръгна заедно с него. Останалите ги гледаха как се разхождат из алеята, доволни и засмени, притиснати един в друг.

— Тази заядлива Ивон обича да закача нашия намръщен Оливие — се обади госпожа Панденек. — Надявам се все пак, че тя няма да прекали в тази игра, защото той ще страда от това.

— Тя е много добра и го обича твърде много, но все пак би било опасно да си играе с огъня... Хм! Изглежда, че това не е първата девойка, която ще го нарани.

Господин Де Панденек каза това полугласно, на ухото на съпругата си.

Гвенола стана и каза на Ги:

— Братче, време е да изядеш яйцето си. Ела да донесем да хапне и на Ивон!

Майка им ги изпрати с поглед и промълви:

— Берtran, смятате ли, че е удобно Гвенола да приеме посещението на този чужденец, който, според вашия разказ, е твърде привлекателен и опасен.

— Той не оставил в мене подобно впечатление. Все пак ще бъдем предпазливи, защото и най-хубавата външност може да крие една лоша душа. За щастие, Гвен е сериозна, разумна и съвсем не е романтична.

— Скъпи, Гвен все пак е една Панденек, а това значи: гореща душа и огнено сърце под спокойна външност. Досега тя винаги е оставала студена към всички ухажвания на мъжете. В момента обаче, когато нейното сърце закипи, тогава то няма да закипи наполовина. Но ти имаш право, тя е разумна, надарена е с големи морални сили и, което е и най-хубавото, нейната чиста душа ще ѝ помогне твърде много, за да усети кой човек е недостоен за нея и да го отблъсне от себе си. Що се отнася до този чужденец, ясно е, че не можем да откажем да го приемем след големите услуги, които ни направи, но в това отношение няма да прекаляваме, докато не го опознаем добре... И ще наблюдаваме също така и неговото държание към Гвенола...

* * *

Франц Волф се яви една седмица след това в „Кененди“. Посрещнаха го в големия салон с дъбови ламперии и стари, хубави мебели. Салон, пълен с разкошни цветя, за които винаги се грижеше Гвенола.

Ален беше вече тук. Пристигнал беше от съседния град Гоело, където се намираше неговият гарнизон. Тук беше и Ирон де Розмандур, която беше поканена от приятелката си. Ирон не беше първата, която долови, че младият чужденец е оставил най-хубаво впечатление у госпожа Де Панденек. Дори и Ален беше във видим възторг от него. Само Оливие ставаше все по-мрачен и по-мрачен.

„Да не би пък да се страхува, че ще се влюбя в този хубав австриец“ — си мислеше Ирон, която тази мисъл от една страна вълнуваща малко, а от друга страна я забавляваща. Тя погледна след това крадешком към Гвенола, на която господин Волф пръв беше оковал своето гостоприемство. Понеже характерът на младото момиче

беше доста затворен, дори и за Ивон беше трудно да установи какво впечатление беше оставил върху нея чужденецът. От друга страна Гвенола никак не криеше, че австриецът е предизвикал у нея най-големи симпатии със своя горд вид и с изтънчения начин, по който се беше отнесъл към тях, когато бяха гостували в „Ти Глац“. И сега тя го слушаше внимателно, когато той разговаряше с господин Де Панденек за своите преживелици в Бретан. Той говореше много добре френски, без какъвто и да е акцент и — както беше казал свещеникът — беше великолепен събеседник. Говореше увлекателно, без да пресилва, без пози, а такъв той беше и в държанието си: приятен, естествен, но все пак оставяше впечатлението, че е свикнал да привлича цялото внимание към себе си.

— Гвен, ти би трябвало да запознаеш господин Волф с нашия братовчед Де Коетгон — се обади господин Де Панденек. — Никой по-добре от него не би могъл да го запознае с миналото на нашия Бретан.

Ален започна да се смее.

— Ех, татко, какво казвате? Този ли дивак, който така ревниво пази своята светиня!? Може би единствена Гвенола би могла да го накара да говори в чест на господин Волф.

Господин Де Панденек се обърна към Франц Волф:

— Братовчедът, за когото става дума, живее в Гоело, в стар дворец, пълен с келтски и римско галски стариини. Той е същинска мечка, истински феодал. Само дъщеря ми е в състояние да предизвика у него добро настроение. Тя е негова ученичка и той ѝ позволява да разглежда неговата скъпоценна колекция, когато поиска. А неговата сбирка е наистина необикновено интересна и би било истинска загуба да пропуснете случая да я видите.

— Вие породихте у мене желание да проникна на всяка цена в този замък, та макар и да е така недостъпен. Госпожице, аз ви моля, направете това заради мене и накарате този ваш чудноват роднина да ми покаже своята сбирка.

Франц Волф погледна най-сърдечно младото момиче и се усмихна.

— Ще направя това с най-голямо удоволствие и убедена съм, че няма да ми откаже. Старият ни братовчед е най-добрият човек на света, но наистина е толкова упорит и странен, че човек мъчно може да се спогажда с него.

— На мен ми се струва, че ти можеш да правиш с него всичко, каквото искаш, Гвен — се намеси и Ги. — Той те обича толкова много. Достатъчно е само да кажеш, че господин Волф ти е спасил живота и той веднага ще отвори най-широко всички врати на двореца си.

— Да, ти имаш право — отговори господин Де Панденек, като се смееше. — Тя, господине, сега за вас представлява: „Сезам, отвори се“. И така, с положителност можете да разчитате, че скоро ще проникнете в „светия дворец“. Там вече нашият братовчед ще ви посрещне най-любезно, той умее да посреща отлично. От него можете да узнаете много тайни от епохата на друидите. Уверявам ви, че всичко това ще ви достави необикновено удоволствие и главното, целият град ще остане изненадан, когато узнае, че старият Коетгон ни е приел.

— О, ще бъда много поласкан — отговори Франц Волф, като се усмихна — усмивка, която Ивон прецени като доста иронична.

В този момент в салона влезе слугинята в необикновено красива бретонска носия. Тя внесе лимонада и сладолед. Гвенола стана, за да сервира. В същия момент вратата пак се отвори и Оливие извика:

— Погледнете, Пиер!

През вратата, която водеше към терасата, влезе един млад човек, облечен с много добър вкус. Той се отправи веднага към госпожа Де Панденек, целуна ѝ ръка и я нарече „лельо“. След това се обърна към господин Де Панденек, но не пропусна да хвърли поглед и към чужденеца.

— Пиер де Собран, млад племенник на жена ми — го представи маркизът. — Пиер, това е господин Волф, наш съсед от „Ти Глац“, на когото сме изключително много задължени.

Още щом се появи младежът на вратата, Франц го погледна с очите на човек, който е свикнал само за секунда да забелязва всичко и да си създава веднага мнение. Младежът, който влезе, беше впрочем един от онези, за които човек не можеше много да се колебае. Неговото изтънчено и ясно лице, което издаваше известна женственост, свидетелствуващо, че това е задоволен и спокоен човек. Неговата елегантност, без да бъде подчертана, и неговото непосредствено държание веднага показваха, че това е благороден и възпитан мъж.

Господин Волф стана и протегна ръка на новодошлия. Последният от своя страна промълви:

— О, наистина, аз не знаех, че „Ти Глац“ е даден под наем.

Той му стисна леко ръката, а след това го измери крадешком с поглед. Господин Де Панденек с няколко думи описа случая с Гвенола и Ги, за който беше така признателен на господин Волф.

— Оливие, погледнете вашия братовчед — прошепна Ивон на ухото на годеника си. — Погледнете как сърдито гледа този господин, пред когото неговия собствен изглед е все пак някак мизерен и в сравнение с когото неговата елегантност е все пак от по-ниска степен. Наблюдавайте го и се помъчете да не му подражавате в ревността. Вие все пак сте по-интелигентен и можете по-добре да отсъздите колко смешно е всичко това.

— Ивон, вие знаете много добре зашо — промълви Оливие и неговият поглед придоби необикновено нежен блясък.

— А вие, недоверчиви господине, знаете много добре, че една потомка на Розмандурови умее да обича и да остане вярна... до смърт!

След това Ивон стана и се отправи към Гвенола, за да й помогне в сервирането.

Пиер де Собран, единственият син на госпожа Де Собран, която извънредно млада беше останала вдовица, при това снабдена с доста пари, живееше много лекомислено. Занимаваше се малко с коне и с езда, не липсваше от нито една аристократическа вечеринка, а през есента ходеше редовно в Прованс на лов, канен от различните собственици на замъци. Той знаеше всички тайни и всички анекдоти на елегантния свят и оттам подбираше своите теми за водене на разговори. Освен това той обичаше да говори твърде много за своите приключения, като придружаваше разказа си с оживени жестове и силен смях. Неговите сродници от „Кенендри“ постоянно го подиграваха за всичко това, но все пак тяхното държание към него не беше успяло да го излекува от недостатъците.

Затова именно и сега присъствието на младия Волф още повече дразнеше Piер. Франц Волф, без каквito и да било усилия, беше успял да води разговора и да занимава цялата тази компания. А Piер не беше в състояние да се включи в беседата, която се водеше. Панденекови, всички без изключение, бяха в интелектуално отношение твърде богато надарени, а интелигентността на младия австриец също така беше всестранна, така че в салона се водеха почти изключително интелектуални разговори.

Пиер сега почувствува, че започва да губи и онези не твърде големи симпатии, които имаха Панденекови към него, заради този чужденец.

Гвенола, да, Гвенола също така изглеждаше изцяло очарована от чужденеца.

Суетата на Piер не можеше повече да понася всичко това. В даден момент, когато господин Волф се беше обърнал към Ален, за да отговори на някакъв негов въпрос, младият Собран каза на Гвенола:

— Надявам се, Гвенола, че ще имам удоволствието да танцувам с тебе у госпожа Отерох?

Господин Волф извърна главата си към Piер, гледа го така известно време и пак се обърна към Ален, за да продължи започнатия разговор. Гвенола от своя страна отговори твърде рязко на Piер:

— Не, дори и през ум не ми минава да отида там.

Тонът, с който тя отговори, свидетелствуващ на Piер, че младото момиче сега не беше в настроение да води светски разговори.

Малко след това Гвенола стана, за да донесе някакви гравюри върху мед от прочути бретонски замъци. Тя ги сложи на масата. Франц се приближи съвсем близо до момичето, за да разгледа изрязаните в метал картини. Ивон от своя страна, винаги готова да се заяде с някого, седна до Piер:

— И така, как го намирате?

— Как?... Какво?

— Говоря за този чужденец! Защо се преструвате сега? Не сте престанали да го наблюдавате нито за миг, още откакто сте дошли!

Piер пламна от гняв.

— Аз? О, този чужденец ми е съвършено безразличен. Откъде впрочем е той? Кой е този господин Волф?

— О, той е човек с прекрасна външност и необикновени способности. Съвършено различен от останалите смъртни. Погледнете, Piер, как великолепно изглеждат неговите тъмноруси коси край златните коси на Гвенола!

Piер де Собран хвърли мрачен поглед към Волф и Гвенола, които все още стояха наведени над картините и ги разглеждаха.

— Аз не харесвам такъв цвят коси.

Косите на Piер бяха също руси, само че имаха някакъв изтънчен, пепеляв оттенък.

— О, какъв лош вкус имате, нещастни ми Пиер — заяви Ивон иронично. — Да не би да смятате, че господин Волф е и зле облечен?

— Изглежда, че има добър шивач — процеди Пиер през зъби.

— Е, а на мене всичко у него ми харесва. Великолепен мъж. Погледнете само какви очи има! Забелязахте ли как топло гледат тези очи!

— Забелязах само, че този господин е голям позор и че всички вие сте ужасно смешни в този свой възторг към него — добави сърдито Пиер.

— Позор? Тъкмо напротив, той е същинско олицетворение на естествеността.

— Добре, добре, всичко е наред! Той е красив и естествен в държанието си! Този Волф, който пристига дявол го знае откъде, държи се така, като че ли се намира в собствения си дом и като че ли той сам е приел всички нас на гости...

Скоро след това Франц Волф се сбогува, а Пиер де Собран седна в своята малка кола и пое пътя към селото. Ивон излезе с годеника си на разходка и му предаде разговора, който беше водила с Пиер де Собран.

— Представи си, когато поразмислих малко, видях, че това младо момче може и да има право. Нима и ти не си на същото мнение за Волф?

— Не, след като ти ми каза толкова неща за него. Аз не смяtam, както Пиер казва, че австриецът позира. В неговото държание всичко, дори и най-дребните неща, са съвършено естествени, напълно лишени от каквато и да било изкуственост. Той е надарен, освен това с една великолепна особеност: извънредно е любезен, а все пак се държи някак резервирано. Изглежда, че аз спокойно мога да разчитам на твоето мнение за хората и в бъдеще.

— О, колко добър си, Оливие! — Ивон облегна главата си на рамото на своя годеник. — Много те обичам, защото си така добър!

Те продължиха разходката си и Оливие изведнъж се засмя:

— Пиер никога няма да може да се пребори с надмощието, което има над него господин Волф. Австриецът е успял вече да намери тук своя неприятел...

— А аз смяtam, че той малко ще иска да знае за неприятели от такъв род. Той, както се вижда, не се интересува от него. Впрочем, той

показа това още днес, когато се сбогуваше с него. Такъв учитив, но все пак студен поглед! Страхувам се, че нещастният Пиер този път няма да може да има последната дума.

По същото това време Франц Волф вече седеше край писалищната си маса и продължи започнатото писмо:

„А сега, драги Луи, след като ти разказах за малкото приключение, което беше успяло да ме изтръгне от обикновеното ми равновесие и да разтърси моя живот, живота на «горския човек», както казва твоята съпруга, искам да задоволя любопитството на романтичната Цецилия. Ще ѝ опиша младото момиче, на което за кратко време оказах своето гостоприемство. Успокой се, Цецилия, госпожица Де Панденек е една от най-красивите жени, които съм виждал някога в живота си. Тя обаче е не само красива, но е и много миловидна и приятна. И още нещо: нейната душа е интелигентна и изтънчена, а от нейните прелестни очи, сини и дълбоки като нашите езера, лъхват топлота и добрина, които не могат да не очароват человека. А сега добави към всичко това и една всестранна култура, образованост и скромност в държанието, лишено от каквото и да било кокетство...

И така, Цецилия, ти вероятно ще ми пишеш: ти си влюбен!

Драга моя, това е нещо, което с мене досега никога още не се е случвало. Това обаче може да ми се случи всеки момент, защото аз съвсем не съм «красива статуя», както казва за мене младата графиня Молен, малко огорчена от това, че останах безчувствен към нейната хубост — така фатална за много мъже.

Сега току-що се връщам от «Кенендри». Там прекарах няколко извънредно приятни часа. Башата, майката, децата, всички там са толкова мили хора, надарени с голяма интелигентност и силен дух. Завчера малкият Ги донесъл на Янко една кошница с цветя. Цветята бяха подредени с такъв вкус, че не може да има в това

никакво съмнение — Гвенола е онази, която ги е поставила така. Защото според мене и най-малкото нещо, което минава през нейните фини ръце, през нейните красиви пръсти, не може да не получи отражението на нейната красота и очарование.

В «Кенендри» имаше още едно младо и хубаво момиче, някоя си госпожица Де Розмандур, годеница на най-големия от синовете на Панденек. Освен това един техен сродник, Пиер де Собран, млад фантазьор, който, както изглежда, е надарен с извънредна глупост. Така го прецених още от пръв поглед и по-късно не промених това свое мнение. Опита се да ме омаловажи. Вие разбирате това, драги приятели, един обикновен, прост господин Волф! Неговите усилия обаче излязоха напразни, както вие сами можете да си представите. «Господин Волф», също не е в състояние да понася нахалната дързост на хората, както своя двойник.

Цецилия, чувам те сега, как се смееш от все сърце. Нека Луи да ти напомни твоите думи: «Уверявам те, Франц, че ще ти бъде трудно да останеш дълго време „инкогнито“, защото все пак в дъното на душата си ти си истински принц».

И все пак, драга, аз не вярвам много в наблюдателността на хората, и се надявам, че ще мога като Франц Волф да продължа своите научни изследвания в този прелестен кът на Бретан.

Панденекови ми помагат твърде много в това отношение. Гвенола ще ме въведе в двореца на някакъв техен чудноват сродник, който твърде ревниво пази великолепни, красиви и ценни стариини. А и тя самата отлично познава историята на Бретан.

Особено много ми харесва самотността на «Ти Глац». Тук ще си почина чак до зимата. След това ще отида в Париж и едва след това ще се върна във Виена. Там пак ще се превърна в човека, на когото всички се кланят и усмихват, около когото се навъртат най-красивите жени от всички среди на обществото, защото смятат, че е някаква

особена чест, ако заемат някакво малко кътче в моето сърце.

А дотогава семейството на Де Панденек ще бъде за мене едно великолепно развлечение и една компания, която ще съумее да направи приятни онези няколко часа, по време на които няма да работят.

Вие сега, както изглежда, сте в Хортек? А какво става с моите сродници? Събират ли се вече? Във всеки случай, аз ви моля да запазите добре моята тайна и да ми пишете посредством моя секретар, който единствен е в пряка връзка с мене.

Целунете моята малка племенница. На тебе, Цецилия, изпращам целувка, а на тебе, добри ми Луи, сърдечно стискам ръка.“

Франц-Йозеф

ГЛАВА IV

— Госпожице, госпожица Ивон пристига със своята братовчедка.
— Благодаря, Ан-Мари, ето ме слизам.

Гвенола беше седнала край прозореца на своята стая и рисуваше. Остави четката и излезе на терасата, която се простираше по протежение на цялата фасада на замъка.

Там беше седнала вече Ивон с една дребна и стройна девойка в черно, която макар и да беше в траур, се отличаваше с рядка елегантност. Нейното лице, напудрено и доста гримирано, беше все пак много свежо. Тя изобщо би била същинска прелест, ако нейното прекалено кокетство и пресилено държание не ѝ пречеха за това.

— Драга моя Гвенола, човек просто се задушава на тази тераса!
— извика тя, като протегна своята ръка в черна ръкавица на госпожица Де Панденек. — Никога досега не съм преживявала такива горещини в Бретан.

— Нито аз! Как е госпожа Д'Еспеван?

— Не е особено добре. Днес е много мрачна. Предложих ѝ да се разходи надвечер до Гоело.

Ивон каза, не без ирония:

— Нима не би трябвало да идеш с нея, Никол?

— О, драга моя, мама не е такава egoистка, че да ме държи край себе си, когато знае, че аз ще мога да намеря по-хубаво развлечение.

— Хайде да седнем под липата. Там все пак е най-свежо — предложи Гвенола.

Докато слизаха по стълбите на терасата, Никол каза подигравателно, като гледаше голямата чанта с ръкоделието на братовчедката си:

— Ивон се е заловила да работи като луда. Тя държи вътре някакви ръкавици, блузи и не знам още какви работи...

— О, уверена съм, че просто твоята чантичка за ръчна работа е много малка, а моята е съвсем нормална...

Никол сви презрително устни.

— Аз никога не съм умела да работя тези бедняшки бродерии. Развалят се преди всичко ръцете...

— Не бих казала, че това е така. Погледни Гвенола! В цялата област няма да намериш по-хубави ръце от нейните.

Никол хвърли завистлив поглед към Гвенола, а братовчедка и продължи:

— Впрочем ние не знаем какво е това „бедняшка бродерия“. Гвенола шие наистина съвършени неща.

— Ивон, ти си добра приятелка — заяви, като се усмихна Гвенола — и говориш за мене такива хубави неща. А ти самата също умееш да бродираш много хубаво, когато искаш.

— Там е работата, че аз обаче често пъти нямам търпение. Това е известно на всички тук.

— Разбира се, на всички! Утешихте ли се малко, Никол, че това лято няма да бъдете в Динар?

— Да съм се утешила? Естествено, не! Ще се почувствуващ щастлива, ако не умра тук от скука.

— Много ласкаво за нас — отговори с ирония Ивон.

Никол вдигна рамене:

— Не се обиждайте и двете. Особено ти, Гвенола. Мисълта за твоето съседство и за това на „Кенендри“ може би малко ще смекчи моята скука. Освен това аз се надявам, че все пак ще има известни забави в града и околността през това лято.

— Разбира се. Боасбие казват, че щели да уредят прием с танци. Офицерите от тридесет и пети артилерийски полк също така устрояват някаква забава. А и ние може да устроим излети... Ах, какво говоря, драга. Забравих, че ти си в траур! — вметна Ивон.

Никол отвърна малко намусено, без даолови ироничния тон, с който говореше нейната братовчедка.

— О, вече шест месеца, откакто е умряла баба ми. Сега все пак ще мога да излизам малко... Няма съмнение, Гвенола, че понякога и у вас има приеми...

— Без всянакъв церемониал. Тук се танцува, организират се концерти, дават се малки представления. Ален е отличен артист. А госпожица Бланшар му е достойна партньорка.

Никол трепна изненадана:

— Как, нима поддържате връзки с тези хора?

— Защо не?

— Но те не принадлежат към нашето общество! — От гласа на Никол лъхаше страшно негодувание.

— Не принадлежат към нашето общество? — повтори иронично Гвенола. — С това искате да кажете, че те не принадлежат към аристокрацията? Но по благородство, по интелигентност, по подготовка за живота те не могат да се сравнят с когото и да било от нашето общество, защото стоят много по-високо от нас.

— Вие, Гвенола, както виждам сте запазили същите идеи, каквите имахте и по-рано.

— Да, аз смяtam, че това е далече по-справедливо. Иначе „равенство“ би било само празна дума, без каквото и да било съдържание.

— Браво! — извика Ион и запляска с ръце. — Бих искала сега да те чуе господин Волф. Лицето му имаше великолепен израз, когато преди няколко дни твой баща говореше в същия дух.

— Ах, наистина, този прочут господин Волф — заяви иронично Никол. — Ион успя вече, страшно възхитена, да ми говори за него, обаче аз още не съм го виждала.

— Ще го видите скоро. Оливие отиде в „Семур“ за Ги и на връщане ще се отбие и за господин Волф. Той ще вечеря с нас.

— Значи така, вие сте в добри отношения с него?

— Разбира се. В доста добри отношения. Ион вероятно ви е казала при какви странни обстоятелства се запознахме с него?

— Да, едно малко приключение в гората. Ще се превърнете в героиня на роман, Гвенола!

Никол отново хвърли злобен поглед към Гвенола, която леко почервя, докато Ион продължи:

— Може би щеше да ѝ бъде малко неловко, ако господин Волф не беше толкова приятен и учтив мъж. Но Гвенола и нейните родители имаха щастието да попаднат на един извънредно изтънчен човек, който съвсем не се опитва да се натрапва.

— О, да се натрапва! На такова нещо господин Волф вероятно не би бил способен.

— Как, нима този гражданин е толкова неуместно горд?

— Горд, да, но не и неуместно. Пред този „гражданин“, мила, ще трябва да се скрият мнозина от твоите „благородни“ приятели... Той

проявява необикновено внимание и любов към малките хора. О, в околността вече пеят песни за него. Младите момичета мечтаят само за него, а младежите се мъчат да му подражават. Всички салони на Гоело вече са широко отворени за него, а мнозина собственици на замъци из околността са изразили желание да влязат във връзка с човека, който се радва на такива качества. Накратко казано, господин Волф е очаровал всички жени и мъже.

— Охо-хо-хо! Виждам, че вие сте се увлекли по някой смешен поззор, някой авантюрист, някой ловък измамник. На мене обаче няма да успеят да ми се харесат всички тези негови „особености“. Впрочем аз никога няма да се заблудя. Винаги, още от пръв поглед, аз мога да определям, кой човек е благородник по рождение...

Ивон избухна в смях, макар братовчедка ѝ да беше застанала в никаква поза, с която искаше да покаже своето превъзходство.

— О, какъв силен ум! Все пак понякога можеш да се изльжеш. Впрочем, ти сама ще ни кажеш, какво липсва на господин Волф, за да бъде истински благородник.

Младите момичета стигнаха до кичестата липа, под която имаше маси и забити в земята скамейки. След като седнаха, Никол заяви надменно:

— Да, да, аз ще ви покажа неговите слаби страни... И когато ви ги посоча, ще видите и сами, колко сте били смешни, задето сте позволили този чужденец да ви изиграе по такъв начин.

— Дори и господин Де Коетгон... представи си!... Ти познаваш този стар братовчед на господин Панденек, нали?

— Да, онзи чудноват човек, онази мечка! Какво е станало с него?

— Нищо, освен това, че той се съгласи, след като Гвенола го помоли, да приеме господин Волф и да му покаже своите старини. След това посещение той заявил, че досега не бил виждал толкова симпатичен човек и толкова интересен. Благодарил на Гвенола, задето го запознала с него. С една дума, дворецът на Коетгон сега е отворен по всяко време за господин Волф. Той може да влеза там, когато си иска и всички сбирки са винаги на негово разположение.

Никол се намръщи:

— Това е невероятно. Нашият сродник, Де Вианон, нямаше миналата година това щастие, когато искаше да проникне в този дворец, така ревниво пазен от всички. Господин Де Коетгон го

посрещнал твърде „любезно“ — студено отказал да му покаже каквото и да било, дори и най-малката дреболия от своите сбирки.

— Значи той му е направил лошо впечатление или може би неговото лице не се е харесало на стария чудак.

— Аз пък смятам, че той просто не е бил такъв блюдолизец като вашия господин Волф. Не е могъл да запълзи пред стария Коетгон — отговори Никол, видимо обидена.

Ивон вдигна ръце към небето:

— Блюдолизец? Господин Волф? А аз ти казвам, че той е всичко друго, само не и това. Преди малко ти казах: единственото нещо, за което би могъл да бъде упрекнат, това е тъкмо неговата способност, въпреки цялата си любезноть, да държи човек винаги на разстояние от себе си. Но и това много му отива.

Трите млади момичета продължаваха да водят разговора си, седнали под липата. Ивон и Гвенола просто се измъчваха, за да намерят нещо, за което да говорят и което да интересува и Никол. Никол от своя страна едва успяваше да прикрие скуката си. Тя постоянно гледаше към алеята, която водеше към вратата на градината. Изведнъж извика:

— Ето господин Оливие с малкия ви брат.

— Придружен от господин Волф — добави Ивон.

С видимо любопитство, което едва успяваше да прикрие, Никол наблюдаваше как младият чужденец се приближава.

— Прецени го добре, Никол, и се опитай да откриеш в него мошеника.

Никол пламна от гняв. Ядосваше се на братовчедка си и на човека, който изглеждаше точно така, както ѝ го бяха описали. Тя остана през цялото време намусена и показваше открыто, че не придава голямо значение на новия гост.

Когато обаче Гвенола ѝ го представи, Никол се смути. Как този човек, въпреки учтивия си поглед и поклон, успя да изтъкне своето превъзходство над нея.

— Ходих тази сутрин да разгледам вашата малка ферма, госпожице — каза господин Волф, като седна до Гвенола. — Тя е наистина прелестна. Ще трябва често да ходя там, за да рисувам.

— О, да — заяви Ги и привлече стола си, така че да бъде по-близо до чужденеца. — Вие така хубаво рисувате!

— Великолепно — допълни Оливие. — Вие ще трябва да покажете на госпожица Еспеван, как сте нарисували нашия „Кенендри“.

— С удоволствие, ако това интересува госпожицата.

Начинът, по който беше казано това, беше толкова студен и равнодушен, а при това той дори не погледна към Никол. Тя само стисна устни и процеди:

— Благодаря, обаче аз предпочитам фотографиите.

— Какъв странен художествен вкус — прошепна Ивон, докато по устните на господин Волф заигра иронична усмивка.

— Драги Ги, ще омърънеш на господин Волф — се обади Ивон, понеже малкият се беше облегнал на чужденеца.

— Напротив, госпожице, аз се чувствувам щастлив от това, че моят малък приятел ми показва своите симпатии — отговори Франц и сложи ръката си върху русите коси на малкия. — А как върви латинският?

— Много добре, господине. През октомври ще мога да започна да ходя на училище, без да загубя нищо.

— Ще му позволи ли това здравето? — попита Никол, като се обърна към Оливие, който беше седнал до нея.

— Надяваме се. От известно време е по-добре. Във всеки случай няма да живее на пансион в самия колеж, а при леля ни Де Кервион... О, Ивон, каза ли ви Гвенола за годежа на Ана?

— Да, за един млад хирург, за когото казват, че имал голямо бъдеще.

Никол пак остана изненадана:

— Как? Ана де Кервион ще се омъжи за човек, който не е аристократ?

Гвенола леко сви вежди и погледна крадешком господин Волф. Никол обаче като че ли не беше забелязала този поглед и продължи:

— Невероятно! Едно младо момиче от една от най-старите аристократически фамилии в Бретан! Какво мисли за всичко това нейната баба?...

— Леля ми прие всичко това с удоволствие... Нещо повече. Тя познава доктор Карлос и вярва, че внучката ѝ ще води с този човек прекрасен живот. А Ана е във възторг, необикновено е щастлива!

— А тя, доколкото ми е известно, винаги се е гордеела с името си. Никога не бих повярвала, че е способна на такъв неравен брак. А господин Де Кервион, какво е неговото мнение за това?

— И той одобрява този брак, естествено! Той е вероятно на същото мнение, както баща ни, който винаги ни казва: „Вършете онова, което сърцето ви диктува. Ако ви харесват хора, които не принадлежат към нашето общество, аз нямам нищо против това. Трябва винаги да се оставят децата сами да избират другарите си в живота“.

— Но това е просто невероятно! Така да говори един Панденек, потомък на келтските крале.

Сериозността и начинът, по който Никол произнесе всичко това, накараха Гвенола да се разсмее.

— Ние обичаме името си, защото това чувство е вродено у нас, но заради това не можем да ставаме идолопоклонници.

— Но тъкмо тази прекомерна любов към името е пазителят на нашата класа!

Ивон добави весело:

— А когато става въпрос да се позлати отново гербът, тогава хората от нашата класа лесно се решават на неравен брак, който обаче носи много пари, нали?

— Това вече е едно сериозно основание — отговори Никол.

— Всъщност това е една обикновена търговия. Прелестно, драга, твоите идеи наистина са твърде модерни.

— Във всеки случай мене няма да ме привлечете към своите неразумни идеи. Със съжаление обаче трябва да констатирам, че аз съм единствената тук, която проявява здрав разум.

Тя погледна Франц Волф с очи, които казваха: „Вас изобщо не ви слагам в сметката. Вие нямаете онези качества, които са необходими, за да водя с вас разисквания“.

Франц, който беше изслушал целия този разговор с видим интерес, си прехапа устната, за да не се изсмее гласно. Ивон пак се обади иронично:

— Да, нещастното ми момиче, ти напълно грешиш. Сега обаче бих искала да ми кажеш, по какъв начин ти самата веднага, още от пръв поглед, успяваш да уловиш разликата между аристократа и обикновения човек?

— Това не може да се научи. Това е вродена способност у мене — отговори сухо Никол.

— Наистина ли, госпожице?

Франц Волф я наблюдаваше през полупрятворените си очи.

— Така значи, ако вие ме видехте тук и не знаехте, че аз съм обикновен гражданин, вие бихте разбрали веднага това?

Тя кимна с глава и каза с глас, който искаше да подчертава колкото може повече малкото значение, което му придаваше.

— Естествено! Липсва ви нещо. Нещо, което не може да се определи, но което в действителност идва от произхода на человека.

— Аз не искам от вас, госпожице, никаква дефиниция. Аз само се възхищавам от вашата необикновена способност да отговаряте.

Никол изведнъж пламна силно под пудрата. Този Волф изглежда се подиграва с нея, с Никол д'Еспеван!

Да, той беше просто непоносим. Би могло със сигурност да се твърди, че той е начало на тази малка компания. Все пак Никол, въпреки страшната обида, която изпитваше, не можа да открие в него каквато и да било пресиленост и изкуственост. Панденекови и братовчедка ѝ имаха право. Франц Волф беше твърде естествен в държанието си. Това държание беше благородно и достойно. Тя не можеше да намери у него нищо, в което той да бъде упрекнат.

Никол трябваше да признае сърдита, че това е така, че Ивон не пресилваше в своето хвалебствено описание, което беше дала за чужденецца. Никол напразно се ровеше в мислите си сред всички онези, които познаваше, но не успя да попадне сред тях на такъв хубав мъж, с такова държание и толкова симпатичен едновременно.

Това откритие още повече разгневи младото момиче. А този гняв се засилваше при мисълта, че този обикновен плебей се отнася така равнодушно към нея, към госпожица Д'Еспеван.

Панденекови, Ивон и чужденецът водеха разговори, в които тя не беше в състояние да се включи. Беше свикнала да говори само за развлеченията си, за най-новите скандали в обществото, за лековати неща, каквито допадаха на нейната личност. Тя се мъчеше от време на време да обърне разговора в друга посока, на друга тема, обаче Франц, който се преструваше, че не забелязва нищо, продължаваше да говори с леко повишен глас, съзнавайки, че той е центърът на всеобщото внимание.

Той освен това никак не обичаше да го прекъсват, когато говори. Ивон, която обикновено първа забелязваше всичко, видя, че в такива случаи той леко намръщаше веждите си и бегло хвърляше поглед към лицето, което е прекъснало неговите думи, а след това изведнъж извръщаше глава на другата страна и повишаваше гласа си. А когато се отнасяше до лице, каквото беше Пиер де Собран и подобни на него, по-малко симпатични, той освен другото се усмихваше с известна ирония и с някакво презрение.

Прислужницата внесе яденето, което Гвенола и Ивон сервираха. Когато Гвенола стана, за да нареже някакъв сладкиш, до нея съвсем пътно се приближи Франц Волф. Двамата говореха бретонски, който език младият австриец много бързо и забележително добре беше научил.

— Той се е справял с толкова много неща, че изучаването на този диалект представляваше за него само играчка — каза Оливие, като се обърна към Никол, която остана изненадана, когато го чу колко правилно говори. — Ние помежду си твърде често говорим на бретонски, за да може по-бързо да свикне и по-свободно да се изразява. В замяна на това той помага на Гвенола по италиански език, защото тя вече една година нищо не беше научила.

Никол се засмя иронично и хвърли поглед към младата двойка, която беше застанала на няколко крачки от нея.

— Как? Госпожица Панденек води разговор на език, който ней е добре познат? Аз мислех, че тя е много по-сериозна и не се занимава с такива флиртове.

— Аз смятам, че тук няма място за каквато и да било изненада. Господин Волф е винаги твърде коректен, а Гвенола е достатъчно горда и разумна и никога не би позволила да се разиграе каквото и да било, което да развали тези отношения.

— Ax! Вие сте твърде забавен! Този господин и коректност?! Вярвам, но като изключим ласкателствата и комплиментите, с които той съвсем е влудил Гвенола. Вие сигурно знаете, че салонните красавци от неговия род не се задоволяват само с това. Това сигурно не е първият случай с него, когато той мами някоя жена.

— О, госпожице — отговори Оливие, — толкова ли сте наясно с тези неща? — В неговия тон можеше да сеолови иронията, с която говореше.

— Нима вие смятате, че и аз съм такава малка гъска като...

— Като сестра ми и Ивон — допълни Оливие, след като тя самата не се доизказа. — Не се опасявайте, аз съвсем нямам намерение да ви сравнявам с тях.

Този отговор и доста ироничният тон на неговия глас обидиха Никол, но тя се задоволи само да стисне устни. Оливие от своя страна продължи:

— А и що се отнася до това, че нарекохте господин Волф салонен красавец, смятам, че и тук направихте голяма грешка. В него няма нищо от онова, което би могло да го нареди в средата на такъв тип мъже, какъвто е например моят братовчед Пиер де Собран.

— Значи и у вас този господин е породил такова възхищение към себе си, че дори ви е заслепил? — каза Никол с неприязън, която едва успяваше да прикрие. — Ако обаче аз бях на вашето място, нямаше да бъда така спокойна за Ивон, която толкова открито проявява симпатиите си към този чужденец.

Това беше слабото място на Оливие. Макар и да уважаваше вече твърде много чужденеца, макар да имаше огромно доверие в годеницата си, ревността у него се обаждаше всеки миг. Той се опита да прикрие чувствата, които предизвикаха у него тези думи и отговори съвсем сухо:

— Ивон, която е така искрена и открита, има обичай да изказва своите впечатления без каквito и да било резерви. Ето защо аз все още не виждам основания във всичко това за ревност.

В този момент към него се приближи госпожица Де Розмандур, която носеше една чаша с мляко. Тя я подаде на Оливие и попита:

— За какво се разправяте? Оливие е станал много мрачен, а ти, Никол, приличаш на някаква дива котка.

Никол вдигна рамене.

— Изглеждам както би изглеждал всеки, който се нервира малко от вашия възторг към този човек, към Волф... А освен това се и учудвам на Гвенола, която допуска да я ухажва някакъв непознат господин...

Ивон се обърна и погледна приятелката си и господин Волф. Гвенола слагаше сладкиша в малки, стъклени чинийки, а Франц се беше навел над нея и й говореше този път нещо на италиански. Този

мелодичен език, говорен с тих и топъл глас, придаваше на Франц още по-голямо очарование.

Гвенола го слушаше с наведени надолу клепачи. След това тя вдигна глава, погледна чужденеца и нежно поруменя. С топла усмивка тя му каза нещо на италиански, а Франц я поправи.

— О, да! Наистина той е много красив и приятен мъж! Затова не говори глупости, Никол. В действителност ти би искала твърде много да бъдеш на мястото на Гвенола и тебе да те ухажва красивият господин Волф — каза насмешливо Ивон.

— Аз? — взмути се Никол, която все повече се ядосваше. — Малко искам да знам аз за вашия Волф. Свикнала съм да ме ухажват несравнено по-добри и по-благородни мъже. Можеш да бъдеш сигурна, че това е така.

— Ех, вярвам, че са те ухажвали маркизи, принцове, барони, но доста по-глупави и в доста по-зряла възраст, в сравнение с Волф. Аз вярвам, че си свикнала на ухажванията на хора, които не излизат от казината, от залите за танци, от клубовете. Всички по твоя вкус. Аз обаче... аз обичам много повече Оливие.

Тя завърши малко рязко думите си, след това хвърли поглед към годеника си, който все още имаше мрачен вид. Тя го помилва и се засмя. След това и той се разведри.

— Моята луда кукличка — се обади той, като започна да се смее.

— Луда и разумна! Аз виждам много неща, които вие не виждате и на които не обръщате внимание. С една дума аз съм светлинка, която ви озарява и вас... Я погледнете кой иде там?

— Това е госпожица Бланшар с нейната малка сестра — обясни Ги, който дотогава си играеше с ловджийското куче на баща си най-приятелски.

Младото момиче, което влезе, цяло пламна и когато Франц Волф ѝ предложи кресло, тя едва успя да му поблагодари.

— Бедната Марсел! Господин Волф необикновено много ѝ харесва — прошепна Ивон.

— Луда! — презрително подхвърли Никол и вдигна рамене.

Франц се приближи до малката Ани Бланшар, която го гледаше с широко отворени очи, черни като къпини. Той я вдигна на ръце и извика:

— Какво прелестно момиченце! Аз още не те познавам...
Прегърни ме, миличка.

— Нима вие обичате децата, господине? — попита Гвенола, когато младият мъж сложи детето на коляното си.

— Много ги обичам, когато са добре възпитани и не са разглезени. Вашата малка сестричка, с тези черни очи и със своите кестеняви къдри твърде много ми напомня за една малка моя племенничка, която обичам много — заяви Франц Волф, като се обърна сега към Марсел, която отново пламна.

Ги се приближи до малката и я помилва по бузката, а след това попита чужденеца:

— Как се казва вашата малка племенничка?

— Мари-Жозе.

— Това е име, което в нашия край дават почти на всяка селянка — заяви Никол с ясното намерение да обиди Франц Волф.

— У нас това име е типично за средите на аристокрацията!

Този отговор беше страшно вежлив, но беше придружен от такъв поглед, който просто смрази Никол... Неговият поглед беше студен, остъп и неприятелски. Това още повече смути Никол.

Ах, какво, нима и тя ще бъде толкова глупава, както тази Бланшар? Нима ще позволи да я унижава този индивид? Един Волф? Един обикновен плебей Волф? Нея, една потомка на Еспеваните?

Гневът я обхвана отново. Искаше на всяка цена да бъде център на внимание. Мъчеше се да говори колкото може повече, като се обръщаше изключително към Гвенола, Оливие и Ивон. И ако госпожица Бланшар посрещаше кротко тази обида, то австриецът съвсем не ѝ обръщаше внимание. Той продължаваше разговора, подкрепян от Гвенола и Ивон, а дори и от Оливие, който отново се беше успокоил. Той се мъчеше да насочи разговора на теми, които вероятно никак не можеха да интересуват Никол.

„Как презират този човек“ — си мислеше Никол, като мачкаше малката кърпичка между пръстите си.

ГЛАВА V

„Твоето писмо твърде много ни заинтересува, драги ни Франц! Госпожица Д'Еспеван и Пиер де Собран страшно разсмяха Цецилия. Смя се непрекъснато, докато четях частите от твоето писмо, в които говориш за тези интересни личности.

«О, кой знае как се забавлява Франц — каза Цецилия.
— Как бих искала и аз да бъда там!»

И аз с удоволствие бих желал да видя лицата на тези хора, когато един ден им кажеш своето истинско име. Аз съм убеден, че това ще бъде страшно смешна гледка.

Ясно е, че ти се възхищаваш от тази госпожица Де Панденек. Цецилия твърди, че сигурно ти вече си влюбен в нея. И аз съм склонен да повярвам в това. Но какъвто те познавам, не вярвам, че във всичко това търсиш само някаква лека авантюра. Знам, Франц, колко много благородство и енергия притежаваш. Спомням си за твоя малък замък в Пререк, където ни посрещна с жена ми по повод кръщението на малката Мари-Жозе.

Сред поканените там беше и граф Тервиц със своята дъщеря, освен това и красивата графиня Мария Фален, за която твърдяха, че напълно те била завладяла. Тази сирена, така прелъстителна, вярваща тогава, че е постигнала целта на своите страсти, на своята гордост, и аз, Франц, признавам, че вярвах в това... И все пак ти я посрещна съвършено спокоен и студен. Приятелю, разбрах тогава, колко трябва да си силен и твърд, за да останеш на висотата на своето положение като домакин. Чувствувах се необикновено щастлив, че ти намери сили в себе си да се противопоставиш на злокобната прелъстителност на тази жена. Тя е от онези жени, които превръщат мъжа, когото са избрали, в същински роб. Нейното самоубийство е

доказателство докъде може да доведе тази прекалена страсть.

Сега сме се събрали всички тук. Разбира се, всички веднага започнаха да разпитват за тебе. Особено тези твои малки братовчедки, които са все още силно влюбени в тебе и които ще останат влюбени, докато ти не се ожениш. Дотогава всяка една от тях ще живее с надежда, че твойят избор ще падне върху нея.

Мистерията, с която твоето отсъствие обвива личността ти, тук предизвиква обяснено любопитство. Рудолф ми каза вчера с твърде важен тон, че Франц крие никакво приключение с някоя хубава жена, която не иска да компрометира. На нас той би могъл да ни го каже. Ние не бихме били така нахални, та да го беспокоим.“

„Драги мой — отговорих му аз. — Мотивът за това оттегляне на Франц не е никаква жена и аз искам от все сърце, що се отнася до любовните интриги, да бъдеш толкова уравновесен, колкото е той.

Неговото мнение, впрочем, има тук голямо влияние. Понеже толкова много жени те преследват навсякъде и на всяка крачка, изглежда почти невероятно, че ти оставаш студен към всички техни ухажвания. Затова твърдят, че ти умееш да забулваш своите авантюри с необикновена тайнственост. О!... Това са мълвите на хората и на двореца. Но тази мълва не липсва със своите злословия и в селото, в което ти сега се намираш, нали?

Скоро ще получа някое интересно писмо от тебе, нали, драги приятелю? Топли поздрави от Цецилия и целувка от Мари-Жозе, която много би искала да се запознае с «малкото момиченце, което прилича на нея».“

Твърде сърдечно те поздравява твойят: Людовик Карл

* * *

„Исках още вчера да ти пиша, приятелю, но се върнах късно от Гоело, където бях на гости у графиня Кервион, леля на госпожа Де Панденек. Тя живее в един стар замък заедно със сина си.

Това е една твърде добра и разумна жена. Там се запознах с нейната внучка, Ани де Кервион, която е сгодена за един обикновен гражданин, доктор Карлос. Около това се вдигна голям шум сред аристократичния свят, «неприкосновен», както би казала това, като вдигне дългия си нос, графиня Де Плоелан. Искаш ли да се запознаеш с тази графиня? Представи си една дълга като върлина жена, с изпъкнали очи и злобен поглед! А дъщерите ѝ са само ново издание на майка си. Всички тези жени се обличат ужасно смешно и претенциозно, като избират винаги най-ярките цветове, като че ли се стремят да изтъкнат още повече своята грозота и простотия. С тях се подиграват дори и в тяхната среда, но все пак навсякъде ги приемат. Най-много ги избягват Панденекови. В замяна на това пък Плоеланови не пропускат нито един случай, за да кажат за тях нещо лошо.

А сега да ти разкажа нещо по-интересно. Няколко от собствениците на околните замъци, с които се запознах чрез Панденекови, изказаха желание да присъствувам на техните приеми. Аз съм човек, който има добър вид, танцувам добре, а което е най-важното приятел съм на Панденекови, които се ползват в този край с голямо влияние. Да, всичко това е добре, само че забравих своите двама големи, смъртни неприятели: госпожица Д'Еспеван и Пиер де Собран. Тези млади хора се занимават изключително със сплетни за «чужденец», който е оставил в сянка Пиер, арбитъра за елегантността в Гоело, който съвършено пренебрегва госпожица Д'Еспеван, нейния фалш и глупост. Резултатът от това е, че те вече не

канят този плебей, Волф, недостоен за аристократичните среди, както и техните приятели не ме канят.

Добавете към това и обстоятелството, че младата Д'Еспеван е ужасно завистлива за вниманието, което оказвам на госпожица Де Панденек, а дори и поради моята любезност и най-обикновена учтивост към която и да било друга жена. Да, непоследователността на жената не ме изненадва никак!

Няколко добри познати тук все пак, въпреки всичко, ми останаха верни. Освен Панденекови и госпожа Де Кервион, за която ти говорих преди малко, всички останали са обикновени граждани. Австрийската аристокрация би припаднала, ако види колко много съм се обуржоазил.

С господин Де Коетгон често сме заедно. Неговият дворец се намира край двореца на госпожа Де Кервион и когато се отбия в Гоело, аз посещавам и него. Този човек ме посреща като негов собствен син и предоставя на мое разположение най-скъпоценните си документи. Там прекарвам твърде приятни моменти, които стават още по-приятни, когато и госпожица Де Панденек се намеси във водените от нас разговори. Тя има силно влияние над него и единствено тя може да поставя в ред работния кабинет на този чудак. Миналата седмица забелязах на неговата писалищна маса в една гало-римска ваза червени рози. Малко по-късно пристигна и госпожица Де Панденек. Тя ни приготви чай. Докато закусвахме, разговаряхме за разни неща: за музика, за литература, за религия. Какви възвишени мисли има в главата на това младо момиче! Какво нежно сърце и колко все пак топло! Колкото по-често я виждам, толкова повече се възхищавам от прелестното съчетание на нейната морална и физическа красота и толкова повече я обиквам. Имам намерение да поискам ръката ѝ от нейния баща, щом получа за това позволение от императора. Скоро ще отида с такава цел в Шьонбрун. Не вярвам, че ще срещна в това отношение голяма съпротива, защото императорът знае, че моята воля

е несъкрушима и защото семейството, с което искам да се свържа, е по-старо по произход и от нашето.

Забравих да ти кажа, че господин Де Кенарио, секретар на френското посолство във Виена, е близък приятел на господин Де Панденек. Той ми говори един ден за него и ме попита дали го познавам. Аз му отговорих, че сме се срещали няколко пъти.

Трябва да му е писал, та посредством него да се осведоми за личността на господин Волф, който скоро може да стане кандидат на неговата дъщеря. За щастие, не знае, че неговият приятел е изпратен неотдавна със специална мисия в Цариград. Ще има нужда от малко повече време, докато неговото писмо пристигне, а още повече време, докато си спомни, кой е този Франц Волф, за когото му пише неговият приятел. Докато стане всичко това, аз сигурно ще мога да запазя своето инкогнито, защото искам отговора, който ще ми дадат Гвенола и нейните родители, да бъде даден на Франц Волф.

Не правя това, защото се съмнявам в нейните чувства към мене. Аз знам, че тя ме обича. Сигурен съм в това. Тя ме обича, без самата да знае колко много.

И все пак с това искам да се убедя още повече в нейната любов.

Моята хубава и чиста Гвенола! Какъв живот, пълен с красота и радости ще изживея заедно с нея! Всичко това нямаше да може да стане, ако не бях успял миналия път да се противопоставя. Мога да благодаря само на енергията, с която съм надарен, задето успях да се измъкна от страстта, която вероятно щеше да опрости целия ми живот. В нашето семейство има множество случаи на злокобно влияние, упражнявано от жени от такъв вид, каквато беше онази нещастница.

Най-после трябва да завърша. Чувам звънца. Това трябва да е вероятно моят малък приятел Ги. Той постоянно ми носи цветя. Аз знам, че ги бере сестра му и поради това тези цветя в моите очи добиват неоценима стойност.

Да, твоят братовчед е съвсем влюбен. Моите сродници, които разчитат да спечелят моята благосклонност, сега няма вече да могат да кажат, че съм «леден мрамор», ако биха ме видели да гледам портрета на моята любима, който нарисувах по памет.

Поздрави Цецилия, която вероятно ще остане очарована от новата си сродница.“

Твой: Франц Йозеф

ГЛАВА VI

Малкият дворец, в който живееше Никол, се намираше съвършено близо до Гоело. Това й даваше възможност всеки ден да спохожда приятели и сродници, та по такъв начин да се развлече поне малко. Госпожа Де Плоелан беше устроила в нейна чест голямо тържество. Там се бяха събрали нейните добри приятелки, и всички те се одумваха една друга, но най-голяма злоба проявяваха към чужденеца от „Ти Глац“.

Госпожа Де Плоелан и нейните дъщери особено жестоко се бяха нахвърляли върху него. Те бяха първите, които започнаха да разнасят мълвата за неговите мними успехи и за мистериозните посещения, които приемал в „Ти Глац“. След това се прехвърлиха на Гвенола, казвайки със злоба, че са предполагали тя да е по-сериозна, че е печално да се гледа как едно добре възпитано младо момиче се компрометира с някакъв току-така попаднал в техния край мъж. Накратко казано, тези жени одумваха безспирно младото момиче за безкрайна радост на неприятелките на госпожица Де Панденек, които ѝ завиждаха за нейната красота и добродетели.

Никол само подкрепяше тези одумвания. Не беше склонна самата тя да ги разнася. Тя изобщо ставаше все по-нервна и по-сприхава. Това беше започнало да беспокой майка й, госпожа Д'Еспеван. Уморена от градския живот, от слабото си здраве и от траура, на нея сега й се искаше малко да си почине, Никол обаче не й даваше възможност за това. Тя казваше, че майка й ще направи по-добре, ако се забавлява и че живота, забавите и обществото струват повече от всичко друго на света.

Един ден тя я отведе в Сен Ан Доре, където Панденекови и Розмандурови бяха отишли на излет. Никол почти им се натрапи. Тя постоянно търсеше компанията на Панденекови, макар и да беше убедена, че винаги ще намери там омразния чужденец, отвратителния Волф. Тя знаеше и сега с положителност, че и той ще вземе участие в излета.

Госпожа Де Еспеван и дъщеря ѝ потеглиха от „Фужерай“ в стара каляска, в която беше впрегнат кон, зает от приятели. Госпожа Д'Еспеван разполагаше със скромни средства. Тя с големи усилия успяваше да поддържа светския начин на живот, с който беше свикнала Никол. Дъщерята в никакъв случай не искаше да намали бюджета си за своите тоалети и в последните седмици беше обхваната от голямо желание да се харесва. Това беше накарало майка ѝ да си каже: „Може би тя има намерение да се хареса на някой от младежите тук... Може би на Ален де Панденек или на Пиер де Собран?“. Впрочем и двамата бяха добри партии за дъщеря ѝ. Тя би се почувствуvala щастлива, ако Никол успее на едното или другото място.

Близо до „Кененди“ тяхната кола настигна колата на Панденекови, която управляваше Оливие. До Оливие беше седнал господин Волф. По средата на пътя те размениха местата си, защото Оливие още чувствуваше да го боли ръката, която неотдавна беше навехнал. Франц управляваше колата с невероятно умение. Бащата на Ивон го похвали, защото конете на Панденекови бяха необикновено живи и буйни. Франц се усмихна и отговори:

— Приличат на агнета, когато ги сравня със своите коне. Свикнал съм на буйни коне. Чувствувам ги така сигурно в своята власт, че бих могъл да им поверя и онова, което ми е най-скъпо на света...

Никол, която в този момент слизаше от колата, го погледна изненадано: „Неговите коне? Нима този Волф е толкова богат?“.

Пиер де Собран, който също беше успял да накара да го поканят, каза безгрижно, като се преструваше на наивник:

— Да не би вашият баща да е бил търговец на коне?

Франц отговори с усмивка:

— Не, господине, баща ми просто си е купувал коне!

Господин Де Панденек хвърли поглед, изпълнен с гняв, към сродника си.

Малко по-късно, когато се озоваха насаме, той го улови под ръка и му каза:

— Слушай, Piер, ако още веднъж бъдеш нелюбезен към господин Волф, вратата на моя дом ще бъде затворена завинаги за тебе.

Пиер с мъка успя да сдържи гнева си.

— Е, добре, чичо, това би било твърде жестоко от твоя страна!
Този човек ми е отвратителен. Не мога да го понасям!

— Това е, защото си завистлив! Но аз не мога да позволя моят гост, човек, на когото за нищо не може да се отправи и най-малкият упрек, да бъде обиждан в моя дом... Погледни на това мое предупреждение с необходимата сериозност, ако искаш да те приеман и в бъдеще.

Господин Де Панденек оставил племенника си и се отправи към групата, която беше тръгнала към базиликата.

Пиер от своя страна се приближи до Никол и беше все още толкова разгневен, че пред нея описа „залъка, който бил принуден да прегълтне“ заради този непоносим плебей Волф. Той дори не забеляза, че Никол сега за пръв път не взе неговата страна. Тя беше разсеяна и с поглед следеше Франц Волф, който крачеше до Гвенола.

Когато излизаха от базиликата, Никол се опита да ги раздели, под предлог Гвенола да ѝ разкаже за произхода на църквата. Госпожица Де Панденек ѝ отговори любезно, обаче Ивон, която много добре схвана в какво се състои работата, извика:

— Та ти вчера ми говореше, че много добре знаеш историята на базиликата! Нима паметта ти е изневерила за толкова късо време?

Никол се престори, че не чува това заяждане. Франц се засмя иронично. Той познаваше лукавствата на жената и разбра Никол, която все повече и повече завиждаше на Гвенола заради него.

Обядът беше сервиран в „Отел де Франс“. Край една дълга маса всеки от гостите седна, където искаше. Докато Гвенола казваше нещо на сервитьорката от хотела, Никол забеляза едно свободно място между Ивон и господин Волф. Тя с решително движение дръпна стола, обаче Франц, който беше все още прав, каза, като се обърна към нея:

— Извинете, това място е на госпожица Де Панденек!

Тези думи той произнесе с толкова уверен глас и така енергично дръпна стола, че Никол го оставил и се отдалечи, за да търси за себе си друго място, без да му каже нито дума.

Едва обаче бе седнала няколко места по-нататък и почувствува гняв към самата себе си, задето е толкова глупава и позволява да ѝ е налага тази особа, която ставаше все по-непоносима. Нима не би могло да се помисли от неговото държание, че той е най-главният на тази трапеза?

Франц този ден се чувствуваше необикновено весел. Особено удоволствие му доставяше да предизвиква заядливостта на Ирон и духовитите отговори на Ален. Шегуваше се с всички, освен с госпожа Д'Еспеван и нейната дъщеря, към които проявяваше само ледена учтивост.

Това накара госпожа Д'Еспеван, почувствува се някак обидена, да каже на зет си, когато излизаха:

— Този господин е наистина неприятен. Никак не мога да си обясня вашия явен възторг към този човек. Неговото държание е безобразно.

Господин Де Розмандур, дребен човек, с интелигентно и изтънчено лице, започна да се смее:

— Драга, господин Волф по отношение на нас е най-любезният човек, който можете да си представите. Когато дойде у нас, той се интересува от моята градина, от моите идеи, а това е най-приятният и най-нормален начин, за да ми хареса, да ми бъде приятен. И така, аз не го смяtam нито за безобразник, нито за нахален... Вие... О! Това е съвсем друга работа! Никол, особено в началото, го гледаше много отвисоко. Ето защо този младеж, който е изпълнен с гордост, се отнася към нея с такава резервираност.

— С такава резервираност? — повтори госпожа Д'Еспеван, която видимо беше развлнувана.

— Ех, та това е така, не виждате ли? Точно така!

Комендантьт се засмя, като гледаше иронично сродницата си, празноглавието на която вече му беше омръзнало.

— Аз ви казвам, Анри, че той е един безобразник! Той е човек, който въпреки своите благородни маниери, показва недостиг на най-елементарно възпитание. Госпожа Де Карелак вчера ми разправяше, че той излязъл пръв от салона на госпожа Де Панденек, докато край него били много други по-стари хора, които вероятно струват много повече от него. Освен това често пъти му се случва да подава пръв ръка на същите тези хора, та дори и на дамите...

— Наистина, аз също съм забелязвал тези негови малки пропуски. Но от друга страна господин Волф е олицетворение на самата учтивост и не бива да се сърдите, задето е така студен към вас.

— Разбира се, вие намирате, че всичко у него е блестящо — отговори кисело госпожа Д'Еспеван. — Впрочем студенината на този

човек много малко ме интересува. Но се ядосвам, когато виждам, че и вие сте жертва на този чужденец, когато виждам, че госпожа и господин Де Панденек са така омагьосани, че допускат той открыто да ухажва Гвенола.

— О, те го ценят твърде много и почти сигурно е, че красивата Гвен ще стане госпожа Волф. Освен ако, нещо, в което силно се съмнявам, сведенията, които господин Де Панденек е поискал от един свой приятел, излязат неблагоприятни за него.

— И той ще ги направи щастливи! — заяви госпожа Д'Еспеван иронично. — Що се отнася до мене, аз бих предпочела да видя дъщеря си да остане стара мома, отколкото да я дам на този господин Волф.

— Е, е, драга приятелко, аз не мисля, че и Никол е на същото мнение като вас. Защото под цялата онази неприязън, която тя проявява към господин Волф, сигурно се крие и някое по-друго чувство.

Този път госпожа Д'Еспеван мъкна. Дишането ѝ пресекна от гняв.

— Вие луд ли сте? Никол, която не може да го търпи, която просто не може да го гледа...

— Хм! Защо тогава се вре навсякъде, където се появява и той? Ивон преди няколко дни ми обърна внимание върху това.

— Ивон... Ивон... Та тя точно е влюбена в този Волф. Всички го виждат, всички знаят, че тя е влюбена в него. Но Никол! Никол! Вие просто ме разсмивате!

Госпожа Д'Еспеван в действителност обаче никак не се смееше. Тя трепереше от гняв и светлите ѝ очи изпускаха мълнии.

Господин Де Розмандур мълчеше. Най-после той направи усилие над себе си и проговори:

— Хората, които твърдят това, може би гледат през някакви лъжливи очила. Мене всички тези неща съвсем не ме тревожат. Аз обаче не бих имал такова доверие в омразата на Никол и в нейната неприязън към господин Волф.

Госпожа Д'Еспеван му обърна гръб и се отдалечи с нервни крачки. Комендантът си помисли: „Хубаво! Хубаво! Поне по такъв начин я предупредих, защото това младо момиче някой ден ще бъде в състояние да извърши голямо неблагоразумие заради този мъж, от

когото пред другите се преструва, че се отвращава. Така лошо е възпитана тази Никол...“.

Вдигайки рамене, комендантът се приближи до своя приятел Де Панденек, който беше застанал до колата, с която излетниците трябваше да се отправят за Шартрез Д’Ори.

Там на връщане те закусиха набързо. След това всеки се отправи към своята кола. Франц зае своето място на капрата. Оливие, който се канеше да седне до него, почувствува, как една ръка се докосва до рамото му.

— О, господин Оливие, нали бихте искали да ми отстъпите своето място? Страшно много обичам да гледам вашите хубави коне!... Освен това на капрата има повече въздух.

Никол погледна умолително младия човек. Той отговори учтиво:

— С най-голямо удоволствие, госпожице!

Госпожа Д’Еспеван, която беше вече влязла в колата, чу този разговор и извика:

— Какво ти е дошло сега на ума, Никол? Какво значи тази твоя нова фантазия? Ела тук и остави това място на господин Де Панденек!

Никол обаче вече се беше качила на капрата на колата и заела място до Франц, който дори главата си не извърна към нея и отговори недоволно:

— Тук има повече въздух. Вуйчо ще седне до тебе, мамо!

Госпожа Д’Еспеван извърна лицето си, за да не забележат другите гнева, който се беше изписал по него. Нямаше нужда да настоява повече за каквото и да било пред Никол, защото тя познаваше много добре твърдоглавието на дъщеря си. От лицето на госпожа Д’Еспеван постепенно изчезна изражението на гняв и се превърна в израз на сериозна загриженост. Този израз не можа да убегне от острия поглед на зет ѝ.

Пред „Кененди“ Д’Еспеванови се сбогуваха със своите приятели. Никол се качи в колата на майка си. Сега тя беше мрачна и мълчалива, а понеже и госпожа Д’Еспеван беше твърде малко настроена да води какъвто и да било разговор, те прекараха целия път от „Кененди“ до „Фужерай“ в мълчание.

В момента, в който госпожа Д’Еспеван щеше да влезе в стаята си, тя се обърна към дъщеря си, която бавно изкачваше стълбата след нея:

— Искаш ли да ми обясниш, какво удоволствие изпитваше да седиш до онзи неучтив човек, който се държеше към тебе така, сякаш ти изобщо не съществуваш? Така той ще си помисли, че си седнала при него с намерението да му се извиниш.

— Да му се извиня? Аз?

Никол изведнък се наежи като петел.

— Това е вече прекалено глупаво!... Значи аз не мога да се кача на капрата на колата, защото някакъв си плебей, господин Волф, управлява конете?... Освен това ми е безразлично, дали той се държи към мене така, сякаш мене ме няма там или не! Напротив, това ми е още по-приятно! Аз не съм като Гвенола. Никога не бих приела да ме ухажва някакъв си Волф!

Тези слова тя произнесе бързо, без да поеме дъх. Думите течаха от нейните устни като някакъв порой. Румена, с разпалени очи, тя скочи на последното стъпало, втурна се в стаята си и с тръсък затръшна вратата след себе си.

Господа Д'Еспеван поднесе ръката си към челото и прошепна:

— Какво държание! Това дете е станало непоносимо нервно!
Какво ѝ има? Какво може да става с нея?

ГЛАВА VII

Свещеникът на Гоело се беше сприятелил много със семейството на Де Панденек. За да бъде чествуването на предстоящия църковен празник колкото може по-тържествено, свещеникът реши заедно с няколко граждани да уреди голям концерт в църквата.

В този концерт трябваше да вземат участие Гвенола и господин Волф. Гвенола имаше топъл, чист глас, добре школуван, а господин Волф приятен баритон. Те вече често правеха репетиции в „Кененди“ или у госпожа Де Кервион. Тя ги беше помолила да вземат участие в това тържество и двамата млади посрещнаха поканата с най-голяма радост.

Тържеството трябваше да се състои в неделя. Сутринта госпожа Д'Еспеван заяви на Никол, че няма да може да придружи до Гоело. Госпожа Д'Еспеван беше вече твърде уморена, а здравето ѝ сега се беше разстроило още повече. Затова тя не искаше да остане в една затворена зала цели два часа.

— Добре, тогава ще ида с Плоеланови — отговори Никол.

Госпожа Д'Еспеван погледна дъщеря си. Страните на Никол бяха съвсем бледи, а очите ѝ хълтнали и блестящи:

— Много по-разумно би било да останеш и ти да си починеш!

Никол не отговори нищо, само вдигна рамене и се отправи към стаята си, за да приготви тоалета си.

Роклята ѝ на следващия ден стана обект на нови разисквания между Д'Еспеван и нейната дъщеря. Тоалетът ѝ беше от бял воал, с големи, виолетови цветове, украсен с черна кадифена панделка и скъпоценна дантела. Красотата и ексцентричността на роклята се подсилваха още повече от голямата сламена шапка, високо вдигната отстрани и украсена с виолетови цветя, които падаха над кестенявите, майсторски сресани коси.

— Това не е рокля, която ти би посмяла да облечеш седем месеца след смъртта на твоята баба! — извика госпожа Д'Еспеван, когато

Никол влезе в стаята й. — Аз ти позволих да си направиш тази рокля, но за сватбата на твоята братовчедка Жана, а не да я обличаш сега.

— О, мамо, аз тук нямам никакви развлечения... Единственото удоволствие за мене е да се обличам. Иска ми се да облека тази рокля, която — трябва да признаеш това — ми стои великолепно.

Никол се приближи до едно огледало и отново се огледа с удоволствие в него.

— Но, дете, ти би трябвало да носиш все още траур! Позволих ти да се облечеш в сиво, защото е страшно горещо, а ти... виждаш ли какво правиш?

Никол, сръчно и с опитна ръка подреди косите, които бяха паднали над челото ѝ.

— Впрочем защо се обличаш така за едно село, каквото е всъщност Гоело?

— Там има твърде елегантни дами и освен това аз вече ти казах, че това ми доставя удоволствие.

Госпожа Д'Еспеван наблюдаваше Никол в огледалото.

— Обърни се малко... Тези къдрици на челото ти не ми харесват... Приличаш на... изобщо не изглеждаш като благородница с тези къдрици... А освен това не си сложила добре и шапката си. Сложи я по-изправена!

— Тя ми стои хубаво и така — отговори сухо Никол. — Това е шапка, която трябва да се сложи така, защото иначе не е интересна.

— Аз няма да ти позволя да излезеш така, Никол! Ти знаеш, че не съм строга и че в много отношения отстъпвам, но днес ти ми изглеждаш като... Нищо от всичко онова, с което си се облякла, не ми харесва.

— Аз пък се харесвам.

Госпожа Д'Еспеван седна в креслото. За тази слаба и отстъпчива жена беше просто невъзможно да се бори с дъщеря си.

— Никол, бъди разумна, моля ти се!

Никол пак вдигна рамене.

— Не искам да бъда разумна. Това ми омръзна!

— Но ти ще биеш на очи, а в това малко селище всички са така злобни.

— Нека всеки си говори каквото си иска. Аз малко обръщам внимание на това!

В този момент вратата се отвори. Появи се старата слугиня, която през зимата беше пазила „Фужерай“, а през лятото прислужваше на госпожа Д’Еспеван:

— Госпожице, конете вече са впрегнати!
— Добре! Всичко е наред!... Сбогом, мамо!

Никол се приближи до майка си и я целуна леко. Госпожа Д’Еспеван вдигна поглед и отбеляза сърдито:

— Ти си начервила и устните си, Никол, аз съм ти дала съгласието си да се пудриш, но това — не!... А да почерняш и веждите си, това съм ти забранила изобщо.

Никол се обрна и бързо се измъкна от стаята. Малко след това госпожа Д’Еспеван чу как колата се отдалечава!

„О, бедно дете — си мислеше тя. — Какво впечатлени ще направиш със своя вид... И най-после защо? Може би зет ми е отгатнал? Този Волф може би е завъртял главата на дъщеря ми!“

* * *

Плоеланови обитаваха един малък, мрачен замък. Отдавна тяхното състояние беше пропиляно и госпожа Плоелан живееше скромно и често правеше дългове, които плащаше по-старият брат на съпруга ѝ. Той все още имаше малко пари и Плоеланови се надяваха, че ще го наследят.

Гаетан, по-малък брат на Йоланда и Юнона де Плоелан, остана, изглежда, във възторг от тоалета на Никол. Тъкмо когато той ѝ правеше най-пламенни комплименти, влезе госпожа Де Плоелан, с Йоланда и Юнона.

И трите бяха облечени в много пъстри тоалети, със смешни, шарени шапки. Никол едва се сдържа да не се засмее гласно:

„Ах, и трите са така грозни и толкова безвкусно облечени, че аз още повече ще изпъквам край тях.“

Когато дамите, заедно с Гаетан, стигнаха до улица „Шаноан“, Юнона извика:

— Погледнете натам, нима онзи висок старец не е господин Де Коетгон?

— Да, това е той. Нима този стар глупак се е решил да се измъкне от своето гнездо? — засмя се Гаетан.

— Идва да чуе скъпата Гвенола и прелестния господин Волф — се обади с ирония Никол.

— Ах, и той сигурно при венчавката ще скръсти ръце в знак на благословия, ако изобщо се стигне до венчавка. Защото, знайте, аз вярвам в едно: този чужденец, след като се насити на скъпата Гвенола, победоносно ще прибере багажа си и ще си замине, за да продължи другаде със завоеванието на разни млади момичета — каза госпожа Де Плоелан.

— Това е много възможно! — процеди Никол през зъби.

Тя обаче лъжеше, като казваше това, защото много добре чувствуваше, че Франц Волф не е способен на подобна низост.

Църквата постепенно се пълнеше. Един човек на около петдесет години, с вид на дипломат, пристигна почти в края на службата. Той тихо си проби път през хората, които бяха в църквата и най-после застана в един ъгъл.

Застанал беше точно до коменданта Де Розмандур, който не можа да се сдържи, когато го видя:

— Вие тук, Кенарио? — се обади той с тих глас.

Последният се засмя и му протегна ръка, която комендантът сърдечно стисна. Когато органът престана да свири, Кенарио обясни накъсо:

— Получих кратък отпуск. Веднага полетях да видя моя скъп Бретан и моите добри приятели.

След кратко мълчание той продължи:

— О, струва ми се, че чувам някакъв хубав глас. Кой пее там?

— Вашата племенница и наемателят на „Ти Глац“, господин Франц Волф.

Слушайки внимателно, както впрочем и всички останали присъствуващи, господин Де Кенарио беше страшно изненадан. Когато песента беше вече към своя край, Кенарио се обърна към господин Де Розмандур:

— Странно нещо. Как този глас ми напомня друг глас, който съм чувал във Виена. Това за мене тогава беше една рядка чест.

— Това не е изключено. Този млад човек живее във Виена и каза, че на няколко пъти се е срещал с вас в обществото.

Господин Де Кенарио се засмя малко загадъчно:

— О, не, не! Това не беше никакъв господин Волф. Може да съм виждал и този господин, но човек с моята професия среща толкова хора и... а и Волф е име, което там се среща често.

Те мълкнаха, защото концертът продължи. Всички присъстващи останаха очаровани. Не се чуваше никакъв шум. Гвенола и господин Волф изпяха „Аве Мария“ необикновено хубаво.

Край господин Де Кенарио беше застанала и Ивон де Розмандур. Когато го видя, тя трепна изведнъж, а след това му се усмихна любезно. Малко след това тя дръпна леко за ръката господин Де Панденек и му каза тихо:

— Вашият приятел Де Кенарио е тук.

— Ax! Той все още не се е отказал от своята мания винаги да пристига неочеквано без каквото и да било предварително съобщение — се обади маркизът, но все пак със задоволство се усмихна.

Господин Де Розмандур, на когото голямата горещина пречеше, се опита да се промъкне през тълпата от хора, които се отправяха към изхода. Кенарио тръгна след него. Скоро обаче тълпата, която се блъскаше, ги раздели.

В един миг Де Кенарио се спря пред вратата и започна да раздава милостиня на бедните, които се бяха събрали там. И в този момент съвсем случайно неговият поглед се спря върху профила на един млад мъж, който също така беше застанал край изхода. Дипломатът се обърна на другата страна, след това пак го погледна и едва се сдържа да не извика от изненада.

„Не, аз сънувам — помисли си той. — Той тук?!”

Две големи, сини очи се загледаха също така в Кенарио. И в тях можеше да се прочете изненада и смущение. След това с един скок Франц Волф се приближи до дипломата и му обясни нещо с тих глас.

По лицето на господин Де Кенарио се беше изписала изненада, но едновременно с това и уважение, което изпитваше към своя събеседник. Той кимна с глава и се засмя многозначително. След това, като забеляза господин Де Розмандур, той се приближи до него.

— Да, наистина, аз познавам този господин Франц Волф! Не го знам добре, но за него съм слушал само хубави работи...

— О, толкова по-добре! Толкова по-добре! Защото, знаете ли, той е сериозен претендент за ръката на госпожица Гвенола.

— Претендент за...

Господин Де Кенарио така изненадано погледна господин Де Розмандур, че последният се видя принуден да попита:

— Как, нима смятате, че той не е достоен за нея?

— Да не е достоен за нея? О, напротив, точно обратното на това, което сте разбрали!

— Как напротив? Значи в такъв случай вие смятате, че тя не е достойна за него?

— Съвсем не!... Моята племенница е достойна даже за един принц... дори за повече от принц... Аз обаче сега чувам новини, които просто ме изненадват и не съм в състояние да прикрия своята изненада...

— Ето вашата племенница, приятелю. Кажете ми сега, дали господин Волф няма добър вкус?

От църквата излизаше една малка група. Това бяха Гвенола и нейните родители. Младото момиче беше облечено в прелестна, розова рокля, а на главата си носеше голяма шапка от бял тюл, украсена с три големи, червени рози. От погледа ѝ лъхаше особено щастие. Цялото нейно нежно и хубаво лице сияеше от някакво особено, вътрешно задоволство.

— Тя е очарователна! — промълви господин Де Кенарио. — Сега разбирам, разбирам...

Той се отправи бързо към сродниците си. Господин Де Панденек му протегна и двете си ръце и прошепна:

— Как, нима е така мъчно, макар и само с една дума да съобщиш, че пристигаш, непоправими човече? Представи си, че това мято не сме в „Кенендри“ и можеше да намериш вратата затворена?

— Аз получих в последния момент кратък отпуск, драги. Скочих веднага във влака и ето ме тук. Но остави всички тези натяквания за утре. Сега ще трябва да поздравя дамите и да отправя някой комплимент на скъпата ми и прелестна племенница.

Той отправи пълен с възторг поглед към Гвенола.

— От около две години насам пълката се е превърнала в прелестен цвят. Мило дете, с вашата красота вие будите възторг и у вашия стар сродник! И какъв глас! Вашият партньор и вие, казвам ви искрено... аз съм във възторг от вас!

Гвенола пламна.

— Нали той има чуден глас? И каква дикция!

— Да, съвършен глас... Слушай, Панденек, аз познавам този младеж.

Лицето на маркиза се проясни:

— О, ти го познаваш? Това ми е много приятно. Значи ще можеш да ми дадеш данните, за които те бях помолил в писмото си?

— В какво писмо?

— В онова, което ти изпратих още преди два месеца. В него ти разказвах, как този чужденец от „Ти Глац“ спаси Гвенола и Ги...

— Не съм получавал нищо, драги. Впрочем аз не бях във Виена. Изпратили ме бяха в Цариград с една специална мисия. Твоето писмо сигурно се е загубило.

— Сега обаче всичко е наред. Щастие, истинско щастие е, че пристигна. Щях да изпадна в страшно неловко положение, ако не ми беше писал. Но за всичко това ще говорим по-късно.

Ален и Оливие се приближиха, за да се поздравят със сродника на баща им. След това се занизаха роднините и приятелите, каквито дипломатът имаше доста в Бретан. Скоро той се умори от множеството искрени ръкостискания и въпроси за неговото здраве и за живота му. Но от време на време той хвърляше поглед към господин Волф, като при това го гледаше като човек, който не може да повярва на собствените си очи.

Гвенола се поотдалечи малко от групата, която се беше образувала около господин Де Кенарио и в този момент забеляза господин Де Коетгон, който излизаше от църквата и се мъчеше да се измъкне незабелязано. И господин Волф забеляза стария чудак. Той се втурна насреща му и каза весело:

— Не, не, господине, няма да ни се измъкнете така лесно!

— Сега ще бъдете наш пленник — заяви и Гвенола, която също така се приближи към стареца.

Той погледна Гвенола и на неговите сухи устни заигра доволна усмивка. Той не можеше да противостои на красотата и свежестта на това лице.

— Исках само да чуя как пееш, исках да чуя и него. Излезе великолепно! Бих искал да ви чуя пак!

— Това поне ще бъде лесно. Ще ви заведем в „Кененди“ и тази вечер ще пеем само за вас, нали така, господин Франц?

— С удоволствие — съгласи се и Франц. — Ще бъда дори твърде доволен, че ще ми се отаде възможност да се отплатя по такъв скромен начин за любезния прием, който намерих от господин Де Коетгон.

— О, не, аз ще трябва да се върна вкъщи. Не съм свикнал...

— Да не би да ви е страх, някой да не открадне сбирката ви? — попита весело Гвенола. — Не се страхувайте, ние ще ви изпратим навреме да се върнете вкъщи.

— Вие не трябва да ни лишите от това удоволствие — добави Франц Волф, като се мъчеше гласът му да бъде колкото е възможно полюбезен.

— О, да, да! Вие няма да ми се сърдите, ако не дойда, защото знаете, че аз съм стар чудак... И все пак аз ще дойда в „Кенендори“, защото ме молиш ти, драга племенница, и вие, господин Волф. На вас аз не съм в състояние да откажа нищо.

— Добре, качете се в колата, защото вие не обичате да се бълскате между хората — се обади Гвенола. — Ще дойдем и ние след малко, драги чично.

Полугласно, следейки я с поглед, господин Волф промълви с усмивка:

— Струва ми се, че спечелихме едно голямо и тежко сражение, госпожице. Трябва само да знаете как да се отнасяте с този великолепен човек и тогава бихте получили от него всичко, каквото поискате... Сега обаче позволете ми да ви изкажа чувствата си. Горе аз бях страшно развълнуван и възбуден. И тъкмо това е признак за дълбочината на чувствата ми към вас.

Гвенола почервена. Нейните кадифени очи се сведоха пред пламенния и нежен поглед, пълен с любов.

В този момент към тях се присъединиха и други хора, които познаваха Франц. Всички го поздравяваха. Тъкмо този момент от църквата излязоха и Плоеланови, заедно с Никол. Тези жени бяха заети място на първия ред, за да изпъкнат тоалетите им и затова сега трябваше да пропуснат всички други и да останат последни при излизането.

— Господи боже, този човек е все още край Гвенола де Панденек! — въздъхна дълбоко госпожа Де Плоелан и вдигна поглед към небето. — И освен това иска да се представи за някаква важна

особа, която приема поздравления... Ах, как само се надува!... И как мазно го гледат всички жени!

— Трябва да поздравя Гвенола! — се обади Никол.

Тя бързо се отправи към групата, която беше застанала малко встрани от църквата. Когато се приближи до Гвенола, тя изказа своя възторг, като при това се усмихваше особено любезно. Усмивката продължаваше все още да играе на устните ѝ, когато каза на господин Волф:

— Всички останахме очаровани от вашия глас, господине.

— Нима мога да имам днес удоволствието да се харесам на всички? Това би било наистина великолепно.

Колко студен и заядлив беше гласът, с който той произнесе това! Колко хладен и презрителен беше и изразът на неговото лице. Никол потреперили сведе поглед. Не, ясно е, че този Волф прекалява. Тя подаде бързо ръка на Гвенола и се отправи към Плоеланови, които с любопитен поглед следяха цялата сцена.

— Какво каза на Волф? — попита Юнона. — Не беше особено любезен, докато говореше с тебе.

— Казах му, че Гвенола е пяла много хубаво — отговори набързо Никол.

В този момент към тях се приближи Пиер де Собран. Тя веднага го попита:

— Нима няма да поздравите Гвенола?

— Чакам този австриец да се отдалечи за миг — отговори Пиер.

— Този плебей, който разиграва ролята на петел и който действува така на нервите ми, че...

Младежът разсече въздуха с бастуна си със златна дръжка.

— О, научете го на ум и разум, господине — се обади Юнона, която се опитваше да кокетира с Пиер.

— Дайте му да разбере — намеси се и младият Гаетан със злобен тон. — Това поне ще го накара повече да не се надува.

Пиер изгледа крадешком фигурата на чужденеца, фигура, под чиято стройност се криеше невероятна сила. Той знаеше много добре това.

— Може би ще стане нужда да се прибегне и до това! — каза той. — Във всеки случай би могло да се разпита господин Де Кенарио,

кой е този чужденец, за когото маркиз Де Панденек така неразумно отвори вратите на своя дом. Време е вече да знаем с кого имаме работа.

— Може вече да е късно — заяви Йоланда, — ако Гвенола е успяла да му отдаде своето сърце.

Пиер хвърли поглед, пълен с гняв, към противника си. Никол се обади със сарказъм:

— Добре, хвърлете в такъв случай ръкавицата си в лицето му. Ще имате случай и възможност да се биете веднага заради вашата красавица. Това, каквото и да казвате, ще бъде твърде интересно!

— Що за идеи са тези, които са напълнили вашата глава? — попита Piер, като я гледаше изненадан.

Малко след това Панденекови и техните гости се качиха в колата, която ги чакаше в двора на един съседен замък. Понеже не всички успяха да се съберат в нея, Оливие и Франц се качиха в една английска двуколка. Господин Де Панденек обаче се обади:

— Аз искам да се върна с тази кола заедно с Де Кенарио. Искам ние двамата, старите приятели, да се набъбрим до насита.

Той се обърна към Франц и добави с любезен глас.

— Освен ако вие не държите много на двуколката?

— О, съвсем не! Напротив, ще ми бъде много приятно в колата, любезни господине.

— Особено ако Гвенола седне насреща му — промълви Ивон на ухото на годеника си. — Ще гледаме да им доставим това удоволствие, нали, драги ми Оливие?

— О, разбира се! Аз харесвам твърде много господин Волф, ти знаеш това — отговори Оливие, като се усмихваше на хапливата си годеница.

Франц се приближи към колата. Господин Де Кенарио в този момент излизаше от другата врата и погледна младежа, но веднага след това се обърна, за да не бъде принуден да му свали шапка.

Чужденецът каза полугласно, без да ускорява хода си:

— Дръжте се естествено, иначе ще ме издадете...

Малко след това колата потегли заедно с господин Де Коетгон, който гледаше малко уплашено около себе си. Английската двуколка управляваше господин Де Панденек. Още щом потеглиха, той започна разговора, който така много тежеше на сърцето му:

— Знаеш ли, драги приятелю, необикновено много държах да поговоря с тебе... Защото, колкото и хубави да са впечатленията, които господин Волф е оставил в нашата среда, все пак държа да имам за него някои по-сигурни данни. Изглежда, че моята Гвен е страшно влюбена в него...

— О, в това не се съмнявам! Впрочем тя не е единствената.

Господин Де Панденек изведнъж трепна:

— Какво искаш да кажеш с това?

— Чакай, драги приятелю, нямаш основания да се беспокоиш. Нима той не е завъртял главите на всички момичета или на почти всички? А знаеш ли, там е още по-лошо... защото... накратко казано... там го познават много повече, отколкото тук...

— Да не е някой Дон Жуан?

— Той? Какво приказваш? Малко хора, драги Де Панденек, които биха били на неговото място и при неговото положение, щяха да останат така достойни за почит и уважение.

— Положение!... Положение! Та това е положението на всеки млад, богат и хубав мъж. Впрочем аз бих казал, че тъкмо това намалява неговата стойност, защото ми е ясно, че изкушения не са му липсвали.

— О, в това можеш да бъдеш сигурен — отговори господи Де Кенарио.

Де Панденек продължи, като че ли не беше чул тези негови думи.

— Предполагам, че има хубави доходи. Но всичко това е на втори план. Познаваш ли го поне толкова, че да можеш да ми дадеш сведения за неговата фамилия?

— Чувал съм за нея. Великолепно семейство... наистина достойно да влезе във връзка с това на Де Панденек.

— Има ли чичовци, братя?

— Да, има чичовци и... много роднини.

— Какво работят всички тези хора?

— Между тях има особено много офицери... О, това е едно много добро семейство. Няма от какво да се беспокоиш.

Господин Де Кенарио едва прикриваше хитрата си усмивка.

— Старо буржоазно семейство ли е?

— Да, старо... много старо... Този господин Волф се ползва с името на твърде добър и благороден човек. Онези, които го заобикалят, и хората от висшите среди, го обожават.

— Хората от висшите среди? — попита изненадан господин Де Панденек.

— Исках да кажа хората от неговото съсловие. Той има хубаво име. Радва се на завидно богатство, на голямо състояние.

— Всичко това има своята стойност. Но за мене са по-важни моралните качества на този младеж и уважаваното му семейство — това за мене е от първостепенно значение. Право да ти кажа, в течение на тези три месеца, откакто господин Волф е тук в нашата среда, той е спечелил симпатиите, общта и уважението на всички с държанието си. От няколко дни обаче чувам разни отвратителни злословия. Но понеже те изхождат от неговите врагове, не мога да повярвам на думите им...

— Как, нима той има тук неприятели?

— И то какви! Слушай тогава, драги приятелю, цяла история...

И като подкара коня по-бързо, господин Де Панденек разказа на приятеля си за приключението на Гвенола благодарение на което влезе във връзка с австриец, за неприязненото държание на някои хора към него и особен това на госпожица Д'Еспеван. Господин Де Кенарио си хапеше устните и от време на време покашляше. От погледа му лъхаше непресторена веселост.

— О, добре!... Много добре! — промълви той. — Заговорът против буржоата, който, за съжаление, изпъкнал твърде много веднага след появяването си. В цялата тази работа е намесена ревнича жена, за това съм готов да се обзаложа.

— Това е твърде възможно. Но така или иначе много хора тук го мразят или пък поне се преструват, че го мразят.

Господин Де Кенарио вдигна рамене:

— Остави ги, нека лаят, остави ги, драги приятелю. А ти можеш без колебание, без какъвто и да било страх да дадеш дъщеря си на този младеж, който е почтен и е чудесен човек.

— Кенарио, нима ти би направил същото, ако беше на моето място? — Господин Де Панденек погледна приятеля си с малко уплашен поглед.

— Разбира се, бих го направил. И то с огромно удоволствие! А освен това твоите впечатления за този човек съвпадат с всичко онова, което аз знам за него. А това, което аз знам, е най-хубавото, което може да се каже за един човек.

— Това е вярно. Той ми хареса веднага, още от първата наша среща... И след това както жена ми, така и аз, в по-нататъшното наше общуване откривахме у него само добродетели и качества, които заслужават истинско уважение. Освен всичко това той е и човек с широка и всестранна интелигентност. С една дума на мене ми се струва, че няма да може да се намери съпруг за моята Гвенола подобър от него и ми е приятно, че моите наблюдения по отношение на господин Волф не са ме излягали.

— Не, не, съвсем не, ни най-малко. Той е един чудесен човек, на когото ти можеш изцяло да се довериш. Моята красива племенница ще бъде много щастлива, нещо, което впрочем тя напълно заслужава.

И господин Де Кенарио се засмя тихо, като потриваше самодоволно ръцете си.

ГЛАВА VIII

Гвенола бъркаше шоколад в един голям, меден съд. Миризмата на лакомството се носеше из голямата кухня на „Кенендри“. Ивон бе застанала малко по-далече край една маса и бършеше чаши, като чуруликаше весело.

— Слушай, драга, ти би трябвало скоро да пееш пак с господин Волф. Всички са във възторг. Господин Де Коетгон беше почти в екстаз.

Гвенола се засмя.

— Бедният човек! Посредством господин Волф го накарах да дойде пак в „Кенендри“.

— Това може да му се отрази само благотворно. Той сам се е превърнал вече в старина сред огромната си сбирка. Изглежда, че Кервион са пристигнали в Гоело.

— Да! Ана вчера дойде тук само за няколко минути. Утре ще дойде пак, но вече заедно със своя годеник.

— О! Този нещастен доктор Карлос! Напоследък Никол говореше толкова много против този човек. Не можела да разбере как такъв брак ще се осъществи! Кажи ми, забеляза ли с какъв тоалет беше облечена в неделя?

— Да! Аз не мога да разбера как госпожа Д'Еспеван ѝ разрешава да се облича така.

— И начервила устните си и с грим по клепачите. Хубаво направи тя, че накара Плоеланови да я доведат, защото иначе баща ми не би ѝ разрешил да излезе така. Би казал: „Да, но не в такава рокля. И махни, моля ти се, махни веднага грима от лицето си, защото не бих искал да ми се правят бележки за племенницата ми!“.

— Позволявате ли да проникнем и ние в тази зала на кулинарните тайнства, госпожици? — попита весело Оливие.

Младежът се появи неочеквано на вратата на кухнята, придружен от господин Волф.

— Питате за пъзволение, след като вече сте влезли, младежи! Ще се опитаме обаче да не бъдем нелюбезни! — засмя се Ивон.

— А ние сме ви необикновено признателни за това — заяви, като се смееше, Франц.

Гвенола обърна към младежа руменото си лице, подаде му ръка и каза:

— Нашата готвачка трябва да иде при болната си майка. Сега ще трябва ние да пригответим десерта. Ще ни помогнете ли, господине?

— Аз дойдох при вас по съвършено други причини. Оливие претърси цялата библиотека, за да намери онези стари молитвеници, за които, спомняте си, вие ми бяхте говорили...

— Аз тъкмо днес ги занесох в стаята си. Почакайте малко, веднага ще ги донеса.

— Няма защо да бързате! Аз ще ги взема тези дни! Работата не е толкова спешна!

— Да, да, още сега ще ви ги дам, само почакайте малко. Сладките скоро ще бъдат изпечени, а това е твърде важен момент... Оливие, донеси един стол за господин Волф...

— А за да имате търпение да чакате, ще ви дам от тези сварени плодове — каза Ивон и сложи на масата една голяма купа с току-що сварен, пресен компот.

— Така ли смятате да ни подкупите? Добре! Аз няколко пъти вече имах случай да се убедя, че кухнята на „Кенендорф“ е от най-добрите в цялата околност — се пошегува Франц Волф.

Ивон сложи пред младежите две порцеланови чинии. Франц седна и се огледа наоколо си. Тази голяма и извънредно чиста кухня изглеждаше като някаква картина. Огромната печка, изградена от тухлички, се издигаше в единния ъгъл на кухнята. Наоколо й бяха поставени рафтове с медни и порцеланови съдове... Таванът беше пресечен от широка, дървена греда... Погледът на младия човек обаче скоро попадна на Гвенола.

— Виждате ли как ви се доверяваме — се обади Гвенола, без да вдигне глава, като продължаваше да бърка шоколада в голямата медна чиния. — Ето, сега ви пуснахме чак в кухнята.

— Вашата голяма, старинна кухня е великолепна! Ако бях художник, надарен с талант, бих намерил доста мотиви за една интересна картина.

— Картина, която сигурно би се казвала „Сладките“. И Гвенола ще може да бъде нарисувана там, нали така, господине? Защо ми се смеете? — се обади Ивон с известен яд в гласа.

Франц отговори присмехулно, но с приятелски тон:

— Не, на първо място вас, госпожице... А освен това тази картина би се казвала: „Без сладки“.

Гвенола и Оливие започнаха да се смеят.

— О! Това е вече прекалено! — извика Ивон, като се престори на сърдита. — Кой ли ме е очернил така пред вас? Гвен? Или може би... да, това трябва да е този лъжец Оливие! Смейте се, господине, смейте се! Заради всичко това ми изгарят сладките...

— Ивон, извинявам ти се!

Оливие протегна ръка и се опита да улови годеницата си за рамото, но тя му се изплъзна.

— Не, не, не приемам повече никакви извинения! Може би утре!

— О, утре, разбира се! Обеща ми вече, че почти всички танци ще танцуваш с мене.

— А защо всички, млади човече? Обещала съм и на господин Волф два от тези танци, въпреки че аз не танцувам достатъчно добре за него.

— О, госпожице — протестира веднага Франц Волф.

— Да, знам аз. Танцьор, какъвто сте вие, трябва да има по-добра партньорка... каквито са Гвенола или Люси де Боасбие, или може би като моята братовчедка Никол, само ако не беше ваша смъртна неприятелка.

Една леко презрителна усмивка се появи на устните на младия човек. Но Ивон забеляза тази усмивка.

— Може ли госпожицата да дойде веднага?

На вратата се беше появила слугинята, цяла запъхтяна от тичане. Тя си пое дъх за миг и продължи:

— ... малката Мари-Луиз дотърча цялата разкървавена. Хиляди стъкълца са влезли в кожата на ръката ѝ. Нещастницата е като луда от болки и от страх!

— Ето ме, идвам веднага!... Ивон, моля те, гледай ти сладките!

Франц веднага стана:

— Мога ли да ви помогна, госпожице. Аз разбирам малко от медицина.

— Разбира се. Детето е много страхливо и като види чужд човек, може би ще добие малко повече кураж.

Момичето и Франц се отправиха към мястото, където Гвенола и майка ѝ си бяха устроили малка аптечка. Хората от околността идваха винаги при тях, когато имаха нужда от лекарска помощ.

На стола беше седнало едно селско дете, облечено твърде бедно. То почти в безсъзнание протегна ръката си, от която обилно течеше кръв и се стичаше по пода, покрит с плочки.

Гвенола улови ръката ѝ и се загледа в нея.

— Да, има много парченца стъкло, останали в кожата. Вижте, господине.

— Сега ще ги извадим всичките — заяви Франц.

И той бързо и сръчно започна да вади стъклата от ръката. Макар да работеше твърде внимателно, той все пак не можеше да спре болките, защото на много места стъклото се беше забило дълбоко в кожата. Мари-Луиз, напълно изнемощяла, започна да трепери и да се дърпа.

— Трябва да я държите, иначе никога няма да мога да извадя стъклата от ръката ѝ — каза Франц Волф.

Гвенола седна и сложи малката на коленете си. Франц Волф коленичи, за да бъде на една и съща височина с нараненото момиче и продължи своята хирургическа работа.

— Ето, сега ще свършим, не се страхувай, моето момиче, бъди само мирна и ще те боли по-малко — утешаваше я господин Волф.

На вратата на стаята, в която се намираше аптечката, се появи една елегантна фигура в светла рокля и шапка, украсена с цветя.

— Слугинята ми каза, че сте тук, Гвенола...

— О, това сте вие, Никол. Не се приближавайте! Спомням си, веднъж ми разправяхте, че не можете да гледате рани.

— О, това е малка слабост, от която съм се излекувала.

Никол се приближи смело, но все пак се мъчеше погледът ѝ случайно да не попадне върху кървавата ръка, която Франц държеше в своята.

Младежът, без дори да се обърне, леко кимна с глава и продължи да работи, без да каже нито дума.

Никол попита, като разиграваше заинтересованост:

— Някакво нещастие?

— Не! Малката се е наранила сама, като паднала. Парчета стъкло са влезли в кожата ѝ... Мари-Луиз, дете мое, бъди мирна!...

Малката обаче се въртеше и плачеше. Франц вдигна глава и каза:

— Останали са само едно или две парчета стъкло. Ако ми дадете някоя тънка пинсета, струва ми се, че ще успея да извадя и тях.

— Никол, там в кутийката ще намерите една тънка пинсета. Запалете спирт в онази чиния и я обгорете!

Малко след това Никол подаде пинсетата на Франц. Той кимна с глава в знак на благодарност и каза:

— Бихте ли могли да държите ръцете на малката, но да ги държите много здраво.

— О, това не бих могла да направя!

— Тогава, моля ви, седнете на мястото на госпожица Де Панденек. Предполагам, че поне ще можете да държите малката на коленете си?

„Как? Нима той се осмелява да ѝ предложи да вземе и да държи на коленете си тази малка, мръсна селянка? И то с такъв повелителен тон!“

Никол обаче сега вече не беше в състояние да откаже. Тя погледна младежа, който я гледаше с леко ироничен поглед, и послушно седна на стола, от който стана Гвенола. Елегантната госпожица Д'Еспеван сложи на коленете си малката и с облечената си в ръкавица ръка я обхвата около талията.

Франц примъкна един стол и седна до Никол. Наведен над ръката, която Гвенола държеше високо, той се мъчеше да извади последното стъкълце, което се беше забило дълбоко в месото. Никол вече не мислеше за отвращението си от това малко и мръсно момиченце. До нея долиташе мекият, дискретен аромат на неговите коси, на къдрявите, вълнисти, светли коси на младежа, който се беше навел над ръката. Никол беше забравила защо седи тук. В един миг, когато болките на малката станаха страшно остри, тя изведнъж скочи от коленете на елегантната госпожица. Франц трепна и вдигна още по-високо ръката си, така че без да иска одраска леко Гвенола по лицето с пинсетата.

Младежът извика сърдито:

— Дръжте я! Ако и за това не сте годна, кажете го! В такъв случай ще повикам госпожица Де Розмандур!

Големите черни очи се напълниха със сълзи. Никол потрепери от главата до петите, пламна силно и отвори уста, за да му каже, че заради него се е съгласила да вземе малката, да я сложи на коленете си и че, естествено, всичко това е вече прекалено за нея... Тя обаче не каза нищо от това. Начервените устни отново се затвориха. Госпожица Д'Еспеван седна отново на стола, сложи пак малката на коленете си, обхвана с ръцете си кръста ѝ, но сега вече я стискаше здраво. Държа я все така здраво, докато операцията не привърши окончателно.

Ръката бе превързана. Никол стана и поправи роклята си. Франц се отправи към мивката, която беше поставена в един ъгъл и се изми. След това каза на Никол:

— Преди малко се отнесох твърде остро към вас, госпожице. Моля ви да ме извините. Проявих известна нетърпеливост. Тъкмо исках да измъкна и последното парченце стъкло, а освен това се изплаших да не нараня госпожица Де Панденек.

Гласът му беше ледено учтив. Той погледна равнодушно младата, елегантна особа... Последните му думи особено силно засегнаха ревността на Никол.

Тя събра всичките си сили и отговори колкото можеше по-студено и презрително:

— О, аз съвсем не се почувствувах обидена!

Тя искаше да му даде много ясно да разбере: „Вие не можете да ме обидите? Хм! Аз съвсем не обръщам внимание на всичко онова, което върши или което говори господин Волф!“.

Тя обърна гръб на младежа и се отправи към Гвенола, която наля чаша малинов сироп и я даде на малката селянка.

— Бихте ли могли да ми услужите със стиховете, за които говорихме преди два дни? Моите роднини, Календекови, ще дойдат, за да прекарат тук няколко дни. Жак ще може да ги рецитира на тържеството, което ще устрои в тяхна чест.

— О, значи господин Де Календек също така идва в отпуск? Сега ще се срещне с господин Де Кенарио. Струва ми се, че и той беше посланик във Виена?

— Да, цели три години! Той е много интересен, когато разправя разни анекдоти за Виена. И така, ще ми дадете ли тези стихове?

— Сега ще ида да ги потърся и ще ви ги дам. Едновременно с това ще донеса и молитвениците за вас, господине — каза Гвенола,

като погледна Франц Волф.

Никол се приближи до вратата, сякаш гледаше какво става навън... Не искаше вече да среща погледа на Волф, на този неучтив и злобен господин, пред когото тя все пак в някои случаи се чувствуваше съвършено безсилна.

Някакво странно чувство се пораждаше в душата на госпожица Д'Еспеван. Тя си мислеше, като потреперваше: „О! Бих искала този човек да ме обикне, да се влюби в мене... за да мога да го отблъсна... за да мога да му се подиграя!“. Тя с някаква трескавост стисна ръцете си. Какво не би дала да ѝ се случи това! Франц Волф ѝ предлага своята любов, а тя му отговаря с едно презрение, което... което...

Един глас я изтръгна от тези нейни мечти. В стаята влезе Оливие, заедно с господин Де Кенарио, който от няколко дни беше вече в „Кененди“.

— Къде е ранената?

— Всичко свърши благополучно — отговори Франц. — Малката прояви голяма храброст. Бих искал да я възнаградя за това. Бихте ли купили някои дреболии за нея, госпожице? — попита Франц, като се обърна към Гвенола, която този момент влезе в стаята.

— С удоволствие! Аз смятам, че една нова рокличка това момиченце ще бъде истинско щастие. Като тази малката у тях има още шест други деца и всички те ходят така, просто полуголи!

— Добре, тогава ще купите подаръци за всичките седем деца — отговори Франц, като започна да се смее.

Той измъкна портфейла си и подаде на Гвенола една едра банкнота. Тя му поблагодари сърдечно, а след това се обърна към брат си:

— Оливие, бъди така добър и заведи госпожицата и господин Франц в салона. Аз ще хвърля само още един бърз поглед върху сладките.

— Нима не се усеща миризмата на изгорели сладки — започна да се смее Франц.

— Не, това нещастие още не се е разиграло, но може да настъпи всеки момент — заяви Оливие с весел тон.

Никол, след като подаде ръка на господин Де Кенарио и на Оливие, се обади, обръщайки се към Гвенола:

— И аз ще дойда с вас. Искам да поздравя Ивон, а също така да видя дали и сладките са изгорели...

Тя се измъкна веднага, за да не срещне погледа на господин Волф. Сама не знаеше или пък не искаше да признае и на себе си, какви са чувствата, които беше породил в душата ѝ този чужденец от „Ти Глац“.

ГЛАВА IX

Гвенола се наведе от прозореца, за да затвори капаците. След това хвърли поглед из стаята. Това беше стаята на брат ѝ. Той трябаше да се завърне след два дни и да прекара отпуската си в „Кенендри“. По такъв начин собствениците на замъка след два-три дни щяха да видят събрани около себе си всичките си деца. Гвенола се приближи до масата и поправи цветята в една висока, порцеланова ваза. След това тя се измъкна от стаята и отиде да се преоблече за тържеството, което родителите ѝ устроиха в чест на своите познати. Тя сложи пак бялата си муселинена рокля, която това лято винаги обличаше за подобни тържества. Госпожа Де Панденек беше възпитала дъщеря си в скромност, която придаваше на младото момиче хубав и приятен вид, като едновременно с това не ѝ липсваше и елегантност.

След като Гвенола се облече, тя се приближи до масата, на която имаше сложена книга, подвързана в кафяво. Това беше книгата със стихове на един млад бретонски писател модернист с посвещение, написано за господин Де Панденек. Гвенола преди няколко дни беше чела тези стихове на господин Волф. Той остана във възторг. И сега младото момиче си мислеше: „Как само се разбираме аз и той. Ние двамата имаме едни и същи вкусове, едно и също търсим и аз, и той от поезията“.

Младото момиче се изправи. Сърцето ѝ започна да бие по-силно. Страните ѝ се обляха в руменина. Тя в мислите си виждаше дълбоките, топли очи на Франц Волф.

Вратата се отвори. Госпожа Де Панденек влезе в стаята на дъщеря си. Тя беше вече облечена и имаше великолепен вид в роклята си от виолетова коприна на едри, черни цветя. Тази рокля отлично подхождаше на нейната все още тънка талия и на добре запазеното ѝ, свежо лице.

— Готова ли си, Гвен... Наметни се със своя голям шал, а ла Мария-Антоанета. Той ще допълни тоалета ти.

Тя се приближи и разгледа роклята ѝ.

— Още е хубава, но ще ти трябва вероятно още една рокля, мило дете.

— О, мамо, защо? Това лято ще мога да изкарам с тази, без да става нужда да си шия нещо ново.

Госпожа Де Панденек се усмихна, но не отговори нищо. Тя обгърна с поглед младото момиче, това нейно хубаво дете, което вероятно скоро чужденецът щеше да отведе. По лицето на Гвендолин, в нейните очи, които светеха все по-ясно, госпожа Де Панденек долови отражението на любовта, която младото момиче вече хранеше в сърцето си. А това сърце беше толкова спокойно, докато не се беше появил Франц Волф.

Майката мислеше, че на никого не би я дала с такова доверие, както на този младеж, когото с интуицията на фина и интелигентна жена веднага бе оценила като човек високи морални добродетели и качества.

Тя прехвърли през раменете на дъщеря си въздушния шал. След това отново се усмихна, горда, задето дъщеря ѝ така красива. Двете жени влязоха в голямата зала, където мъжете от семейството беседаха с Розмандурови, които вече бяха пристигнали.

Скоро и останалите поканени започнаха да пристигат. Гостите се настаниха из околните салони и тераси, където бяха сервирали маси със закуски.

— Нима красивият австриец... не е поканен? — попита Никол съседа си Артур де Шовар, младеж с нисък ръст и много бледен, който винаги се мъчеше да играе ролята на някакъв английски джентълмен.

— Сигурно е поканен два пъти, а не само веднъж. Впрочем ето го, че иде!

Нейният поглед се впи в стройната фигура, която се беше появила на прага на вратата. Австриецът засенчи още със самото си появяване и най-елегантните благородници, които вече бяха пристигнали преди него.

Наистина странно беше това, че този човек ставаше винаги център на обществото, където и в каквато среда да попаднеше.

Франц се поклони пред госпожа Де Панденек и целуна ръката ѝ. Той поздрави и Гвенола, която се беше изправила до майка си, като ѝ каза пламенно, гледайки я с нескрит възторг:

— Когато влязох в стаята, сякаш видях самата кралица Мария-Антоанета и едва се сдържах да не се обърна към вас с Ваше Величество...

Цялата зала впи поглед в младото момиче, което почервя от смущение. Жените я погледнаха със завист, която едни успяваха да прикрият повече, други — по-малко. Господин Де Кенарио, който се беше изправил на няколко крачки от своята племенница, вероятно беше забелязал тези завистливи погледи, защото на устните му се появи за миг иронична усмивка.

„Милата ми красавица — помисли си господин Де Кенарио. — Играта още не е свършена, а дори и сега вече Франц ги кара да завиждат на хубавата ми племенница.“

Пиер де Собран, който беше застанал сред една група младежи, отправи към господин Волф твърде злобен поглед. После младежът се приближи към господин Де Кенарио и му каза, като сочеше Франц, който в този миг се ръкуваше с доктор Карлос, годеника на госпожица Де Кервион:

— Изглежда, че тези двама господа си вдъхват взаимни симпатии. Срещнах ги преди няколко дни на една улица в града. Водеха твърде приятелски разговор. Нищо чудно в това — всяка тенджера ще си намери похлупака...

Господин Де Кенарио отговори иронично:

— Значи вие намирате, че те си приличат?

— Не говоря, разбира се, за физическа прилика, но и двамата са от обикновени буржоазни семейства, нали?

— Е, да, вероятно! Наистина нито господин Волф, нито господин доктора в този момент се намират в родната си среда, но въпреки това не се отличават по нищо от другите, нали така?

Пиер презрително вдигна рамене.

— Впрочем познавате ли вие наистина добре този господин Волф, за да можете да гарантирате за неговата чест? Мнозина тук се съмняват в него, а и аз вярвам в това, че този човек е един обикновен авантюрист. Може би не е обикновен, може да е извънредно ловък авантюрист, но главното...

— Авантюрист! — Де Кенарио едва се сдържа да не избухне в смях. — О, о!... Все пак не прилича на такъв! Бъдете твърде уверен,

приятелю, че в този поглед няма от какво да се боите. Господин Волф е твърде почен и честен човек. В това можете да ми вярвате.

Господин Де Кенарио, както имаше обичай, потриваше ръцете си. Това беше у него признак, че е добре разположен и в хубаво настроение. Пиер му каза:

— Виждате ли го често във Виена?

— Често... не! Понякога го срещам в обществото!...

— Има ли той там големи връзки?

— Доста... Той е личност, която е търсена от всички, както впрочем и тук.

— Но не и от всички — отговори Пиер, като презрително заклати глава. — А какъв живот води този господин?

— Твърде почен и разумен живот. Но извинете, трябва да кажа на пианистката да започне да свири. Гвенола ме помоли да се нагърбя с ръководството на това тържество.

И като се отдалечаваше, господин Де Кенарио мърмореше:

— Дявол да го вземе, това животно започва вече да ме нервира със своите въпроси, които поставя така, сякаш е някакъв съдия-следовател. Много странна птица е този Пиер. Това е наистина отвратително и смешно!

Господин Де Кенарио започна сам да се смее, като се отправи към онази част от салона, в която се намираше пианото, закрито с естествена завеса от зеленина.

Малко след това двойките започнаха да се въртят по паркета на обширните салони. Ги танцуващие с малката Ани Бланшар, която се опитваше да подражава на „големите госпожици“, както тя казваше смешно със сериозен тон.

Никол беше в обятията на Пиер де Собран. Облечена беше в рокля от бял креп, много по-деколтирана, отколкото тоалетите на другите момичета. В косите ѝ беше втъкната една тъмна орхидея. Този път беше сресана на плетеници, което ѝ придаваше много по-сериозен вид. Друга една орхидея украсяваща колана ѝ. Румена, весела, Никол разговаряше оживено по време на паузата между два танца с младежите, които бяха застанали наоколо ѝ.

— Странно момиче е тази малка Д'Еспеван — казваха майките по неин адрес.

Франц Волф беше един от най-добрите танцьори. Никой не можеше да танцува валс като него. Младите момичета и младите дами, които съперничеха помежду си, го гледаха с погледи, които много ясно свидетелствуваха, че ще се почувствуват щастливи, ако потанцува и с тях. Други се преструваха, че не го забелязват или пък говореха с презрение за него, когато видяха, че Франц Волф танцува с Марсел Бланшар.

— Е, сега са попаднали точно един на друг.

— Но госпожица Де Панденек, госпожица Де Кервион и госпожица Де Розмандур, с които той танцува постоянно, вероятно тук биха могли да намерят младежи, които да им подхождат много по-добре — шепнха озлобените момичета.

Бюфетът беше сервиран на терасата. След един валс Никол каза на младия си кавалер:

— Умирам от горещина! Бъдете така любезен и ми донесете един сладолед.

Докато Артур полетя към бюфета, Никол се отправи към една група, която се намираше недалече от нея. Там бяха седнали Франц Волф, Гвенола, Ален, Ивон и Пиер де Собран. На няколко крачки от тях се разхождаха, като пушеха, господата Де Розмандур и Де Кенарио. Пиер стана и веднага й предложи стол, а Никол се отпусна на него, като че ли беше бог знае колко уморена.

— Изглежда, че ти е страшно горещо, Николет! — се обади Ивон. — Съвсем не е чудно, щом танцуваш като някоя фурия.

— О, Ивон, какво сравнение! — галантно протестира Пиер.

— Оставете я — отговори Никол и вдигна рамене. — Аз съм свикнала вече с неподходящите изрази на моята скъпа Ивон.

Никол си вееше нервно с ветрилото си. От време на време отправяше към господин Волф мрачни погледи. Той разговаряше с Ален и с Ани де Кервион.

Ги и Ани Бланшар се приближиха. Той държеше в ръката си малък картон, който поднесе на госпожица Де Розмандур.

— Погледнете, Ивон, това е снимка на господин Волф. Помолих го да ми даде някой свой портрет и той ми го даде тази сутрин, когато му занесох цветя. Ето, виж го. Снимката е невероятно сполучлива.

— Да! Великолепна снимка! — се съгласи Ивон, след като разглеждаше дълго време портрета, на който господин Волф беше

сниман седнал в едно кресло с голямо облегало.

Едната му ръка почиваше върху главата на чудесно ловно куче, а другата на по-дребно куче от същата порода. Той след това обърна фотографията и прочете гласно: „Леополд Велнер, фотограф на Негово Височество“.

— Фотограф на принц Сонберг? О, за принца много ни говори моят сродник Календек, който беше аташе във Виена. Той казва, че това бил блестящ мъж! Разправяше ни, че всички виенчанки били влюбени в него...

— Нещастният човек — заяви иронично господин Волф и помилва къдравата коса на малката Ани.

Никол продължи, като че ли не беше чула тази бележка.

— И мал рядка интелигентност, можел да говори така блестящо, че било просто удоволствие да го слуша човек...

— О, мислите ли? Вашият сродник изглежда е твърде очарован от него, но може би този млад принц не обича ласкателствата.

Господин Кенарио, който се приближи, когато започна този разговор, сложи кърпата си на устата, за да прикрие усмивката си и извърна глава настрани.

Никол се обърна към господин Волф. Изразът на нейното лице беше необикновено презрителен:

— Какво знаете вие за него, господине? Аз не вярвам вие да познавате Негово Височество по-добре от моя роднина, който имаше достъп до най-висшите среди в двора и се движеше само между аристократи.

— В действителност аз го познавам толкова, колкото и всички други във Виена. Но според вашите думи излиза, че абсолютно всеки принц трябва да притежава тези качества, които изтъкнахте тук. Наистина, този принц сигурно е човек, който не би могъл да излъже вашата способност да различавате с един поглед хората, които принадлежат към аристокрацията, но има и други случаи.

Предизвикана от ироничния тон на младия човек, Никол отговори грубо:

— Разбира се! Говорете си каквото искате, но все пак има известни особености, които веднага отличават принца от един обикновен гражданин!

Никол отклони погледа си от човека, който гледаше към нея иронично и студено, като от време на време се усмихваше, после се обърна към господин Де Кенарио, който все още продължаваше да държи кърпичката си пред устата.

— Та и вие трябва да познавате принц Сонберг, господине?

— Да, имам това удоволствие, защото той в действителност е точно такъв, какъвто вие го описахте преди малко. Вашият сродник има право. Малко са хората, които могат да се похвалят, че се радват на една такава великолепна хармония между морал, интелект и физически данни.

— Ако принц Сонберг беше тук, вероятно би сметнал, че вие сте един от неговите най-верни царедворци, господине — се обади Франц Волф, а в очите му се появи някакъв ироничен израз, който посмути малко господин Де Кенарио.

— Аз не мога да говоря друго за принца, защото той наистина заслужава тези думи.

Никол победоносно погледна към господин Волф, а след това пак се обърна към господин Де Кенарио:

— Моят сродник ни разказваше една твърде драматична история, свързана с младия принц... Една твърде красива дама от висшето общество се самоубила, защото принцът я напуснал.

Господин Де Кенарио се смути и крадешком погледна Франц Волф. Младежът потрепери леко. Неговото лице веднага се помрачи. Погледът му прониза Никол.

— Известна ли ви е и на вас тази история, господин Де Кенарио?

— Да, чухах и аз нещо за това, но мисля, че тази история е невярна, поне в някои свои подробности. Графиня Фален се самоуби от отчаяние, задето не успя да породи любов в сърцето на младия принц.

— Е? Какво могат да знаят хората? Естествено е, че цялата тази работа е трябвало малко да се изопачи, за да не предизвика скандал във връзка с името на един принц, какъвто е Сонберг! — каза момичето.

— О, тази Никол! — промълви Ивон и погледна сърдито към сродницата си.

Господин Волф се обади с остръ глас, който не търпеше никакви възражения:

— Аз никак не понасям някои млади особи, които дават своето мнение за събития и за хора, които не познават и се бъркат в неща, в

които по-добре биха направили да не се намесват. Така и вие, госпожице, смятате, че принц Сонберг не е могъл да не се поддаде на очарованието на тази дама? А ето, аз също както и господин Де Кенарио мисля, че той няма нищо общо с тази драма, предизвикана само от дамата, характерът на която беше своенравен, пламенен, неустановен.

Очите на Никол останаха широко отворени. От тях лъхаше омраза.

— Какво можете вие да знаете за всичко това, господине? Преди всичко вие изобщо не можете да участвувате в тези спорове. Вие можете да съдите за постъпките на принц Сонберг само от вашето ниско положение на обикновен гражданин буржоа, от морала на един обикновен Волф.

След така проявената дързост и неуважение от госпожица Д'Еспеван, никой не продума нито дума. Всички онези, които бяха около господин Волф, се оглеждаха смутени. Господин Де Розмандур, който беше чул думите на племенницата си, не знаеше вече накъде да гледа. Тази пълна със смущение тишина беше отново нарушенa от гласа на господин Волф:

— Аз не познавам буржоазния или аристократичния морал! Познавам само един морал, един и за принца, и за обикновения файтонджия.

Господин Де Кенарио се отдръпна малко, защото смяташе, че няма да има повече сили да се сдържи, без да се изсмее. Никол протегна нервно ръка, за да поеме сладоледа, който й подаваше Артур де Шовар. Гвенола, страшно смутена от сцената, която току-що се беше разиграла, се опита да прехвърли разговора на друга тема.

— Каква роля имате в писата, която ще изиграете във „Фужерай“, Пиер?

— В „Сервийон“ ли? Госпожа Д'Еспеван ми повери ролята на очарователния принц.

Ги, който през цялото това време беше стоял до Волф и който се чувствуваше страшно нещастен от обидата, която беше нанесена на неговия приятел, вдигна погледа на своите сериозни очи към австриеца и каза:

— Тази роля бихте могли да играете сполучливо само вие, господине.

— Не вярвайте в това, млади ми приятелю. Аз не бих могъл да играя ролята на един принц дори и на театрална сцена. Липсва ми нещо... липсват ми може би онези няколко капки синя кръв, която да тече в моите вени.

Никол продължи да яде сладолед, като че ли не беше чула нищо, но Пиер отговори намусен:

— Няма защо да се присмивате! Известно е, че ние сме си такива... по рождение, за нас ще бъде по-лесно да изиграем ролята на принца.

— Безспорно... но според вашите думи и разликата между вас и един истински принц трябва да е също доста голяма. По такъв начин и за вас ще бъде трудно да успеете напълно да се вжiveете в такава роля, защото стоите доста по-ниско. Но все пак аз съм дълбоко убеден, че вие ще бъдете един великолепен принц, господин Де Собран, почти толкова прелестен, колкото е и принц Сонберг.

Франц произнесе тази думи с презиртелна усмивка, стана, помилва малката Ани, поклони се пред Гвенола и й каза:

— Извинете ме, ще ида да предложа една цигара на добрия ми Кенарио... Правеше впечатление, че ще се задави всеки момент от смях. Искам да поговоря с него малко за Виена и за някои тамошни наши общи познати.

— Какъв чуден човек! — извика госпожа Де Бринан, твърде красива, млада вдовица, която не беше единствената жена, която гледаше винаги с мечтателен поглед към чужденеца. — Доловихте ли прелестния ироничен тон, с който той се обърна към Пиер де Собран? — попита тя Ален, който я беше повел към бюфета. — И как никак не се смути от дръзките думи на госпожица Д'Еспеван.

— Наистина малката Никол днес беше просто невъзможна. Невъзможна и глупава! — заяви Ален искрено. — Ако тя и в бъдеще продължава да се държи така към един човек, когото всички ние почитаме, сигурно е, че моите родители ще й забранят достъпа до нашия дом.

Ивон обаче беше още по-неприятно засегната, отколкото самите Панденекови. Тя стана, за да потърси Оливие и на минаване подхвърли полугласно на братовчедка си:

— Когато някой е така невъзпитан, тогава не бива да влиза в обществото на добре възпитани хора!

Малко след това, облегната на оградата на терасата, Ивон описа в пълни подробности и съвсем вярно сцената, която се беше разиграла. Тя, разправяйки всичко това, следеше с поглед Франц Волф и господин Де Кенарио. Те слизаха по стълбите на терасата и се отправиха към една от цветните алеи. Ивон изведнъж прекъсна думите си, улови годеника си за ръката и попита:

— Видя ли?

— Какво?

— От ръката на господин Волф падна табакерата, а господин Де Кенарио се наведе, взе я и му я подаде. При това той се поклони пред него. Нима това не ти се вижда чудновато? Човек с такова положение и в такава възраст, в каквато е Кенарио! Това е наистина странно!

— Да, наистина, твърде чудно!

— Оливие, бих искала да ти кажа нещо, но ти не бива да казваш никому за него.

Тя му пошепна нещо на ухoto. Младежът отстъпи няколко крачки назад.

— О, Ивонет, твоята фантазия те е повела твърде далече!

— Може би, но запомни все пак това, което ти казах!... О, ето слугата на господин Волф.

Янко обиколи алеята и подаде на господаря си една бележка. Острото око на Ивон веднага забеляза, че това беше телеграма. Франц Волф веднага отвори телеграмата, хвърли поглед върху съдържанието ѝ, а след това отстъпи няколко крачки назад. След това отново се приближи до слугата и му нареди нещо. Слугата се отдалечи и господин Волф каза след това нещо и на господин Де Кенарио, който го слушаше с жив интерес. Двамата след това се върнаха на терасата. На минаване Франц Волф се усмихна твърде приятелски на младите годеници.

Щом се поотдалечиха малко, Ивон прошепна на ухoto на годеника си:

— Макар и да не вярваш в онова, което ти казах преди малко, твоето държание към „него“ сега беше вече по-различно, отколкото по-рано. Можеш да си представиш, как се чувствувах аз, когато гледах Никол да изсипва по негов адрес толкова глупости. Просто не бях в състояние да отворя устата си!

— Трябва обаче да се признае, драга Ивонет, че и ти не си от най-свенливите!

— Не, не съм! Но все пак вече не зная как да се обърна към него като към някакъв господин Волф. Ако обаче съм отгатнала, драги, тогава Никол ще трябва да се скрие в миша дупка... Не само Никол д'Еспеван, но и всички други...

В това време господин Волф потърси господин Де Панденек. След като го намери, той му съобщи, че го викат с телеграма да замине веднага за Виена.

— Моите родници искат да говорят с мене по един въпрос, който е от много важно значение за мене. Моето отсъствие обаче ще бъде твърде кратко. След осем, най-много десет дни аз ще бъда отново в „Ти Глац“.

ГЛАВА X

След като Плоеланови чуха за заминаването на господин Волф, те не можаха да пропуснат случай и да не кажат с победоносен вид:

— Нима ние не предвидихме това? След като компрометира госпожица Де Панденек със своето държание и със своето постоянно присъствие в нейния дом, този господин си замина, изчезна...

В течение на няколко дни това беше най-важната новина и всички врагове на Волф станаха доброволни сътрудници в разпространението ѝ. Приятелите му обаче казваха, че австриецът е оставил слугата си в „Ти Глац“, значи ще върне. Няколко дни след това в Гоело пристигнаха два великолепни коня. В целия край никой не беше виждал толкова хубави, чистокръвни коне. Доведоха ги двама слуги, които с една разкошна каляска ги откараха в „Ти Глац“. Не можеше вече да има каквото и да било съмнение. Сигурно беше, че господин Волф ще се върне. Скоро след това тези видими признания на едно солидно богатство започнаха да оказват своето въздействие върху всички онези, които се отнасяха с недоверие към чужденеца.

Сред тях беше и госпожа Д'Еспеван. Тя започна да мисли, че ще бъде разумно да се поведе една помирителна политика с този така богат човек, особено сега, когато тяхното материално положение се беше влошило особен много. Ето защо един ден тя каза на Никол:

— Струва ми се, че би било добре, ако ние постепенно започнем да променяме нашето държание към този господин Волф. Безспорно е, че той ще стане съпруг на Гвендолин и би било твърде разумно, ако не разваляме отношенията си с тези хора. Естествено в това не бива да прекаляваме. Той също вероятно в такъв случай ще стане по-любезен към нас. Казаха ми, че бил пристигнал вече. Какво ще кажеш, ако го поканим на нашата забава? Панденекови биха могли да ни послужат като предлог за тази покана.

Никол беше седнала край прозореца и четеше или поне изглеждаше, че чете. Тя изведнъж се изправи, очите ѝ блеснаха, а лицето ѝ доби мрачен вид:

— Да го поканим?... Него? О, не, никога! Този отвратителен човек... този... този...

Тя едва беше в състояние да произнася думите.

— Какъв език! Ти прекаляваш, мила! Този млад човек е твърде добре възпитан, благороден...

Никол я прекъсна саркастично:

— Я гледай, гледай, как бързо си промени мнението за него! И ти сама, мамо, беше нелюбезна към него! Нима ти самата не устрои цяла сцена онзи ден, когато бях седнала на капрата на колата до него?

Госпожа Д'Еспеван си прехапа устната. Тя отговори малко смутено:

— Да, оттогава размислих върху всичко това. Трябва заради Панденекови да направим известни отстъпки...

— Във всеки случай ще бъде просто смешно да поканим господин Волф у нас. Не бях ти казала, за да не те тревожа, но той преди няколко дни у Панденекови се държа просто невъзможно с мене.

— Какво? Как така?

— Започна да ми се подиграва... Той е... най-после... Аз не мога да го гледам... Мразя го, мразя го!

Никол хвърли книгата на пода и излезе от салона.

„О, това беше истински израз на омраза — помисли госпожа Д'Еспеван. — Командантът е луд, ако смята, че дъщеря ми е влюбена в този човек! По-добре би било, както вече му казах, да бди над своята дъщеря, която прекалено много се захласва по този човек.“

Никол се качи в стаята си. Тя седна в креслото и нервно започна да удря с малката си бяла обувка по пода. Ах, как не ѝ се искаше вече да слуша за този човек. Тя изведнъж стана. Трябваше да заличи от спомените си онази сцена на терасата, която постоянно ѝ се рисуваше пред очите. Трябва да намери начин да се справи с тази нервност, с тази жар, която през цялото време я измъчваше. Трябва да намери начин да избегне всички въпроси, които беше поставила майка ѝ, те бяха за нея просто непоносими.

Тя се изправи на прозореца и извика слугата. Когато той дойде, тя му каза да впрегне конете. След това набързо се преоблече и слезе в салона.

— Мамо, ще ида до Буасбуон.

— Добре, мила — отговори госпожа Д'Еспеван, доволна, че ще може да подремне малко, без да чува стъпките на младата си дъщеря, която се разхождаше нервно, нещо, което страшно много я дразнеше.

Семейство Буасбуйон живееше в един замък близо до къщата на свещеника. В този ден всички бяха в Гоело и Никол се видя принудена да се отправи обратно към къщи. Тя реши да си тръгне пеша. Смяташе, че една малка разходка ще повлияе благотворно върху нейната нервност. Тя заповяда на слугата да иде с колата до „Кенендри“, къде тя ще дойде, за да поздрави Гвенола. След това тръгна бавни стъпки по една тясна пътечка, засадена от двете страни с липи.

Крачеше така, когато изведнъж усети под крака си някакъв мек предмет. Тя се наведе и го вдигна. Това беше един елегантен портфейл от черен марокен. В единия му ъгъл имаше инициали: „Ф. Й.“, а под тях една малка корона.

„Кой ли е могъл да я загуби?“ — си помисли Никол. Понеже беше късогледа, тя поднесе портфейла по-близо до очите си. До нея достигна някакъв приятен аромат. Тя си спомни, че и някъде другаде преди това беше помириসвала същия този аромат... Да, тогава, когато държеше на коленете си малката, мръсна селянка, за да изпълни желанието на Франц Волф...

Тя отвори бързо портфейла. В него намери едно писмо. Никол, без да му мисли, прехвърли с поглед първите редове на писмото:

„Връщам се от Шьонбрун, драги ми Франц, и там узнах няколко новини, които ще те заинтересуват. Императорът, естествено, в първия момент беше страшно недоволен. Той бил вече намерил момиче, за което трябало да се ожениш. Когато обаче аз извадих портрета на госпожица Де Панденек, той извика изненадан, тъкмо така, както и аз очаквах: «Ох, наистина! Разбирам!». Ето, както виждаш, сега вече от тази страна ти нямаш никакви пречки! Твоята прекрасна Гвенола ще може да стане, без да среща каквито и да било други пречки, принцеса Сонберг...“

Ръцете на Никол затрепериха така силно, че портфейлът падна на земята.

— Принц Сон... берг!?!... — с пресеклив глас произнесе тя.

Облегна се на дървото, защото ѝ се струваше, че всеки момент може да падне. Принц? Франц Волф?

Не, това би било страшно жестоко!

Той... той?

А тя се беше осмелила...

Руменина обля страните ѝ. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ бие все по-силно. В нейните спомени започнаха да се никакват всички техни срещи. Тя си спомни за своето грубо държание към господин Волф... И особено последния път...

Никол едва успя да се сдържи да не извика високо от отчаяние. Тя се отпусна изведнъж на тревата и закри пламналото си лице с едната си ръка. В другата тя стискаше здраво портфейла.

— Не, не, това не е възможно!

Едновременно с това започна да я измъчва още по-силно завистта към Гвенола, която тя чувствува и по-рано. Гвенола ще стане принцеса Сонберг!... Той обича Гвенола!

Никол постепенно започна да се съвзема. Какво трябва да прави сега? Някой може да я види. Може би самият той, ако е разбрал, че е загубил портфейла си.

Тя скочи изведнъж от земята. Огледа се наоколо. По цялата пътека нямаше никого.

— Само сега да не го видя... О, не... не!

От друга страна у нея се появи лудото желание да го моли за извинение... да му признае, че е била глупава и горда... да му каже... да му каже как е искала да го презре... и как това не ѝ се е удало.

За нея съществуващето вече само едно желание: да му се извини, да се извини пред принца, когото така безочливо беше обидила.

В ръката си тя държеше предмета, който можеше да ѝ даде възможност да го види. Тя самата ще му занесе портфейла в „Ти Глац“... Ще иде там... може би този човек няма да бъде вече така жесток към едно хубаво, младо момиче, което е сломено и унижено от неговото държание.

Изведнъж трепна. Та тя не е нищо друго, освен едно влюбено момиченце, което иска да падне на колене пред онзи, когото обича!

Прав е бил нейният сродник, господин Де Розмандур!

* * *

В същия този ден сутринта Франц Волф или по-право принц Франц прие господин Де Кенарио. Когато посланикът си излезе, по целото на младия принц се появи една дълбока бръчка. Той беше твърде сърдит и неразположени. Преди обяд оседла коня и отиде до Гоело.

Когато стигна до госпожа Де Кервион, той даде връхната си дреха на слугата и му каза, че ще се върне скоро. След като слугата се отдалечи, Франц се отправи към училището.

Пред вратата беше застанал един свещеник и наглеждаше децата... Когато се появи Франц, той престана да се разхожда нагоре-надолу. Пред самата постройка се разхождаха деца, а други бяха застанали на групи и разговаряха.

Рижокосият Гаетан Плоелан беше застанал сред една, група от по-големи ученици. Франц се отправи към него и сложи ръката си на рамото му.

— Изглежда, господин Плоелан, че вие и вашето семейство нямаете друга работа, освен да се занимавате с мене и моята личност!

Момчето отговори намусено, когато видя строгото и сериозно лице на младия мъж.

— Никой от нас не е казал никаква лъжа! Всичко казано е самата истина. Впрочем аз съвсем нямам намерение да давам сметка на вас, господин Волф!

— О, така ли мислите? А аз, знаете ли, аз съм на съвършено друго мнение. И понеже не мога да се бия с жените, поради това вие, като достоен син и брат, ще получите плесниците, които те заслужават, и онова, което се пада и на тях.

След като каза това, той улови младежа за раменете, свали го на земята, след това отново го вдигна и го удари по гърба. Момчето се бореше и се защищаваше, дърпаše се, така че дрехата му остана в ръцете на Франц.

— Пуснете ме! — ревеше Гаетан. — Нещастнико, пуснете ме!

Неговите другари — вероятно смутени от силата на младия мъж — не успяха дори да мръднат от местата си. Свещеникът обаче, който наглеждаше децата, веднага дотърча:

— Какво е това? Пуснете това момче! Как се осмелявате?...

— Той получава заслужените плесници — отговори Франц, като продължи да бие Гаетан. Ученникът все още продължаваше да вика:

— Нещастник!... Мизерник!

— Господине, оставете го! Това е твърде лошо от ваша страна! — викаше свещеникът и се мъчеше да изтръгне момчето от ръцете на Франц.

Младият мъж обаче го отблъсна от себе си.

— Господине, това момче се е опитвало да ме очерни по най-отвратителен начин. Но не само мене, а и други лица, най-почтени хора, достойни само за уважение.

Гласът и начинът, по който Франц Волф произнесе това, бяха така сериозни и убедителни, че свещеникът веднага мълкна. Няколко нови удара по гърба накараха Гаетан да зареве отново. След това Франц го пусна и каза със сериозен тон:

— Ето ти, Гаетан де Плоелан, няколко синини! Покажи ги на майка си и на сестрите си. Нека знаят, как се отнасям аз към хора, които умеят само да злословят.

— Господине — се обади свещеникът, — аз оставам на страна от всичко онова, което ще предприемат неговите родители след вашите действия.

— Не се беспокойте!... Те няма да предприемат нищо! И още утре това момче, само ако аз бих му позволил, ще дойде да коленичи пред мене и да ме моли за прошка!

Франц поздрави свещеника, обърна се и си тръгна. Изпратиха го погледите на всички момчета, които бяха свидетели на тази сцена. Всички се възхищаваха от него. Беше им донякъде приятно, загдето гордият и разглезнен Плоелан беше бил.

Франц Волф тръгна по улицата. Той срещна младата вдовица госпожа Де Бриан. Тя му се усмихна най-сладко и впи поглед в него. Малко по-нататък той се срещна с Пиер де Собран. Пиер беше облечен в съвсем светли дрехи и с малка сламена шапка, която беше на мода. Младежът, както се виждаше, нарочно извърна глава, за да избегне поздрава на красивия чужденец.

Едва сега Франц влезе в замъка на Де Кервионови. Той разказа на старата, добра дама всичко онова, което беше направил...

— Постъпили сте великолепно! Знам отдавна, че Плоеланови са били винаги несдържани, когато е трябало да се одумва някой. Мене никога не са ме щадили. Аз разказах и на господин Де Кенарио онова, което бях чула. Казах му, че ще постъпи много добре, ако ви предупреди за всичко, което те говорят по ваш адрес.

— Благодаря ви, госпожо. Както виждате аз също така не загубих много време. Струва ми е, че ще запомнят урока. Съжалявам само, че не мога да постъпя по същия начин с майка му и сестрите му.

— О, това е вече предостатъчно. Ще предизвикате достатъчно бури в техния дом.

Франц се задоволи да се усмихне незабелязано.

— А аз дори смятам, че скоро ще имат възможност да говорят още повече за всичко това. Ще видите, че съм имал право. А сега, госпожо, позволете ми да ви напусна. Днес съм на вечеря в „Кененди“, а освен това бих искал да напиша още няколко писма.

— Нима няма да навестите господин Коетгон?

— Днес няма да мога! Може би утре ще отида при него. Мисля, че аз лично ще му съобщя една интересна новина.

„Може би за годежа си с Гвенола — си помисли старата дама, когато нейният гост се отдалечи. — Това, по всяка вероятност, фамилията Панденек няма да му откаже. Той е устроил «Ти Глац» така, сякаш иска да остане там дълго време. Ах, аз съм толкова радостна. Приятно ми е, че това хубаво момиче ще бъде щастливо. Този млад човек все повече ми харесва. Много е добър и едновременно с това горд и енергичен. А малкият Плоелан трябва да е отчаян, задето го е набил пред неговите другари. Трябва да е останал изненадан, защото ръката на младия Франц, така хубава и мека, наистина не показва силата, която се крие в нея...“

Франц се отправи полека към къщи. Бръчките по неговото чело сега бяха изчезнали. Усмихваше се със самодоволство. Тази усмивка стана още по-доволна, когато мина край „Фужерай“.

Тъкмо по това време Никол се разхождаше около „Ти Глац“. Тя се отказа от една част от решенията си, когато стигна до „Ти Глац“. „Никога, никога — си мислеше тя сега — няма да мога да позвъня на вратата на «Ти Глац». Никога няма да мога да попитам слугите, които

имат толкова сериозни и студени лица, къде е господин Волф. А освен това може да ѝ се случи слугите да ѝ отговорят, че господин Волф не е у дома. Защото, безспорно, те трябва да имат нареддане да пускат само онези лица, за които господарят е, казал, че имат достъп до неговия дом.

Тогава? Тогава най-разумното би било да се върна сега вкъщи, а на следващия ден сутринта да върна портфейла по слугата...“

Да, но сега Никол беше луда в своята влюбеност и в желанието си от устата, която досега беше отправяла към нея само презрителна усмивка, да чуе поне една добра дума. Ето защо тя не беше в състояние да се реши да позвъни, нито пък можеше да си тръгне, да се раздели с този дом, в който сигурно сега той седеше и мечтаеше за Гвенола.

Докато си мислеше така, отвътре излезе един слуга. Той водеше две великолепни хрътки. И той, както и Янко, носеше твърде скромна, черна ливрея. Без да мисли повече, тя се отправи към него:

— Бихте ли могли да ми кажете дали господин Волф е у дома? — попита тя с разтреперан глас.

— Не, госпожице, господарят излезе! — ѝ отговори слугата на най-чист френски език.

Той крадешком изгледа от главата до петите младото момиче и като се отдалечи, въздъхна:

— Значи и тук, както и там, те тичат след него!

Никол се поотдалечи малко и продължи да мисли: ако е излязъл, това значи, че може би скоро ще се върне. Така би било по-добре. Просто би се приближила до него... би му подала неговия портфейл... би му казала...

Така госпожица Д'Еспеван поне двадесет пъти обиколи „Ти Глац“, когато изведнъж чу някакъв шум... Да, това беше шум от копита. Това беше безспорно той.

Сърцето ѝ започна да бие силно и тя впи поглед в тесния път, по който трябваше да се появи конникът.

Когато го видя, стори ѝ се, че няма да бъде в състояние да направи нито една крачка. С огромни усилия тя успя да се успокои малко и направи няколко стъпки напред. Изглежда обаче конят се изплаши, защото веднага отскочи.

Никол, изплашена, също отскочи, изпищя и падна в безсъзнание на тревата.

Младият принц задържа коня със сигурна ръка. След това погледна към младото момиче, което лежеше на тревата и прошепна: „И тя!“.

Веднага скочи от коня си. В това време Янко, който беше чул конските копита, отвори вратата. Франц му заповяда:

— След като закараш коня в обора, върни се тук. Пази тази млада жена, която, както изглежда, се преструва, че е изпаднала в безсъзнание.

Янко съвсем не се изненада. Той отдавна беше слуга при своя принц и беше свикнал да вижда много млади жени, които прибягваха до най-невъзможни начини, само за да привлекат вниманието на господаря му, на красивия принц Сонберг. Когато се върна, Янко беше взел със себе си един съд с вода, за да освежи лицето на младата жена. Но когато видя, че и това не помага, той извика:

— Я гледай, изглежда, че наистина е в безсъзнание...

Той се върна, за да вземе оцет и след това разтърка слепоочията ѝ. Не след дълго Никол отвори очи. Тя погледна изненадана към лицето, което беше наведено над нея. След това си спомни всичко, което се беше разиграло, произнесе няколко несвързани слова и се опита да стане.

Янко ѝ помогна да се изправи. По неговото лице не можеше да се долови каквато и да било следа от изненада. Остана съвършено безчувствен към младото момиче. Той имаше, общо взето, твърде лошо мнение за жените, вероятно, защото и сам той в това отношение беше изживял няколко разочарования. Беше се оженил за едно хубаво момиче, което го беше напуснало няколко месеца след венчавката.

Никол се опита да обясни:

— Дойдох тук... Дойдох тук... на края на пътеката, по която минах...

Тя подаде на Янко портфейла, който дотогава държеше здраво в ръцете си.

— ... и си помислих, че той вероятно принадлежи на господин Волф.

— Да, той е негов! Благодаря ви, госпожице, за труда — се обърна Янко към нея най-учтиво.

После се наведе, вдигна чадъра, който беше паднал на земята и го подаде на девойката. Никол се опита да си тръгне, но се олюя. Ето

зашо Янко ѝ предложи:

— Ако госпожицата желае, аз мога да ѝ донеса нещо за освежаване.

— Не, благодаря ви. Нямам нужда от нищо!

Тя се отдалечи, а Янко се прибра вкъщи. Той почука на вратата на салона. Пред писалищната маса беше седнал Франц и се ровеше в някакви книжа.

Слугата се приближи съвършено тихо и остави портфейла на писалищната маса:

— Младата дама го намерила и го донесла на Ваше Височество.

Франц хвърли поглед към портфейла, засмя се иронично и каза полугласно:

— О, сега разбирам! Тя е загубила съзнание, когато е видяла кой съм...

След това взе в ръката си портрета на Гвенола, загледа се в него и прошепна:

— Вие, Гвен, моя любов, не сте такава. Затова и успяхте да завладеете моето сърце и моя живот завинаги...

Никол не знаеше как се беше довлякла до „Кенендри“. Краката ѝ едва я носеха... Вените ѝ пулсираха бясно, а тялото ѝ беше като от олово.

Тя не отговори на въпросите, които ѝ поставиха Панденекови, когато усетиха, че нещо трябва да ѝ се е случило. Тя се качи веднага в своята кола и се върна обратно във „Фужерай“.

Нейното настроение пак се промени. Мъчеше се вече да не мисли за това и да се насочи към нещо друго. Но, за проклетия, мислите, които я измъчваха, се натрапваха над всичко друго. Едно нещо не можеше да изгони от главата си: принцът беше допуснал едно младо момиче да лежи в безсъзнание пред неговия дом и с нищо да не ѝ помогне!... Той, който беше известен със своята галантност и внимание към дамите!

Страните на Никол горяха. С пръстите си тя мачкаше меката коприна на чадъра, без дори да забележи това. Когато влезе в салона на „Фужерай“, майка ѝ извика:

— Какво има? Какво се е случило? Някакво нещастие? Да не би да си болна?

Госпожа Д'Еспеван изтича към Никол и се опита да я улови за ръката.

— О, скъпа Никол, какво има, какво се е случило? Моля те, говори!

— Случи се, случи се това, че господин Волф...

— Какво? Какво ти е направил господин Волф?

— Той... Той не съществува!

— Какво говориш?

В този момент майката на Никол, цяла обхваната от ужас, си мислеше: „Детето ми е полуудяло!“.

— Той е принц Сонберг!

— Но, мила ми Никол, успокой се... Не мисли повече за всичко това!

Никол обаче изведнъж се изправи. Очите ѝ горяха, а лицето ѝ доби решителен израз:

— Ти, изглежда, не можеш да ме разбереш? Ние се отнесохме така зле с един принц Сонберг!... Това е страшно... страшно!...

Никол се хвърли върху дивана и избухна в нервен плач. Госпожа Д'Еспеван, изпаднала в отчаяние, казваше:

— Какво значи всичко това? Нима това, което чувам, е възможно?

ГЛАВА XI

Тази вечер Франц, както беше казал на госпожа Де Кервион, вечеря в „Кенендри“. Същият ден следобед Янко отиде у господин Панденек и го уведоми, че господарят му иска да поговори с него насаме и че заради това ще дойде малко по-рано, отколкото е прието.

Обитателите на замъка си казаха: „Вероятно ще дойде да поиска ръката на Гвенола“. И господин Де Кенарио, когато узна тази новина, каза с многозначителна усмивка:

— Разбира се! Този млад мъж е страшно влюбен във вашата Гвенола!... И аз очаквам, че това ще бъде един великолепен брак за малката, нещо повече от великолепен.

В държанието на господин Волф имаше нещо особено, необикновено. Защото младата камериерка, още щом го пусна, изтича веднага в кухнята и каза на готвачката:

— Днес този господин Волф ми се видя някак необикновено красив. Нима той не ти прилича на някакъв принц, Перина?

— Дявол да го вземе! Как ли изглеждат принцовете? Аз на младини бях видяла един, но онзи съвсем не приличаше на този, не беше толкова хубав.

В този момент Гвенола беше в градината и береше цветя, с които трябваше да украси трапезата. Следобед тя беше у Кервионови и преди малко се беше прибрала у дома. Сега обаче господин Волф идваше на вечеря у тях като стар, добър приятел и тя нямаше защо да бърза.

Ето защо Гвенола обикаляше бавно около розите, с опитен поглед обгръщащ всеки цвят, без да бърза отрязваше най-хубавите от тях и ги слагаше в кошницата, която висеше на ръката ѝ. Слънцето вече залязваше и придаваше на лицето ѝ още по-хубав и нежен цвят. Тя беше леко замислена, очите ѝ имаха някакъв сериозен поглед, но все пак оставаха необикновено добри. Една съвсем бледочервена роза изпъкваше между всички останали. Тя поиска да я отреже, но размисли и си каза: „Не, това е една от онези рози, които господин

Волф така много обича. Нея ще я оставя и утре сутринта ще му я изпратя в «Ти Глац» по Ги“.

Топла усмивка се появи на устните ѝ. Сега тя трябваше да признае пред себе си, че сърцето ѝ беше започнало да бие по-силно, когато вчера пристигна Янко и съобщи, че господарят му се е върнал. Цялото време, докато той беше във Виена, мина за нея без каквito и да било радости и вълнения.

А сега много скоро тя пак ще го види. Гвенола призна сама пред себе се, че е влюбена във Франц Волф. Едновременно тя си помисли и за доброто мнение, което имаха за него нейните родители и, че от тази страна сигурно няма да се явят никакви пречки и трудности, в случай, че той поиска ръката ѝ.

Кошницата беше вече пълна с цветя, но Гвенола не напускаше градината. Седна на тревата и си представи, младия мъж, когото обичаше.

Ето, тя чува неговите стъпки. Неговите енергични и решителни стъпки, които така добре познаваше. Той се приближи до нея... В неговите очи светеше някакъв особен блесък, когато протегна ръка на младото момиче, което леко се изчерви:

— И вие приличате на роза сред всички тези рози!... Истинска принцеса сте, Гвен! Госпожице, идват да говорят с вашите родители, но преди да направя това, исках да имам вашето съгласие, исках да дам пред вас израз на своето желание, на най-пламенното си желание... Ще ми позволите ли през целия си живот да бъда вашият приятел, вашият другар и съпруг?

Гвенола наведе своя чист и благ поглед, а след това погледна пак младия мъж. Той се загледа в тези очи и почувствува, че от тях лъжа щастие и любов. Сега усещаше ясно, че и девойката го обича.

— Ако моите родители се съгласят... аз бих била необикновено щастлива... аз имам такова доверие във вас.

— Нима за вас няма да бъде пречка това, че в бъдеще ще се наричате само госпожа Волф? Вие сте все пак една Панденек?

Тя усмихнато поклати глава и каза с твърде нежен глас:

— О, не! Вие имате такива чудесни качества, каквito човек не би могъл да намери у един аристократ... А освен това...

Преди Гвенола да успее да каже нещо повече, да довърши, обля я червенина и тя погледна встрани:

— А освен това вие ме обичате мъничко, Гвенола, нали? Мене, един обикновен Волф?

— Да, тъкмо вас, един обикновен Волф!

Тя пак го погледна. Очите ѝ имаха топъл блъсък. Франц се наведе и целуна продължително ръката ѝ, която все още продължаваше да държи в своята.

— Аз принадлежи напълно на вас, Гвенола! Вие сте най-ценното и най-скъпото нещо, което съм срещал в живота си. Обещавам ви вечна любов и вярност. Но ще трябва да ви съобщя за едно свое малко лукавство. Това ще направя и пред вашите родители. О, не се страхувайте, няма нищо страшно.

Тя го погледна с изненада, но не и загрижено, защото на неговото лице играеше спокойна усмивка.

— Лукавство?

— Да, драга Гвенола. Аз не се казвам Франц Волф. Името ми е Франц де Сонберг.

Гвенола отстъпи малко назад и изпусна кошницата с розите от ръката си. Беше страшно изненадана. Не успя да каже нито дума. Тя само се загледа в младия човек и очите ѝ ставаха все по-големи и по-големи.

— Изглежда, че вие не ми вярвате — каза той весело. — Аз обаче ви уверявам, че това е самата истина. Впрочем, тук е и господин Де Кенарио и той може да ви засвидетелствува това.

— Но защо тогава... — промълви девойката.

— Защо така дълго съм пазил своята самоличност? Ако вие знаехте в действителност, кой съм аз, тогава в никакъв случай не бихте ме приемали с такава естественост, с такава искреност и простота. Не трябва нищо да ви беспокои. Аз исках само Гвенола де Панденек да се съгласи да стане съпруга на един обикновен плебей, на Франц Волф. Ще ми простите ли, драга Гвенола, задето в действителност съм принц?

— Как можете да ме питате подобно нещо? — отговори Гвенола, смутеният поглед на която още се носеше из алеята. — За мене е безразлично дали вие сте Франц Волф или принц Сонберг. Аз във вас ценя човека без титли, обикновения човек, когото обикнах, без да обръщам внимание на неговото положение. Все пак трябва да ви призная, че съм малко смутена... че съм...

— Вярвам ви, скъпо мое дете. Вярвам обаче, че скоро ще привикнете с мисълта, че няма да станете една обикновена госпожа Волф, а Нейно Височество, принцеса Де Сонберг. А сега, нека поговоря за всичко това с вашите родители.

— Колко изненадани ще останат моите добри родители!

— Да, но и това ще мине. Елате с мене, за да ги потърсим. Струва ми се, че е време вече и за вечеря.

— А моите цветя?

По камъчетата лежаха разсипаните цветя.

— Аз ще ги събера вместо вас веднага.

Той се наведе да събере цветята, обаче тя се наведе заедно с него и каза с весел тон:

— О, недейте, моля ви, Ваше Височество.

— Драга Гвен, аз ви моля да остана за вас същия Франц, какъвто бях преди да чуete моето признание... Ето, всичко е вече готово, цветята са събрани!

Той постави и последната роза в кошницата и скочи леко.

— Ето, хубава моя годенице!... Но... там има още няколко рози, които аз така много обичам. Позволявате ли да ги обера?

— Вие много добре знаете, че няма защо да искате каквото и да било разрешение.

Франц отряза две рози, едната от които подаде на Гвенола.

— Ето, знаете ли, аз днес съм толкова щастлив.

Той улови отново Гвенола за ръка и каза с глас, изпълнен с любов и страст:

— Единствено мое, най-хубаво от всички цвете, приемете любовта на онзи, за когото вие сте най-скъпото същество в целия свят.

* * *

На следващия ден Ивон излезе много рано, за да навести някои бедни. Бързаше, защото искаше да стигне в църквата в седем часа. Изведнъж тя забеляза в далечината един конник:

— О, ето и господин Волф! — си каза тя. — Сега ще ме забави, а напоследък вече не знам как да се държа към него...

Конникът наистина слезе от коня си, когато стигна до госпожица Де Розмандур. Той се засмя и се поклони дълбоко:

— Колко сте подранили! И как само бързате? Къде сте тръгнали така рано?

— Отивам на църква, господине, а преди това искам да се отбия у някои свои познати.

— С това искахте да кажете да не ви задържам много, нали? Но защо не ми подадете ръка, госпожице Ивон? Защо ме гледате така смутено?

Ивон го погледна право в очите.

— Това е защото... ето на... защото постоянно ми се налага една и съща мисъл!

— Малко смешна мисъл, знам!... Например, че аз съм принц Сонберг, за когото вашата братовчедка така „възторжено“ се изказа.

Ивон изведнъж пламна.

— Значи Оливие ви е казал онova, което аз така строго му забраних да казва на когото и да било? — извила младото момиче.

— Оливие ми каза, едва след като аз му открих самоличността си. Останах възхитен от инстинкта, който се крие във вас, от вашата интуиция, госпожице, и се радвам, че вие и Оливие сте съумели да скриете досега своите подозрения от всички... та дори и от най-близките си...

— Значи това е вярно! — извила девойката, доста доволна от това, че нейните предположения са излезли верни, че не се е изльгала.

— Напълно точно, госпожице! Вашата приятелка Гвенола от снощи е годеница на принц Де Сонберг.

— Гвендолин! О, милата. Вие не знаете колко съм доволна! Бих затанцуvala... тук на улицата от щастие, ако имах пред себе си само господин Волф.

Франц се засмя добродушно, защото изразът по лицето на Ивон издаваше искрения ѝ възторг.

— Не се стеснявайте, госпожице. Аз не съм принц, когато съм в компанията на мои приятели. А вие сте, това е сигурно, един от моите най-добри приятели, нали? А освен това вие сте сега и моя сродница!

— Я гледай, та това още не бях помислила. Сродница на един принц! Никога не съм сънуvala подобно нещо. И знаете ли каква чест е това за такова малко и скромно момиче като мене.

— Малко, но така мило и умно, а при това и толкова добро момиче! Без да говорим за вашата вродена страсть да се заяждате понякога. Не бива повече да ви задържам. Вие никога не бихте ми простили, ако по моя вина закъсните за литургия.

— О, аз смятам, че всичко може да се прости на едно Височество! — засмя се иронично Ивон. — Така поне е според теорията на известни хора...

Франц се засмя малко кисело:

— О, аз знам вече всичко. Аз обаче вярвам, че вие съвсем не спадате към този род хора. И така, госпожице, понеже и аз бързам, позволете ми да се разделим. Поздравете господин Де Розмандур.

Той се наведе и целуна ръката ѝ. Ивон се поклони леко и каза пак иронично:

— Изглежда, че още не съм забравила напълно това. Щастие е, че още помня как да се покланям, защото сега ще имам често случая да правя това, нали? Мога ли, Ваше Височество, да разглася навсякъде тази най-нова и така приятна вест?

— Разбира се, госпожице! Сега, разбира се, ще трябва да скъсам с инкогнитото. Госпожа Де Панденек тази сутрин уведоми госпожа Де Кервион, а Гвенола — господин Де Коетгон. Така че още тази вечер или най-късно утре сутринта целият Гоело ще бъде осведомен за това.

— Целият Гоело! — Ивон скочи от радост. — Охо, има хора, които с удоволствие бих искала да видя, когато узнаят тази новина.

— Аз бих ви посъветвал да наблюдавате Плоеланови. Сигурно ще имат великолепен вид, когато узнаят това, когато чуят кой е този Волф, който така нагло, пред очите на всички негови другари, си е позволил да напляска светлия наследник на рицаря Плоелан.

— Какво? Гаетан?... Как? О, господине, защо не ми казахте това още вчера. Не знам какво не бих дала, само да бих могла по някакъв начин да присъствувам на тази сцена!

— Колко сте лоша само! — каза Франц, като започна да се смее.

— Не се беспокойте! Аз го наредих хубаво, много хубаво! Разчитайте на мене!

— О, не се съмнявам в това — отговори Ивон и погледна силните ръце на младия мъж.

— Плоеланови са такива гадини, повярвайте ми, Ивон, че е чест за тях един принц да удари един от членовете на тяхната фамилия. Не

се смеите толкова, драга, побързайте, защото иначе ще закъснеете.

Младежът свали шапката си, поклони се пред Ивон и продължи пътя си. Ивон също така забърза по своя път.

Когато стигна в църквата, забеляза Панденекови и Гвенола. В този момент тя беше съвсем забравила за Плоеланови и за всички подобни на тях, за които мислеше из целия си път. Тя седна до семейството, без да каже нито дума. „И все пак не знам — продължи тя да развива мислите си — дали Гвенола би се съгласила с постъпката на Франц по отношение на малкия Плоелан. Може би според нейните схващания постъпката на Негово Височество е била малко високомерна. Аз обаче съм напълно съгласна с него.“

Когато излязоха от църквата, Ивон протегна ръце и прегърна сърдечно Гвенола.

— Гвен, преди малко срещнах господин Волф или, ако обичаш, принц Сонберг. Той ми съобщи една новина... Нямаш представа колко щастлива се чувствувам!

Гвенола протегна и двете си ръце на Ивон.

— Чудни неща заварих при моето завръщане в Бретан! Изглежда, Ивон, че ти си сънуvalа, как господин Волф е принц, нали?

— О, не! Това скоро ми мина през ума, онзи ден, когато у вас имаше прием. Говореше се за принц Де Сонберг... О, Гвен, Никол...

И Ивон започна да се смее с глас.

— Колко смазана ще бъде! А също така и твоят братовчед Пиер.

— Слушай, Ивонет — отговори Гвенола, която се сдържаше да не се засмее, — бъди малко по-сериозна! Никол, естествено, се държи много зле, но... но сега тя ще бъде така изненадана...

— Да, да!

Ивон изведнъж стана сериозна.

— Изненадана, а след това истината за нея ще бъде наистина страшен удар!

— Значи в такъв случай имаш още по-малко основание да се смееш така доволно.

— Да, имаш право! Кажете ми, ще се върнете ли за обед вкъщи? Знаете ли какво, елате у нас, ще закусим заедно.

И те се отправиха към къщата на стария комендант. Малко по-късно, седнали с господин Де Розмандур, говореха за най-новите

сензации. През това време Ивон, която постоянно тананикаше, поднасяше на гостите си мляко и сладки, които сама беше приготвила.

— Това са малки, полезни умения, които са необходими на едно момиче, което ще се задоми и ще стане жена на един обикновен Де Панденек — заяви Ивон, като се смееше. — Но ти, драга ми Гвен, ти няма защо да знаеш това. Твоят очарователен принц ще подреди живота ти така, както живота на някоя приказна принцеса.

— О, Франц е много сериозен и сам много обича да работи, за да ме лиши и мене от това удоволствие, от радостта, която чувствувам, когато работя. Не споря, че от много навици ще трябва да се откажа, но край него това няма да бъде трудно за мене, няма да ми тежи — заяви Гвенола със смутена усмивка.

Малко след това гостите си отидоха. Когато комендантът остана сам с дъщеря си, той се отправи към нея и я привлече към себе си:

— И така, малко мое дяволче, ти криеше от баща си мислите, които се въртяха из главата ти?

— Татко, ти често казваш, че жените не са в състояние да запазят и най-малката тайна. Аз исках да ти покажа, че ако не съм надарена с нещо друго, то поне се радвам на това малко и незначително качество.

И Ивон целуна весело баща си по бузата.

— Знаеш ли, аз съм все още много смутен от тази новина, която ми казахте преди малко — промърмори старият комендант.

— А има и други, които ще бъдат още по-смутени от тебе, когато узнаят новината — отговори Ивон. — Тъкмо преди малко си мислех за Никол...

— О, Никол! — извика старият комендант с болка. — Недей говори така! И аз в началото се смеех... но ако това младо момиче храни някакви искрени чувства към този човек... тогава... Да... хм! Тя има най-чудноватото поведение.

— О, татко, аз мисля, че също така вече знам нещо за това, какво е любов. Аз усещам как обичам Оливие и какво бих била в състояние да направя за него. А освен това и Гвен, която е като луда по своя чаровен принц...

— О, Ивон, как можеш да кажеш, че Гвен е луда от любов? Тя е така спокойна, така тиха...

Ивон започна да се смее с глас.

— Нима ти не знаеш, татко, че всички тихи води са опасни? Гвен обича лудо господин Волф, луда е по него... исках да кажа.

— Ивон, моля те да се въздържаш от тези прекалени изрази.

— Както желаеш, татко, обаче аз смятам, че няма прекалени изрази, когато се касае за любовта... и така, аз исках да кажа, че Никол, както изглежда, ще предприеме нещо твърде жалко.

— Ти пак прекаляваш.

— Не, поне не много, уверявам те. Тя е толкова суетна и самовлюбена!

— О, толкова по-добре! Това ще бъде за нея една великолепна поука!

— Да, но не бих искала аз да й съобщя новината. Не би ми било приятно да я наблюдавам в този момент.

Господин Де Розмандур привлече към себе си младото момиче и нежно го целуна.

— Моята добра Ивон! Тогава не ходи днес във „Фужерай“. Дамите там вероятно още днес ще бъдат уведомени за годежа.

— Да, това е сигурно. Само дано Никол не дойде у нас на гости днес следобед. В такъв случай аз би трябвало да й съобщя новината... О, как ще отекне тя из целия град... Татко, слушай!

Ивон му разправи вчерашното приключение с младия Плоелан. Комендантът слушаше внимателно през цялото време. Той не можеше да търпи Плоеланови особено заради това, че те бяха известни из целия край със своята слабост да одумват хората.

— О, браво, ето един великолепен начин тяхната страст да одумват хората да бъде излекувана. В какво ли положение се намира сега това прекрасно семейство? А сега, след като узнаят и втората, последната новина! О, това би било страшно смешно, драга Ивонет!

ГЛАВА XII

Никол още от сутринта лежеше в леглото си, обхваната от страшна треска. Тя енергично отказваше да бъде повикан лекар. През цялото време лежеше съвършено разбита, със затворени очи. Госпожа Д'Еспеван, която беше и без това много нервна, се беспокоеше от състоянието на дъщеря си и от новината, която Никол ѝ беше съобщила вечерта. А освен това тя беше притеснена и от факта, че Никол не дължеше състоянието си само на това, че беше узнала кой е господин Волф, а и защото е влюбена в него. Най-после, за да бъде смущението ѝ още по-силно, тя сутринта получи телеграма, че нейните сродници, Календекови пристигат на гости същата вечер.

— Само това оставаше! — обърна се тя към Никол, която слушаше съдържанието на телеграмата. — Аз съвсем не съм в състояние да се занимавам с тях. А ти, Никол?

Но Никол, както изглеждаше, беше съвършено равнодушна към всичко. Тя цялата трепереше от треската, когато майка и я остави, за да нареди какво да се готови, а след това отиде в гостната стая, за да я приведе в ред.

Старата слугиня получи нареддане да казва на всеки, който би дошъл на гости, че дамите отсъствуват от къщи. Госпожа Д'Еспеван никак не искаше да приема каквито и да било гости, когато се намираше в такова настроение, в каквото беше изпаднала днес. Случи се обаче, че когато старата слугиня беше в градината, за да набере зеленчук, пристигна Йоланда, заедно със сестра си Юнона. Те сами си отвориха вратата и влязоха без всякакви трудности в къщата. Понеже не срещнаха никого долу, те се отправиха към горния етаж. Тук те видяха госпожа Д'Еспеван, която тъкмо излизаше от стаята на Никол. Когато ги видя, госпожа Д'Еспеван не можа да сдържи своята изненада. Сестрите обаче сякаш не забелязаха това. Те бяха зачервени, пламнали, очите им блестяха. Едната си беше сложила голяма, зелена шапка, докато другата беше прехвърлила през главата си ярък син шал,

с който напоследък беше попълнила своя тоалет. По-старата от тях най-после заговори с писклив глас:

— Дойдохме да ви съобщим една ужасна новина, драга братовчедке! Това е вече прекалено! Време е този нещастник да напусне нашия край. Той е причина за толкова много злини тук!

— Какво има? Какво се е случило? Елате тук. Никол е болна и не бива да я тревожим!

И тя набълъска двете моми в стаята и затвори вратата след тях. Юнона се отпусна в креслото, а по лицето ѝ беше изписан израз на страшен гняв, докато Йоланда остана права, като беше заела една особено драматична поза.

— Страшно! — извика по-старата от тях. — Страшно! Ние всички сме като болни от това. Мама лежи. Нашият Гаетан, нашият скъп Гаетан...

— Онзи нещастник Волф го е набил — допълни Юнона и се обърна в креслото си.

Госпожа Д'Еспеван се изправи:

— Той го е набил?

— Да, пред всички, тъкмо когато излизал от училище. Нещастникът, целият му гръб е покрит със сини петна. Набил го е под предлог, че ние сме разправяли лоши неща за него!

— Господи! — прошепна госпожа Д'Еспеван и се прекръсти.

— Ще види обаче кои са Плоелан. Ние имаме приятели, роднини! Те ще се явят при него за обяснение или ще намерят начин да се разправят с него! Ние вече говорихме с господин Де Боа-Терви, с господин Де Трокенан...

— Не предприемайте нищо срещу него! Внимавайте какво вършите — каза госпожа Д'Еспеван със сериозен тон. — Това е вече прекалено.

— Какво, какво е прекалено?

— Всички онези лъжи, които вие разправяхте за него... А освен това вашето държание... вашето държание по отношение на него...

— Какво значи това?

— Слушайте, ще ви кажа какво значи... Вчера съвършено случайно узнахме, че този господин Волф е едно твърде високопоставено лице...

— Твърде високопоставено лице?

Юнона скочи от креслото.

— Кой? Какво? — попита Йоланда, без да може да поеме дъх.

— Той е австрийски принц!

— Принц? — повтори Юнона.

— Принц? — прошепна и Йоланда.

— Да, това още никой не знае, може би не знаят също така и Панденекови. Във всеки случай аз ви моля да не казвате никому нищо. Не бива да бъдем недискретни, когато знаем, че той иска да запази своето инкогнито.

Юнона отново се строполи в креслото си. Йоланда потърси с поглед един стол, за да се облегне, защото коленете ѝ трепереха, а кръвта ѝ беше нахлула в главата.

— Това е ужасно, наистина ужасно! — пошепна Юнона.

— Аз мисля, че вие се лъжете, драга братовчедке.

— За съжаление, не. Няма и най-малкото основание да се съмнявам в това, което ви казах.

— Но как сте го узнали?

Юнона едва успя да каже това. Устните ѝ трепереха.

— Никол вчера намерила един портфейл, който имал отпечатан герба на принца, неговата корона. За да узнае на кого принадлежи портфейла, тя прочела няколко реда. По такъв начин тя узнала, че Франц Волф в действителност е принц Сонберг.

— Принц Сонберг? — повтори Юнона все още много смутена.

— Страшно! Страшно!

— Мама ще умре! — продължи Юнона, като започна да кърши ръцете си. — А Гаетан!... Гаетан...

— Ах, тия Панденекови! Те трябва да са знаели това. Не са искали да го кажат на никого, за да могат спокойно да му натрапват своята Гвенола.

Йоланда се изправи, изкриви уста и презрително каза:

— Жена на един принц! О, това ще бъде една великолепна сделка за тях. А в това време други, малко по-искрени от тях, са се отнасяли към този човек така, както подобава... не са се престрували...

Госпожа Д'Еспеван протестира:

— Аз смятам, че Панденекови в този случай наистина не са знаели нищо. Те винаги са били на по-друго мнение, що се отнася до нашата класа, отколкото ние. Те винаги са допускали брака между

един аристократ и една буржоазка или обратното и в това не са виждали нищо лошо. Не са смятали смесването на синята и обикновената кръв за престъпление, за унижение.

— Те не са знаели? Моля ви се, недейте да твърдите подобно нещо! Те бяха в прекален възторг от този човек, за да смятат, че наистина не е нищо друго, освен един обикновен господин Волф. Не ставайте толкова наивна.

Юнона в това време бърбореше нещо неясно.

— Поне да не беше набил Гаетан пред хората! Нещастното момче би поискало от него извинение и никой нищо не би узнал. А така... целият Гоело ще говори за това.

— Ах, този отвратителен Кенарио! Той сигурно е знал кой е в действителност Волф! Не каза на никого нищо. Чакал е да види какво се готови на всеки един от нас! Да, да, виждам го как иронично се смее. Отвратително, дърто животно!

— Коленете ми треперят! — се обади Юнона и не можейки повече да се сдържа, тя се разплака. — Няма да мога никога да се добера до вкъщи.

— Ще наредя да ви впрегнат конете! — побърза да предложи госпожа Д'Еспеван. Тя с нетърпение чакаше сродничките ѝ да си отидат. Не можеше да понася тези оплаквания и вайкания на двете моми. Нейните нерви и без това бяха вече достатъчно обтегнати.

След като изпрати сестрите Плоелан, тя пак се върна край леглото на болната си дъщеря. Никол извърна към нея пламналото си лице, а очите ѝ горяха.

— Тук бяха Юнона и Йоланда, нали? — попита тя кратко.

— Да, мила.

— За кого говореха? За кой нещастник?

— За господин Волф, който вчера наплескал Гаетан, когато излизал от училището.

Очите на Никол светнаха още повече. Тя се загърна още по-добре в юргана и каза:

— Той знае как да наказва хората!

След това мълкна и нещастната ѝ майка през целия следобед не можа да изтръгне от устата ѝ нито една дума.

Надвечер пристигнаха Календекови. Нямаше никакъв смисъл да крие от тях истинското име на Франц Волф. Те познаваха много добре

принц Де Сонберг и биха го титулували така, когато го срещнеха.

Госпожа Д'Еспеван им разказа всичко след вечерята, когато се прехвърлиха в салона.

Гостите извикаха от изненада. Те бяха искрено смяни.

— Как сте могли да постъпите така?!... Да се отнасяте по такъв начин с един принц Де Сонберг... Та той е най-добрият, най-любезният и най-любимият принц на цяла Австрия. Та това е човекът, пред когото цяла Виена би паднала на колене, стига той да би позволил това.

— Но ние не можехме да знаем, че това е принц Сонберг! — започна да се оправдава пред тях госпожа Д'Еспеван.

Младата баронеса Де Календек, руса, кокетна, твърде красива жена, вдигна ръце към небето:

— Господи боже, нима човек може да се излъже, като го види! Всичко в него говори, че това е необикновен човек. Неговото държание, неговите обноски, всичко това издава човека, който е свикнал всички да го ценят и почитат. Ако добавите към всичко това и неговото баснословно богатство, тогава той изцяло става човек, за когото всеки само може да помечтае! И вие не сте съумели да видите в негово лице такъв един човек?

— Каква отвратителна грешка! — повтори барон Де Календек, като започна да се разхожда нервно из салона. — Спомням си как се беше отнесъл към един немец, който се беше държал към него така, както и вие, без да знае, че това е принц Де Сонберг. Немецът трябва дълго време да е помнил урока, който принцът му даде.

— Как ще се отнесе към нас, скъпи, когато братовчедка ти и Никол... О, той веднага ще ни отстрани от себе си — заяви баронеса Де Календек през зъби и стана нервно от мястото си. — В такъв случай аз бих предпочела веднага да си заминем оттук! Иначе би било непоносимо. Ако обаче опитате, Жак, да му из pratите своята визитна картичка... Това би било добър знак...

— Невъзможно е, поне докато той не обяви кой е в действителност.

— Не е изключено той да направи това много скоро... Защото аз не ви казах още нещо... Изглежда, че той ще поиска ръката на госпожица Де Панденек!

— Той ще се ожени за госпожица Гвендолин де Панденек! — Госпожа Де Календек стана изведнъж сериозна и започна да се оглежда наоколо си. — Нима това е възможно? Нима девойката е връхлетяна от такова огромно щастие? Та това е истински сън, истинска мечта.

— Разбира се — добави баронът. — Ex, братовчедке, новините, които ни разправяш, са просто невероятни! Значи Гвенола е успяла да победи мъжа, около когото се въртяха красавиците на целия свят!... Гледай ти дяволица! Това момиче е родено под щастлива звезда.

— Да, може да се каже, ако всичко се изпълни така, както казвате вие. Защото младият принц е могъл да си позволи да се развлече колкото си иска, без да си е помислил... — намеси се баронесата.

Господин Де Календек я прекъсна:

— Аз смятам, че младият принц е много добре възпитан и извънредно сериозен човек, за да се отнесе така към едно младо момиче, каквото е госпожица Де Панденек. Виенският печат, а така също и виенският двор му приписват разни авантюри и го заплитат в най-различни интриги, но ония, които са близко до него, най-категорично отхвърлят всичко това и аз сам съм склонен да вярвам на последните.

— О, той много явно и открыто ухажваше Гвенола! — заяви госпожа Д'Еспеван. — От това може да се заключи, че той ще поиска ръката на госпожица Де Панденек. Впрочем това се потвърждава и от писмото, което Никол е намерила в неговия портфейл.

— Е, в такъв случай не може да има никакво съмнение. Ето ти наистина едно странно приключение, което ще направи сензация в целия свят!

— Какво щастие!... Какво щастие! — промълви младата баронеса, очите на която блестяха от завист.

И след като гледа известно време замислено през прозореца, тя добави:

— Жак, ние още утре ще трябва да идем в „Кенендори“. Сега ще трябва да гледаме да се сприятелим колкото може повече с Де Панденекови. Така ще можем поне покрай тях да отбегнем неприятностите, които нашите сродници, без да искат, са ни устроили.

— Да, това е една добра идея. Вие, драга братовчедке, нали ще можете да ни заемете вашата кола?

— Разбира се — отговори госпожа Д'Еспеван с недоволен глас, защото много ясно схвата в така поставения въпрос желанието тя да не се присъединява към тях.

ГЛАВА XIII

На следващия ден Никол изведнъж оздравя. Стана, облече една ушита с голям вкус домашна роба, сложи си след това руж на страните и по време на закуската се появи. В трапезарията бяха седнали майка ѝ и жената на братовчед ѝ и разговаряха. Те се държаха помежду си твърде студено и въздържано. Семейството горчиво се разкайваше, че са пристигнали във „Фужерай“ да прекарат отпуската си. Възпитанието обаче не им позволяваше да напуснат веднага имението на братовчедка им, която се беше отнесла така глупаво с принц Де Сонберг.

Господин Де Календек, който тази сутрин беше отишъл в Гоело, се върна и разказа, че вече целият град знае кой е в действителност Франц Волф и че той вече се е сгодил за Гвенола де Панденек. Той бил избързал да иде в „Ти Глац“ и да остави визитната си картичка. След това заедно с жена си той се отправи към „Кенендорф“. Обитателите на замъка обаче в това време бяха в Гоело. Също така заключена намериха и вратата на замъка на коменданта Де Розмандур, който им беше някакъв далечен сродник.

Когато се върнаха във „Фужерай“, те завариха в салона едно доста многобройно общество. Това бяха хората, които по-рано бяха „против“ господин Волф и някои, които бяха „за“ него. Вторите бяха дошли, за да видят изненадата и смущението на първите. Госпожица Д'Еспеван беше най-голямата противничка на господин Волф. Те непрестанно се връщаха към същата тема на разговор. Ясно беше, че „бившите неприятели“ на австриеца се чувствуваха неловко и тъкмо това беше причината, поради която останалите не преставаха да говорят за младия принц и за неговия годеж.

Никол, която беше все още в трескаво състояние, не каза нито дума. А госпожа Д'Еспеван се мъчеше някак да се оправдае:

— Та ние нямахме възможност да знаем кой се крие под името Волф!... Наистина доста добро възпитание и необикновено държание

за един обикновен простосмъртен, за какъвто той се представяше под името Волф, но...

Присъстващите иронично се усмихваха пред такава наивна защита. Неколцина от тях доволно се наслаждаваха на смущението на двете жени и на техните приятели, които водеха такава жестока кампания срещу чужденеца.

Когато пристигнаха Календекови, всички изведнъж мълкнаха. Новодошлите познаваха принц Де Сонберг и останалите сметнаха, че ще направят по-добре, ако престанат да говорят за него пред тях.

Никол, която се чувствуваше съвършено изтощена, мина от салона в другата стая. Там тя се отпусна на едно кресло и простена:

— Това е вече прекалено! Никога не съм мислела, че тези хора могат да се наслаждават на моето затруднение... Но те не бива да се досетят, че той е причина за моята слабост.

Тя помисли за сцената пред „Ти Глац“, потрепери и си каза: „Какво ли си е помислил той тогава за мене?“.

* * *

На следващия ден сутринта господин Де Календек получи визитна картичка от „Ти Глац“. Върху картичката с два реда принц Сонберг му съобщаваше, че го чака още същия ден следобед. Той просто изльчваше задоволство, когато се приготвяше за посещението си при принца. През това време най-грижливо избягваше да се срещне с Д'Еспеванови. Това накара Никол да каже на майка си:

— Кажи ми, мамо, няма ли да направим по-добре, ако им кажем, че няма защо да остават у нас, ако това би навредило с нещо на кариерата на господин Де Календек?

По времето, докато господин Де Календек беше в „Ти Глац“, във „Фужерай“ пристигна Ивон. Тя донесе сладки на леля си и малко цветя на братовчедка си. Нито веднъж тя не спомена нито за принц Сонберг, нито за годежа на Гвенола. Когато обаче влезе баронеса Де Календек, Ивон беше принудена да отговори на поставените й въпроси. Тя се мъчеше с отговорите си да не обиди или да опечали по някакъв начин Никол. Достатъчно обаче беше само да спомене за принца, за годежа, да разкаже колко е влюбен той, за да усети Никол веднага болка в

сърцето си. Почувствува се така, сякаш някой беше я убол право в сърцето. Ревността и завистта отново бяха започнали да се пробуждат в нея. По времето, докато разговаряха за това, се върна и господин Де Календек. Той разказа, че младият принц бил извънредно любезен към него и че изказал желание да го види скоро отново, но този път заедно с баронесата. Използувал случая да го покани да дойде в „Кенендор“ за малкото тържество, което устривали там Де Панденекови.

След това той се обърна към Ивон, до която беше седнал:

— Негово Височество ми говори твърде много за вас. Найласкави слова. Изглежда, че сте много добри приятели, нали, Ивон?

— Да, много добри — отговори Ивон с малко злобен тон. — Господин Волф и аз винаги сме били в пълно разбирателство за всичко... и не виждам защо това да не е така и с моя зет... с принц Де Сонберг. Той е твърде любезен и ми донесе от Виена най-хубавата гривна, която някога съм виждала. И... представете си... той сам ми я сложи на ръката.

— И вие не я носите! — извика баронеса Де Календек, като погледна слабичката ръка на Ивон.

— О, не! Такъв хубав накит не може да се носи с такава скромна рокля. Ще я сложа утре, за голямата вечеря, която ще се даде по случай годежа.

— А какво е получила госпожица Де Панденек? — попита баронесата, която за всичко проявяваше все същото необикновено любопитство.

— Преди всичко пръстен! Един грамаден брилянт! Никога не съм виждала нещо по-хубаво от него. Освен това получи една гривна и прелестен накит от бисери и сапфири. На госпожа Де Панденек донесе една великолепна брошка, старинна изработка, която някога е принадлежала на някаква френска принцеса.

— Принц Де Сонберг е известен със своята щедрост и извънредно изтънчен вкус — каза госпожа Де Календек. — Освен това той е известен и със своята богата колекция от накити. Госпожица Де Панденек ще бъде обсипана с такива неща. Кои ще бъдат поканени на тази вечеря?

— Принцът изказал желание да поканят на вечерята за неговия официален годеж господин Де Коетгон, всички Кервионови, доктор Карлос, господин Де Кенарио, баща ми... и най-после и мене.

— Значи така... Отсега вие, Ивонет, ще имате щастието да бъдете на особена почит — каза баронесата и погледна с известна завист младото момиче. — Внимавайте само от това да не ви се завие свят.

— Почестите не са в състояние да ми замаят главата — отговори скромно Ивон. — Разбира се, аз бих предпочела съпругът на Гвенола да беше само господин Волф, защото, най-сетне колкото и принцът да е сърдечен, приятен и любезен, все пак той е човек, към когото не можеш да се отнасяш съвсем без официалности и етикеция. Но, въпреки това, аз съм много доволна, защото Гвен се чувствува извънредно щастлива.

Почти всяка нейна дума беше за Никол нова болка. Кокетна, жадуваща за богатство и за лукс, Никол чувствуваше как в нея пламва страшна омраза към Гвенола. Гвен не само ще бъде обградена с неговата любов, но ще води и живот, достоен за една истинска кралица.

Отчаяна, тя си мислеше: „Ако не се бях държала така скандално, сега вероятно Панденекови биха ме поканили на вечеря. А сега все ми се струва, че всички те ще ми обърнат гръб“. И наистина Панденекови смятаха, че тя е изпаднала в едно извънредно неловко положение. Макар и извънредно добри хора, все пак сега не можеха да поддържат същите връзки с младото момиче, което през цялото време така безочливо беше нападало господин Волф.

Заради всичко това Никол беше страшно неразположена. Предчувствуваше как Панденекови постепенно ще се отдалечат съвсем от нея. Сега много горчиво се разкаяваше за своето държание онази вечер у тях, на тържеството, което бяха устроили в чест на господин Волф преди неговото заминаване за Виена.

Освен на Никол, на госпожа Де Собран и на сина ѝ всичко това също беше много неприятно. Красивият Пиер, отчаян поради грешките, които беше направил, остана в течение на няколко дни вкъщи, като не излизаше никъде. Като някакъв лъв, затворен в клетка, той се разхождаше насам-натам из стаята. Най-после госпожа Де Собран реши да иде в „Кенендри“ и да накара Гвенола да измоли от принца милост към „нешастния ѝ син“.

— Той е страшно отчаян, мила ми Гвен! Страх ме е просто като го погледна! Нека Негово Височество му позволи да се хвърли в

краката му... нека му прости грешката, която е направил... това са грешки, които се дължат на прекалена суета... Какво да се прави... младост!...

Големият нос на тази превзета дама не се издигаше вече към небето, както когато разговаряше с Гвенола за господин Волф, за плебея. Тя сега плачеше, въздишаща, стискаше ръката на младото момиче. Гвен, която беше необикновено добра, веднага отстъпи. Тя същата вечер говори на годеника си, когато се разхождаха през градината.

— Аз нищо не мога да ти откажа, мила ми Гвен — отговори принцът, като й целуна ръка. — Госпожа Де Собран и нейният син все пак са ваши роднини. Ще бъде неудобно да останете завинаги скарани. Продължавайте да ги приемате, както сте правили досега. Кажи обаче на своите роднини, че не искам никакви извинения и смешни сцени. Ако им прощавам, едновременно с това ги моля да се държат така, сякаш никога нищо не е ставало помежду ни.

Макар младият принц с най-голямо безразличие да се беше съгласил да се помири с Пиер де Собран, все пак това изпълни с огромна радост аристократа. И останалите „бивши неприятели“ на господин Волф сега бяха изпълнени с надежда, че и на тях може да им се усмихне щастието, че и те един ден може би ще успеят да се харесат на младия и красив принц.

Тези дни госпожа Де Кервион устрояваше вечеря в чест на принц Сонберг. Принцът хранеше особено уважение към тази възрастна дама. И винаги го показваше. Затова и редовно, когато отиваше в Гоело, се отбиваше при нея.

Един ден следобед старата графиня му показва списъка на поканените. Той хвърли бегъл поглед върху него и каза, като се смееше:

— Вие сте пропуснали да сложите в листата всички мои неприятели, госпожо, нали?

— Не, само неприятелите на господин Волф — отговори тя, като се засмя. — Принц Сонберг няма тук неприятели.

— Добре, поканете тогава тук и неприятелите на господин Волф. Това няма да попречи с нищо на принц Сонберг.

— Мога ли да погледна на предложението ви сериозно?

— Разбира се, разбира се. Те ще напълнят вашите салони. А убеден съм, че и сами ще се наслаждават от това, че сте им дали възможност да присъствуват. Що се отнася до мене, те няма да ми прочат, защото аз изобщо не им обръщам внимание.

— Аз знаех, че вие ще постъпите така. Нищо друго не съм и очаквала от вас — каза госпожа Де Кервион и погледна младия принц с искрен и признателен поглед.

Принцът взе отново списъка на поканените и го разгледа... Госпожа Де Кервион, след като се поколеба малко, попита:

— Мога ли да сложа в списъка Еспеванови и Плоеланови?

— Сложете, когото желаете, госпожо. Нима смятате, че те биха дошли?

— О, аз съм сигурна в това, напълно съм сигурна!... Ще дойдат всички, това е положително!

— Да, ще дойдат — каза и принцът, като се сбогува със старата дама.

И наистина, всички се явиха на тържеството, устроено от госпожа Де Кервион, почти целият аристократически Гоело. Всички останаха изненадани, когато видяха тук Плоеланови. Както обикновено, те бяха облечени в твърде шарени рокли, с огромни шапки на главите. И Никол д'Еспеван беше също така обект на изненада за всички ония, които знаеха как се отнасяше тя по-рано с господин Волф.

Всички се въртяха около Гвенола, която съвършено скромно и дори с никаква неловкост приемаше поздравленията и комплиментите. Тя беше облечена в една твърде скромна рокля от бял муселин. Единственото укражение беше един пояс от истински рози. На белия ѝ като мрамор врат висеше една бисерна огърлица, последният подарък на принца.

— Истинска красавица! — каза господин Де Календек на господин Де Кенарио. — Тя ще направи във Виена необикновено голяма сензация, а едновременно с това ще предизвика и огромна завист.

— Дявол да го вземе, не само там, но и тук... и тук!... Точно преди малкоолових един поглед на вашата сродница Д'Еспеван. Злобен, дяволски злобен поглед!

— Каква глупост от нейна страна, че изобщо е дошла на това тържество — заяви господин Де Календек с негодувание. — И жена ми, и аз не можахме да постигнем успех, когато я увещавахме да не идва. Тя е една страшно злобна девойка. И има такъв лош вид!...

— Да, вижда се, макар и да е така великолепно намазана с гримове. Тя се облича и докарва така... хм... И все пак няма да може да си намери лесно мъж, поне в нашата среда. О, ето и Пиер де Собран! И той е молил принца за милост! Сега отново идва в „Кененди“, обаче принцът не е разменил с него и една дума. Красивият Пиер се държи пред принца като някакво наказано дете. Едва се решава от време на време да вдигне поглед и да погледне към щастливите годеници... Това е страшно смешно...

— Господа, принцът пристига — обяви господин Де Кервион, син на старата дама, като мина пред двамата събеседници.

И той побърза с господата Де Панденекови да посрещне принца, който тъкмо в това време слизаше от колата си.

Малко след това в салона влезе принц Сонберг. Госпожа Де Кервион се отправи към него. Принцът вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Аз съм необикновено щастлив, госпожо, че мога да се радвам още веднъж на вашето великолепно гостоприемство.

В салона царуващо пълна тишина и всички можаха да чуят тези думи. Всички „бивши неприятели“ сега имаха случай още веднъж да се разкажат. Те си помислиха, че и към тях той можеше да отправи същите слова, само ако по-рано се бяха държали по-любезно с него. Принцът след това се отправи към Гвенола и майка ѝ. Целуна им ръка и заговори с тях. Скоро след това музиката засвири за танц. Принцът се приближи към една група млади хора. Когато мина край бившите си неприятели, той не поискаше да се обърне към тях.

Никол беше започнала вече да се разкажва, че не беше послушала майка си и сродниците си. За пръв път в живота на красивата и елегантна Никол д'Еспеван ѝ се случваше да остане сама по време на танца и никой да не я покани. Всички се въртяха около принца и Гвенола. Защо беше дошла, да, защо беше дошла? Нима е дошла, за да гледа как тържествува човекът, когото тя по-рано така дръзко беше обиждала? Но това беше едновременно и тържество на Гвенола!... След първия танц принцът поведе красивата Гвенола към добре

осветената градина. Всички им се възхищаваха. Всички говореха за тях с огромен възторг:

— Как великолепно изглеждат! Двамата са родени един за друг!

Никол стисна трескаво юмруките си. Главата й гореше от гняв. Била е наистина луда, че е дошла тук, че се е надявала красивият принц да ѝ прости за предишното ѝ държание. Какво представлява за него една Никол д'Еспеван? Какво го интересува него мъката, любовта и разкаянието на Никол?

Ивон през цялото време, докато танцуваше с Оливие, му шепнеше на ухото:

— Ти си така добър. Иди при Никол и я покани на танц. Безспорно тя е заслужила да се отнасят така с нея, обаче аз не мога да гледам как тя се измъчва! А аз съм сигурна, че тя наистина страда твърде много и то по много причини.

— Ивонет, ти сякаш искаш да ми навлечеш немилостта на младия принц — отговори Оливие, като се смееше. — Но от любов към тебе аз ще ида веднъж да я поканя, а след това ще кажа на Ален да се посвети и той на младото, нещастно момиче.

— Ти си чудесен, драги приятелю, и аз смяtam, че ние винаги ще живеем в съгласие — отговори Ивон със закачлив тон и го погледна влюбено.

— О, аз също съм убеден в това.

— И аз! А ето и младият Собран. О, аз съм му обещала един танц. Всъщност, почакай за момент, Оливие.

До нея се приближи Пиер и се поклони смирено. Ивон придале на лицето си извънредно любезен израз.

— Аз не се чувствувам особено добре. Малко съм уморена... с удоволствие бих пропуснала този танц. Идете и поканете братовчедка ми Никол. Тя както изглежда скучае.

Пиер вдигна рамене:

— Да танцуваам с вашата братовчедка? Но, Ивон, това е невъзможно! Представете си... вие забравяте...

— Че и тя е била, както и вие, неучтива и нелюбезна към господин Волф ли?

Пиер се смути и пламна от гняв.

— Като мене ли? Не, разликата между нас двамата е огромна. Тя му наговори един ден в „Кенендри“ такива неща...

— Неща, които вие слушахте спокойно, без да се трогнете и най-малко. Принцът е забелязал това много добре, трябва да го знаете. А ако смятате, че той е забравил, в такъв случай много се лъжете. Той помни всичко много добре. Но това още не е основание да се държите по такъв начин с Никол!

Пиер отговори с недоволство:

— Аз няма защо да се грижа за госпожица Д'Еспеван. Нека се забавлява както знае и както умее. Бъдете обаче уверена, че аз няма да танцува с госпожица Никол. Не искам, защото не бих желал да ставам още веднъж неприятен на принца.

— О, в такъв случай недейте. Оливие ще го направи, а след него и Ален ще я покани да танцува. Те знаят великолепно, че принц Сонберг е много добър човек и няма да им се разсърди за това, че ще танцува с Никол.

При тези думи Ивон обърна гръб на Piер де Собран. След малко той си помисли, че с този разговор е засегнал една много добра приятелка на принца и най-добрата другарка на бъдещата принцеса. Сърдеше се сам на себе си, гневеше се и не можеше вече да си намери място. Piер излезе навън. Там се загледа в елегантния силует на Франц Волф, който се беше навел леко над годеницата си, а тя го беше уловила под ръка.

Когато Оливие отведе Никол на мястото ѝ, Ивон седна до нея. Отказваше на всички танцьори, под предлог, че е уморена. Това тя правеше, за да може вместо младежите поне тя да прави компания на братовчедка си. В този момент обаче до тях приближи господин Де Кенарио и каза:

— Негово Височество иска да танцува с вас тази мазурка, госпожице.

Ивон стана, отправи поглед, пълен със състрадание, към Никол, лицето на която леко потрепери:

— Това е много тежко за нея — каза госпожица Де Розмандур на господин Де Кенарио, който я водеше при принца. — Представете си, тя сега на всички ще разправя, какво щастие ме е споходило.

— Да, да, знам, но такава е нейната душа — отговори господин Де Кенарио, като в гласа му можеше да се долови известен сарказъм.

— Тя обаче, тази ваша братовчедка, съвсем не ми е интересна,

госпожице Ивон. Съвсем не ми е интересна. И аз смятам, че това е един добър урок за нея.

— Ех, колко лош човек сте вие, господин Де Кенарио. Впрочем всички мъже са такива, с изключение на Оливие. Само той отиде при Никол и танцува с нея.

— За да угоди на вас, госпожице — отговори господин Де Кенарио с ирония.

В това време те дойдоха до принца, който прекъсна разговора си с коменданта Де Розмандур и се отправи с Ивон към танцовата зала.

След малко, в ритъма на музиката, Франц я попита, като се смееше:

— Какво ви каза господин Де Кенарио, което ви беше неприятно? Изглежда, че сте му малко сърдита, поне такова е впечатлението ми?

— Осъждам го, защото няма добро сърце, господине.

— О, о! А как достигнахте до подобно заключение?

— От неговото равнодушие към една жена, която страда. Точно преди малко му казах, че всички мъже с малки изключения са едни и същи.

— Госпожице, аз съм изненадан от вашето познаване на мъжката душа! Но кажете ми и мене ли включвате сред изключенията или не?

Тя пламна за малко и попита с детински глас:

— Позволява ли Ваше Височество да отговоря искрено?

— Как можете да питате дали ви позволявам? Напротив, искам го, искам да ми отговорите искрено.

— Аз смятам, че вие нямаете състрадание дори към онези, които страдат поради вас и за вас!

Малко след това неговите сини очи се помрачиха. Ивон си помисли: „Изглежда, че съм го обидила... Но той сам искаше да бъда искрена към него, да му кажа истината...“.

В този момент погледът на младото момиче се спря върху една двойка, която също така се движеше по паркета... Той, Пиер де Собран... и тя — Марсел Бланшар! Ивон се засмя и се помъчи да приглуши смеха си. Принцът обаче ѝ каза иронично на ухото:

— Смейте се, смейте се открыто, госпожице! Нима всичко това не показва, че този тип е едно безмозъчно същество. Трябва да му кажа

само една дума и той вероятно ще поиска ръката на госпожица Бланшар! Нима и вие не мислите като мене?

— О, разбира се, и аз мисля същото... Той дори би се отказал от собствената си майка, ако вие бихте пожелали това. Впрочем тя го заслужава напълно. Тя е, която го е възпитала така, тя е, която му е наложила да мисли така!

Принцът одобри с кимане на глава. По време на остатъка от танца те не размениха нито една дума. След като музиката свърши, принцът се отправи към една стъклена врата, която водеше към градината, водейки Ивон под ръка.

— Имам да ви съобщавам нещо интересно за вас, госпожице. Преди малко поисках позволение от господин Де Розмандур вашата венчавка да стане едновременно с нашата.

Ивон пламна от радост:

— О, колко сте добър, господине! Нямате представа колко съм ви признателна. Моят баща досега беше на мнение, че аз ще трябва да почакам, докато навърша двадесет и една години. А сега вие сте успели да го накарате да промени своето становище.

— Гвенола и аз горим от нетърпение да станете колкото може по-скоро истинска наша сродница. А освен това искаме да ви видим толкова щастливи, колкото сме и ние. Добрият комендант не искаше да ни откаже това удоволствие и радост.

— О, вярвам в това. Ако съществува човек, когото комендантьт да почита и едновременно с това да обича повече от всички други, в такъв случай това сте вие, господине.

— Значи така, госпожице Ивон? Сега вече започнахте да ме ласкаете! — се обади принцът и започна да се смее. — Аз предпочитам да ми говорите за моите недостатъци. Това е за мене нещо ново, а от друга страна и полезно...

Ивон пак пламна.

— Значи вие наистина не ми се сърдите, нали?

— О, съвсем не. И после онova, което вие mi казахте, е напълно вярно. Но ако знаехте как аз разбирам душите на известни жени, в такъв случай вероятно бихте mi дали право да се държа с тях точно така, както заслужават.

— Истина е, че аз имам твърде малко опит — отговори Ивон, — но съвсем не мога да гледам хората, когато страдат.

— Вие сте така добра, както и моята скъпа Гвенола, драга Ивон — каза с развълнуван глас Франц.

— О, не, аз съм твърде далече от добротата на Гвенола. Спомнете си, господине, как обичам да се заяждам, да хапя, да критикувам, как се радвам, когато някои суетни глупаци направят грешка.

— Няма нужда да ми говорите за себе си — каза Франц. — Аз ви познавам по-добре, отколкото вие сама се познавате.

Така, разговаряйки, те се приближиха до една група, в която се намираше и Гвенола. Сред другите там бяха Ален де Панденек, Никол д'Еспеван, господин Де Кенарио, младата баронеса Де Календек, Артур де Шовар — бледият младеж, който не пропускаше нито един случай, за да ухажва бъдещата принцеса. Всички те се отдръпнаха няколко крачки назад по австрийския обичай, когато принцът се приближи и се отправи към Гвенола.

— Воля ти една разкаяна грешница, драга ми Гвен — каза принцът полугласно. — Сега току-що ми изброя всички свои недостатъци, големи и многобройни, след като преди това откри и един мой голям недостатък.

— Но, господине — промълви Ивон, като започна да се смее, макар и да пламна.

— О, аз вярвам, че тя е способна и на едното, и на другото — подхвани Гвен.

— Каза ми, че съм ня мал сърце... или нещо подобно...

Ивон се обърна към Гвенола и каза смело:

— Казах го по отношение на „известни лица“. Що се отнася до мене, аз мога да кажа, че вие сте извънредно великодушен и добър. Ето, чухте ли?

Франц се засмя, като я гледаше малко присмехулно.

— А какво ще кажете, ако един ден бъда извънредно строг, малка бунтовнице?

— Бих казала... бих казала, че вече самата аз няма да се познавам, господине.

Приятен ветрец прогони за миг задухата. Франц се наведе леко над годеницата си и каза:

— Става хладно, а ти, Гвен, ти си малко настинала. Няма ли да се загърнеш с нещо?

Той се обърна и погледна към хората, които до този момент стояха около Гвенола. Сега групата се беше поувеличила. Към нея се беше присъединил и Пиер де Собран, който все още продължаваше да държи под ръка Марсел Бланшар. Той стоеше малко наведен напред. Заел беше такова място, че младият принц непременно да го забележи. Той проявяваше това особено внимание към Марсел, която се чувствуваше смутена, за да се хареса на принца. Това правеше голямо удоволствие на Ален, на Оливие и на господин Де Кенарио, за които поведението на Пиер беше съвършено ясно.

Гласът на принца се издигна над останалите.

— Господин Де Шовар, донесете мантото на госпожица Гвенола.

Младият блед празноглавец се поклони до земята и необикновено щастлив се отправи да изпълни поръчката. Той пламна от удоволствие, като че ли с това му се оказваше най-голяма почит. В този момент Пиер де Собран така умолително гледаше принца и с такава печал, сякаш всеки момент беше готов да заплаче. Този поглед не можа да се изпълзне от вниманието на Ивон. Тя се отдалечи от страх да не избухне в смях, особено ако срещнеше очите на Франц.

Франц погледна многозначително годеницата си, а след това почти с незабелязано мигване повика Оливие.

— Драга Гвен, ние ще се поразходим из градината до следващия валс, който ще танцувам с вас.

Той мина покрай Пиер де Собран, но не отправи дори поглед към него. Господин Де Кенарио каза с ироничен глас на баронеса Де Календек:

— Никаква полза от това, че досега ухажваше Марсел Бланшар. Ако смята, че по такъв начин ще спечели принца, той горчиво се лъже. Глупак! Принцът не е от онези хора, които обичат ласкателствата и подмазванията.

Никол със стиснати устни и втренчен поглед гледаше младите годеници, които се отдалечаваха, след като Франц преметна през раменете на Гвенола плюшения шал, който младият Шовар беше донесъл. Изведнъж се разнесе шум от счупено.

— Струва ми се, че сте счупили ветрилото си — вметна Ален.

— Да, но това няма значение — отговори Никол разсеяно, без дори да погледне ветрилото си, което се беше счупило в нейните пръсти.

Тя позволи кавалерът ѝ да я заведе до буфета. Тук тя изпи на един дъх чаша шампанско. След като алкохолът малко я отпусна, тя започна да говори по-живо. Когато господин Де Календек и гостите, които бяха с нея, видяха това, предложиха ѝ още една чаша. Тя изпи и нея наведнъж.

— Защо направихте това? — попита тихо Ален господин Де Календек. — Тя е сега в едно такова настроение, в което хората съвсем не се владеят.

— О, не! Сега има нужда от малко шампанско. Положението, в което се е намирала последните няколко дни, ѝ налага нуждата от малко алкохол.

Ален поклати глава със съмнение. За него тази нова медицина съвсем не беше ясна. Той знаеше, че алкохолът е особено вреден за нервите на хора, които са във възбудено състояние.

Господин Де Кенарио се върна, за да вземе сладолед за принца и за господин Де Панденек. Никол улови Ален под ръка.

— Ето, сега започнаха да свирят валс. Искате ли да танцувате с мене?

— Не, госпожице, обещах този валс на вашата братовчедка.

— О, на Ивон. Това няма значение. Тя няма да се разсърди... А аз искам да танцувам. Вие знаете много добре, че досега почти не съм танцуvala.

Тя беше доста замаяна от алкохола. Ален чувствуваше, как го стиска нейната малка ръка, облечена в ръкавица, и си мислеше: „Тази малка Д'Еспеван става наистина досадна. По-добре щеше да направи да си беше останала у дома“.

Тя почти замъкна Ален в другия салон. Там бяха седнали принцът и Гвенола и се забавляваха. Погледът на Никол се спря на тях. Някаква треска обхвана младото момиче, чиито устни видимо трепереха. След това тя се олюля, произнесе нещо, което не можа да се разбере и щеше да падне, ако Ален не беше я подхванал.

В салона се вдигна шум. Когато забелязаха принца, всичко изведнъж се успокои. Той погледна девойката, сви вежди, стана изведнъж сериозен и задържа Гвенола, която се беше запътила към Никол, загубила вече съзнание.

— Остави, Гвен, тук има доста хора, които ще могат да се занимаят с госпожица Никол. Изглежда, че тя е специалистка в сцените

от подобен род.

— О, Франц! — извика сериозно обидена Гвен. — Защо не можете да предположите, че тогава в „Ти Глац“ тя наистина се е изплашила от коня, а тази вечер...

— Тази вечер тя сигурно е загубила съзнание от шампанското. Видях това по погледа ѝ, когато преди малко ни наблюдаваше. Аз знам мила, че сега в твоите очи съм твърде лош. Предпочитам това, отколкото да влизам в някаква игра с тази девойка, която съвсем не ме интересува.

След това той добави, като я гледаше с любовен, но сериозен поглед:

— Мила, не ми се сърди никога, когато се отнасям така с жените. Това значи, че аз имам свои причини. Разбираш ли ме, Гвен?

— Разбирам те, скъпи — отговори девойката кратко и му стисна с признателност ръка.

Госпожица Де Розмандур и госпожа Де Кервион изтичаха да изведат Никол. Понеже принцът не обърна внимание на този малък инцидент, то и останалите гости сметнаха за необходимо веднага да се отдръпнат. Никой вече не говореше за Никол и тържеството продължи сега още по-шумно, по-буйно и по-весело. Еспеванови веднага след като Никол дойде в съзнание си отидоха. Заедно с тях си тръгнаха и Плоеланови, които бяха много сърдити, сякаш ги беше обхванала някаква лудост, защото всички ги питаха: „Как е Гаетан? Боли ли го още гърба?“.

— ... И всичко това, само защото виждаха, че принцът не ни обръща никакво внимание. Като че ли ние сме за него някакви прашинки, които не може дори да забележи — си казваха те.

Така казваха Плоеланови, а същото нещо си мислеха госпожа Д'Еспеван и нейната дъщеря.

ГЛАВА XIV

След тази вечер Никол започна да получава твърде сериозни нервни кризи, които будеха загриженост. Госпожа Д'Еспеван самата се чувствуваше слаба и не би била в състояние да се грижи за дъщеря си, ако не й помагаше с усърдие нейната племенница Ивон. Тя се настани във „Фужерай“, за да може по-добре да наглежда болната и да я развлече, разказвайки й различни неща. Това обаче беше трудно. Никол беше мрачна и мълчалива и не проявяваше интерес към нищо. Само една тема на разговор можеше да я заинтригува, но това предизвикваше нови вълнения и тревоги. Ивон твърде внимателно избягваше какъвто и да е бил разговор за Франц и за неговата венчавка.

Никол първа започна да говори за това. Понеже нейното положение се беше подобрило малко, Ивон й каза:

— В деня на моята венчавка ти ще дойдеш в църквата. Аз вярвам, че след петнадесет дни ще бъдеш вече съвършено здрава.

— Поиска ли за това разрешение от Негово Височество? — попита Никол тихо с ироничен тон.

— Няма какво да го питам за това. Той знае. Казах това в негово присъствие и той не възрази.

— Аз обаче не бих искала някой да си помисли, че се натрапвам. Някой да си помисли...

— ...че ти тичаш след него, за да го прости? — допълни любезно Ивон, защото чувствуваше, че на Никол й е трудно да произнесе тези думи. — Ако искаш да го кажа нещо искрено, не трябва да идваш на бала у Кервионови. Но каквото било — било. Сега никой няма да има нищо против това. Нещо повече, това може само да повлияе добре върху твоите отношения с Панденекови. Значи така! Аз разчитам на тебе. Побързай да оздравееш и да си пригответши тоалета...

— О, тоалета!... Мама не иска да ми направи нов под предлог, че сега сме били много зле материално... Ще има ли много хора на

венчавката на Гвенола?

— Безспорно! Всички роднини на принц Сонберг и освен това някакъв голям индустрискиец, унгарец, добър приятел на Франц, всички познати на Панденекови, без да говорим за масата любопитни. Аз вярвам, че това ще бъде една прелестна сватба.

Тя се засмя, но Никол не подхвани този смях. В нейните очи се появи някакъв чуден блъсък. Тя попита с разтреперан глас:

— Трябва да е получила много хубави подаръци.

— Разбира се! Страшно много. И всички неща са великолепни. Всички негови роднини ѝ изпратиха специални подаръци, но тези на Франц надминават всичко. Гвен обаче съвсем не се възгордя от всичко това. Тя си остана все така скромна, каквато беше и преди.

След кратка пауза, в която Никол внимателно я наблюдаваше, тя продължи:

— Тя много често разпитва за твоето здраве. Иска да оздравееш час по-скоро.

— Благодаря ѝ за честта, която ми прави — отговори нервно Никол.

„О, наистина чест, която ти вероятно не заслужаваш“ — си помисли Ивон, загубила търпение заради злобата, която братовчедка ѝ проявяваше.

* * *

Двойната венчавка се състоя в един хубав слънчев ден в параклиса на замъка „Кенендорф“. Целият параклис беше обкичен с цветя.

Понеже денят беше хубав и слънчев, масите бяха сложени на терасата. Принц Сонберг беше начало. Гвенола под воала от бели копринени дантели изглеждаше по-хубава от когато и да било. Тя разговаряше приятелски с всички. На всички успяваше да каже нещо весело.

— Драги Франц, тя е най-хубавата от всички хубавици — каза един от сродниците, като се обърна към принц Сонберг.

Това беше общото мнение за новата принцеса.

Никол в нова, извънредно хубава рокля, беше седнала до Ален, който през цялото време трябваше да се занимава с нея. Тя беше особено любезна с него. Майка ѝ беше казала, че той е великолепна партия за нея, особено сега, когато са в родство с принц Сонберг. Огледалото обаче немилостиво ѝ подсказваше, че по време на боледуването си тя беше загубила много от своята красота. Свежестта на хубавото ѝ лице беше изчезнала съвсем. Честите ѝ температури бяха оставили дълбоки следи по лицето ѝ. Под очите ѝ се бяха образували дълбоки кръгове. Многото грим не беше в състояние да заличи от лицето на госпожица Д'Еспеван следите от нейната болест и страдание.

Следобед бяха устроени танци. Откри ги самият принц Сонберг заедно с жена си. След това двамата се оттеглиха на терасата, когато Гвенола каза на съпруга си:

— Искам да те помоля за нещо, Франц...

— Какво има, мила ми Гвен? — попита Франц след като пресякоха терасата и влязоха в библиотеката, която беше превърната също в приемна зала.

— Видя ли колко болезнен вид има Никол д'Еспеван? Може би, както и господин Де Кенарио казва, тя не е особено интересна. Аз бих искала обаче да виждам днес наоколо си самодоволни хора или поне външно доволни. Нима, Франц, нима ти не би могъл днес да ѝ простиш?

Тя сложи главата си, която сега беше без воал, на неговото рамо. Той я целуна нежно по златисторусите коси и след това каза:

— Аз нямам какво да прощавам нито на госпожица Д'Еспеван, нито на когото и да било. Аз не съм обиден. Чувствувам само известна антипатия към нея. Освен това аз смятам, че ти си разбрала защо аз не искам да се сприятелявам с нея?

— Да, но няколко думи, Франц... Аз смятам, че не са кой знае какво. А това ще бъде достатъчно, за да се почувствува тя по-добре. От друга страна ще бъде достатъчно, за да започнат и другите да се отнасят по-добре с нея. Ивон ми казваше, че тя страдала ужасно от това, че всички се отнасяли презиртелно към нея.

— С други думи ти искаш аз да ѝ помогна другите хора, които сега са неприязнено настроени, да започнат пак да поддържат

приятелски връзки с нея. Ако искаш само това, мила, аз ще го направя, за да удовлетворя това желание на твоята толкова възвишена душа.

Тя затвори очи. Той целуна страстно и продължително устните ѝ, а след това прошепна:

— Гвен!... Мила ми Гвен!... Аз те обожавам!...

Когато излязоха от библиотеката, те срещнаха снахата на Франц, принцеса Цецилия, придружена от господин Де Кенарио, който беше взел втори отпуск, за да може да присъствува на сватбата на своята сродница.

— О, вие, Франц, и вие, хубава ми племеннице. Аз отивам малко да си почина. Уморяват ме танците при тази горещина.

— Франц, дали ще ми оставиш за няколко минути твоята хубава Гвенола? — попита принцеса Цецилия.

— За да започнеш да ме одумваш, нали? — попита Франц и започна да се смее. — Не бива да се плашиш, мила ми Гвен. Цецилия говори страшно лошо за лицата, които мрази.

— А ти си уверен, че аз те мразя. Хайде, върви, не се бой. Няма да те одумвам. Елате, драга, за да ви кажа какво е моето мнение за представителите на рода, към който и вие от днес се числите.

— Значи ние не заслужаваме това доверие? — пошегува се Франц, като улови под ръка господин Де Кенарио.

Те заедно се върнаха на терасата. Франц размени на минаване няколко думи с госпожа Де Панденек, а след това, когато мина покрай Пиер де Собран, той го погледна за миг и последният за малко не изгуби съзнание от щастие. Минавайки така през терасата, прегърна малката Ани Бланшар, която Гвенола и той страшно много бяха обикнали и сами бяха поканили на венчавката. След това той попадна на една група младежи и момичета. Когато принцът се появи, те станаха. До Ален, към когото Франц се обърна най-приятелски, беше застанала, отслабнала и бледа, Никол. Тя наведе поглед и почувствува как кръвта нахлу в страните ѝ.

Студеният и учтив поглед се спря на това развълнувано лице, а един равнодушен глас произнесе:

— Вашата братовчедка ми каза, че вашето здраве днес е по-добро, госпожице.

Никол започна да мънка. Думите едва се измъкваха от устните ѝ.

— Да... аз благодаря на Ваше Височество!

Принц Сонберг отмина. Той изпълни обещанието, което бе дал на Гвенола. Сега госпожица Д'Еспеван няма да бъде вече самотна. Приятелите и неприятелите на някогашния господин Волф няма да се отвращават от нея. Тя обаче почувствува много ясно колко студени бяха неговите думи. Схвана, че това е само жест на милост.

ГЛАВА XV

Една сутрин на следващата пролет Франц влезе в салона на вилата, разположена край езеро в гората. Там беше седнала жена му и четеше писмото, което куриерът тъкмо беше донесъл.

— Какво ново има, Гвен?

Той постави стола си съвсем близо до нея, като я гледаше нежно и влюбено.

— Писмото е от Ивон! Тя пише... Чакай, ще го прочета:

„Бързам да ти съобщя, че се готви една венчавка, драга Гвен. Подозираш ли на кого? Вероятно да, защото аз още миналата година ти говорих какво мисля за това. Аз съм била права, когато ти казвах, че тези две лица са създадени един за друг. Отгатна ли за кого се отнася? Думата ми е за Пиер де Собран и Никол...“

Франц се засмя иронично:

— Да, да. Това ще бъде прекрасно. Те имат почти едни и същи недостатъци и еднакво празни глави. Сигурно е обаче, че Пиер де Собран е попаднал на твърде мизерна зестра.

— Ивон пише, че Никол е наследила доста голяма сума от някаква своя леля, така че Собранови смятали, че това ще бъде достатъчно. По това не са правили въпрос. Освен това не бива да се забравя, че в нашия край няма достатъчно момичета с големи зестри. Но пък всички момичета търсят поне малко интелигентност, когато избират своя съпруг. Така че смяtam тази венчавка за най-хубавото нещо, което Пиер е могъл да направи.

— И аз мисля същото — каза Франц и привлече жена си към себе си.

— Ивон е във възторг от това, че ще прекараме това лято в „Кенендри“.

— Аз смятам, драга ми Гвен, че и ти също така го искаш. А и аз много обичам „Кененди“, където съм прекарал толкова прелестни дни край тебе. Там пак ще видим всичките си приятели, а и неприятелите си. Не забравяй обаче, че това лято за нас там ще бъде още по-хубаво, отколкото преди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.